

MOBA

G. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

S nasazením vlastního života
pomáhá Jim šerifovi
a jeho zajatci.
Netuší však,
že ti dva jsou spolu
spřaženi...

Příběh střelce

MOBA **G.F. FUNGER** JEHO VELKÉ WESTERNY

Příběh

S T Ř E L C E

V Horse Mesas měl náramnou smůlu. Apači obklíčili jeho tábořiště dříve, než stačil jedinkrát vystřelit. Přišel o všechno – o potraviny, o zavazadla, o koně i o sedlo. Munici vystřelil během tří dnů a dvou nocí, než se mu na útěku k řece podařilo zastřelit posledního Apače.

Konečně se dostal do malé osady na trati do Santa Fe. Z posledních sil se dopotácel ke studni před velkým obchodem a nalil na sebe vědro vody. Pak se však zarazil. Celá osada tonula v nápadně hlubokém tichu – a Jim Oates měl prázdný kolt.

Jim Oates svažtil čelo nad tímhle podivným hnízdem. Zamířil ke dveřím krámu. Měl mírně křivé dlouhé nohy a kráčel jako muž, který už toho nachodil víc než dost. Musel vystoupit po dvou schůdcích a přejít po verandě. V obchodě zahlédl dva muže. Jeden byl bezpochyby člověk, který obchod vedl – ten stál za pultem. Druhý muž seděl na jedné z beden a pochutnával si na kvašené okurce. Vypadal dost drsně, byl o něco starší než Jim Oates a možná byl i zkušenější než on. Revolver měl na levé straně a okurku proto držel v pravé ruce. Měl jasný, ostrý a drsný pohled.

Jim Oates znal tenhle druh lidí. Byl to pistolník. Jim pomalu přistoupil k pultu.

Jim Oates pomalu dvěma prsty vytáhl revolver a položil ho před prodavače.

„Na světě není nic zadarmo,“ řekl. „Mohl byste mi na něj půjčit pár dolarů? Apačové mě vyhnali z tábořiště dřív, než jsem si mohl posbírat svých pět švestek. Nebo bych si mohl u vás vydělat na jídlo prací?“

Prodavač byl zavalitý muž, na němž bylo vidět, že býval kdysi také pořádně drsný. Možná kdysi začínal jako povozník. Mrzutě zavrtěl hlavou.

„Kdybych každému pobudovi, který sem přijde, dával za všelijaké krámy peníze, brzy bych tady měl spoustu harampádí, ale prachy nikde. A práci, tu pro vás nemám. V téhle zatracené díře není dost práce ani pro domácí. Tady je všechno pod psa!“

Jim Oates na něj pohlédl a pochopil, že tenhle člověk je stejně mrzutý jako hráč, který vsadil všechny peníze na nesprávné číslo a prohrál. Tenhle prodavač nedá nikomu sebemenší šanci.

A tak Jim Oates kolt zase stáhl zpět. Když se otočil, ozval se cizinec sedící na bedně, z níž měl otevřenými dveřmi výhled na saloon:

„Ukaž sem tu bouchačku, brácho. Možná bych ti za ni mohl něco dát!“

Jim Oates zaváhal. Pak mu zbraň podal a díval se, co s ní ten muž dělá. Nejprve ji potěžkal v ruce, prohlédl si ji a pak konstatoval:

„Vždyť není nabitá.“

Pak jí zatočil jako žonglér. Hodil ji do vzduchu, zachytil, otočil ji kolem ukazováku a provedl ještě několik triků. Potom si ji zasunul za opasek.

„Je dobrá,“ řekl. „Báječně vyvážená! Vsadím se, brácho, že s ní taky dovedeš pěkně zacházet, že jo?“

„Jde to,“ usmál se Oates poněkud kysele.

V jeho šedých očích se zračila ostražitost člověka, kterého přepadl půltucet Apačů, ale jemuž se přesto podařilo uniknout.

„Jde to,“ opakoval tedy s kyselým úsměvem a dodal: „Jen takové kousky, jaké umíš ty, amigo, nedokážu. Chceš ji koupit?“

Ukázal na zbraň, kterou si druhý muž zastrčil za opasek.

„Deset dolarů,“ řekl muž, sáhl do kapsy otevřené kožené vesty a hodil mu valoun zlata.

Byl to dost prudký pohyb, ale Jim Oates zachytil zlato jako mouchu ve vzduchu. Cizinec přimhouřil oči, protože nečekal, že by tenhle vyhládlý a na první pohled otrhaný a vyčerpaný chlapík byl schopen takových reflexů.

„Můžeš si vydělat ještě jeden dolar,“ řekl, nahnul se na stranu a dřevěnými kleštěmi zalovil v soudku s kyselými okurkami. Vytáhl z láku okurku a podržel ji před Jimem Oatesem.

„Jsou vážně moc dobré,“ řekl. „Sněz jednu! Kyselé sousto tě povzbudí! Tuhle okurku zaplatím za tebe!“

Jim Oates měl pocit, jako kdyby mu v žaludku hryzal červ. Už při pohledu na okurku se mu začaly sbíhat sliny. Vzal si ji tedy a zakousl se do ní.

„No, není dobrá?“ zeptal se cizinec a vytáhl z kapsy vesty dolar. Jenže tentokrát ho jen ukázal.

„Zajdeš naproti do saloonu,“ řekl. „Je tam šerif Jordan Kan s jedním vězněm. Řekni mu, že má ještě čas, aby toho nechal. Choval se dobře, to přiznáváme. Vážně už není nejmladší. A na svůj věk se držel opravdu skvěle.“

Jenže teď je konec. Může nasednout do poštovního dostavníku, který tudy bude projíždět asi za hodinku, může klidně nastoupit a odjet. Ale když nechá ten dostavník ujet, nebude mít šanci. Potom...“ Zmlkl a opět se usmál tenkými rty. „No, však on už ví, co bude pak,“ řekl. „Pak totiž vysvobodíme toho vězně násilím a pošleme Kana k čertu. Tak to by bylo. A teď padej, brácho! Až se vrátíš a řekneš mi, co šerif vzkazuje, budeš o dolar bohatší.“

Mezitím si také vylovil okurku a hned se do ní zakousl. I Jim Oates ještě žvýkal. Oba se na sebe zadívali. Pak Oates přikývl.

„Udělám to,“ řekl. „Tak rychle se jinde dolar vydělat nedá. Ale dostanu se do saloonu? Nejsi tady asi sám a tví partáci asi nebudou chtít, abych...“

„Jen běž,“ přerušil ho muž. „Půjdu s tebou až před dveře. A moji kámoši budou vědět, že tě posílám. Tak jdeme!“

Vstal a vyšel ven.

Jim Oates se vydal za ním. Na několik okamžiků se zastavili přede dveřmi obchodu.

Pak cizinec zamumlal: „No tak běž, ty zabijáku Apačů, padej! A přesvědč toho starého blázna, že se má vzdát!“

Ustoupil zpět.

Jim Oates přešel prašnou vozovku a zamířil k saloonu.

Před lítacími dveřmi se zastavil a bouchl do nich dlaní. „Hej, jdu dovnitř a nemám zbraň!“ zvolal.

Zevnitř se ozvala odpověď, kterou si bylo možno vyložit jako souhlas i jako odmítnutí. Byla to spíše jakási kletba.

Jim Oates se ještě jednou rozhlédl.

Světlo dopadalo ven okny jen odtud ze saloonu a z protějšího obchodu. Všechny ostatní domy tonuly ve tmě. Kolik banditů se asi skrývá v tomhle hnízdě?

Spatřil jen jednoho.

Ostatní jsou jistě ukryti někde v příšeří. Jim Oates spatřil před saloonem dva osedlané koně. Byla to prvotřídní zvířata, ale byla unavená, zaprášená a hltavě chlemtala vodu z koryta vedle břevna, u něhož byla uvázána. Koně měli už být ve stáji, kde by se o ně postarali a dali jim pořádně nažrat.

Kolik banditů tu asi je? Tři? Pět? Nebo ještě víc? Každopádně asi dost na to, aby nahnali tak malé osadě strach a donutili její obyvatele k maximální opatrnosti a zdrženlivosti. Možná je to dokonce známá banda, kterou všichni nenávidí, protože se jí bojí.

Pomalou vešel a zastavil se vedle lítacích dveří. Byly podobné těm v obchodě.

Za stolem stál hostinský a byl mrzutý a nervózní. Nelíbili se mu jeho hosté.

Šerif seděl v koutě u stolu. Ze svého místa mohl pozorovat dveře i okno. Před ním na stole ležely dva revolvery. A jeden z nich byl namířen na Jima Oatese. Šerif už neplýtl silou na to, aby zbraň zvedl do vzduchu. Zajatec ležel na lavici.

Na zápěstích měl nasazená pouta. Vsunul si je pod hlavu, takže lokty mu vedle hlavy trčely nahoru.

Ted' mírně pohnul hlavou a podíval se přes špičky bot na Jima Oatese. Byl to ostražitý, pátravý pohled.

„Otočte se,“ řekl šerif Jimu Oatesovi, „abych se podíval, jestli nemáte za opaskem zbraň. Je tady dost takových bláznů, kteří by se o něco takového pokusili. No tak!“

Jim Oates se usmál a obrátil se k šerifovi zády. Pak přistoupil blíž.

Když se ovšem dostal až téměř k pultu, spatřil tam tác s jídlem. Na dřevěné desce byly naskládány plátky sekané, šunky, vejíčka natvrdo a krajíce chleba. Za pultem visela na stěně cedule s nápisem:

Občerstvení zdarma při útratě nad 1 dolar.

Jim Oates se podíval na nasupeného hostinského a objednal si pivo. Pak sáhl po tlustém řezu sekané a krajíce chleba. Ale nezakousl se do jídla lačně. Ačkoliv mu v žaludku kručelo, jedl velmi pomalu.

„Máte vůbec peníze?“ zeptal se hostinský.

Jim Oates přikývl. „Když budu chtít,“ řekl, „můžu tady propít třeba deset dolarů – a záhy to bude jedenáct.“

Obrátil se k šerifovi.

„Dostanu totiž jeden dolar za to, když vám řeknu, jaké máte šance. Ti venku nejsou vaši přátelé, a pokud jsem to správně pochopil, chtějí vám sebrat toho vězně. Asi za hodinu prý tudy bude projíždět poštovní dostavník. Když do něj nastoupíte sám a odjedete, bude vše v pořádku. Ale pokud ne, máte prý šanci asi jako sněhová koule na rozpálené pánvi. Takže – co mám vyřídit těm pánům venku? Klidně si to rozmyslete, šerife, já se zatím najím a napiju.“

Otočil se k hostinskému, který zatím načepoval sklenici piva.

„Vaříte si ho sám?“ zeptal se a hostinský jen mlčky přikývl. Neřekl nic. Chvilí upřeně hleděl na Jima Oatese. Ani zajatec už neležel na lavici. Posadil se a upřeně hleděl na šerifa. Ten pořád ještě držel v pravé ruce kolt, ale položil ho naplocho na desku stolu.

Šerif byl sotva střední postavy, ale vypadal velmi dobře stavěný, svalnatý a houževnatý. Měl široká zápěstí. Také krk vyčnívající z rozhaleného límce košile vypadal svalnatě. Přesto ten muž působil zlomeným dojmem.

Světlý knír, který mu visel po obou stranách úst, byl spíše šedivý než blond. Ostře řezaná tvář, beztak hubená a potemnělá, vypadala zřejmě ještě vyzábleji než jindy. Byla zbrázděna hlubokými vráskami, které jasně prozrazovaly únavu, s níž tento muž bojoval.

Nespal už očividně několik dní a nocí. Jistě musel urazit dlouhou cestu, než se mu podařilo chytit tohoto zajatce. A pak ho musel neustále hlídat.

Zajatec si ovšem mohl na každé zastávce pospat. Šerif musel zůstat vzhůru.

A to bylo příliš i na tak ostříleného chlapíka, jakým tenhle šerif jistě byl. Zajatec viditelně zneklidněl. Jim Oates si všiml, že ten chlap má strach, ačkoliv nevypadal, že by se jen tak něčeho zalekl.

Zajatec byl podobného vzezření jako onen chlapík, který si v obchodě naproti pochutnával na okurkách. Chlap, který se vrhá na každou oběť, jež něco slibuje, chlápek, který se jen tak nevzdává. Najednou řekl: „Šerife, snad se nevzdáte? Je vaší povinností mě zavést do Santa Rosy. Nesmíte mě prostě jen tak nechat té bandě venku. Strčili by mi nohy do ohně a mučili by mě tak dlouho, dokud bych jim neprozradil, kde je ukryté to zlato. A až by ho dostali, bylo by po mně. Ne, to mě raději dopravte do Santa Rosy. Je to, zatraceně, vaše povinnost, šerife!“

Ten jen poněkud zkřivil propadlý obličej prozrazující nesmírnou únavu.

„Jasně, Kisko Jenkinsi, strčili by ti nohy do ohně. A nemusíš mi vykládat, co je mou povinností.“

Otočil se k Jimu Oatesovi, který si pochutnával na další porci uzeného masa a mezitím už stačil spolknout jedno vejce natvrdo.

„Těm hombres venku můžete říci, že znám své šance mnohem líp než oni. A tady máte dolar i ode mě!“ Hodil Jimu Oatesovi minci. Mezi nimi bylo dobrých pět kroků.

Oates rychle strčil uzené maso do úst, aby měl volnou ruku a mohl peníz zachytit. Podařilo se mu to docela hravě a položil dolar hostinskému na pult.

Pak přežvykoval dál a řekl: „Možná bychom mohli uzavřít lepší obchod, šerife. Nechtěl byste investovat ještě pár dolarů? Víte, měl jsem v Horse Mesas dost velkou smůlu. Několik Apačů obklíčilo moje tábořiště. Nestačil jsem si sbalit věci. A poslední Apač to vzdal až tehdy, když mi vběhl do poslední rány. Potřeboval bych koně, sedlo, kolt, který jsem zastavil za deset dolarů, a náboje. Pak bychom se museli dohodnout na odměně pro mě. Kolik byste mi dal, kdybych

vám pomohl z bryndy?“

Po této otázce nastalo ticho.

Šerif přimhouřil oči, a nejen že na něj ostře pohlédl, ale současně instinktivně odhadoval, jak to Oates myslí.

Náhle zajatec zaklel a pak vyrazil:

„To je jen zatracený trik! To je jim podobné! Chce jen, abyste mu uvěřil a aby se k nám mohl dostat s koltem. Proč by ten chlap byl takový blázen a bil se pro vás za pár dolarů?“

„Rozumná otázka,“ řekl šerif a pohlédl na Jima Oatese.

Ten jen s úsměvem odvětil: „Nemyslím, že ti pánové venku by mezi sebe pustili ještě někoho dalšího. Ale vy, šerife, byste měl vzít, co se vám nabízí. Svou nabídku totiž nebudu opakovat.“

Když Jim Oates zmlkl, neusmíval se už.

Šerif náhle přikývl: „Jmenuji vás svým pomocníkem,“ řekl. „Přísahajte, že mi pomůžete dostat tohoto zajatce živého do Santa Rosy.“

„Přísahám,“ řekl Jim Oates.

Pak mu šerif hodil peněženku. Byla to kožená tobolka velikosti tabákového pytlíku. „Vemte si, kolik potřebujete,“ řekl šerif. „Jak se vůbec jmenujete?“

„Jim Oates,“ řekl a zjistil, že ve váčku je asi sto dolarů. Vzal si padesát v drobných mincích.

„Město Santa Rosa, ale především tamější banka vám vyplatí na mé doporučení vysokou odměnu,“ řekl šerif. „Nemáte snad něco společného s rodinou Oatesů v kraji Hillsboro u Brazosu?“

Jim Oates zaváhal. Ale pak přikývl.

A tu zajatec škaredě zaklel a kousavě dodal: „Jenže klan Oatesů v Hillsboro je přece banda...“

„Drž hubu, hombre,“ přerušil ho Jim Oates. „Nebo to do tebe nasypu.“

Nepronesl ta slova ani hlasitěji, ani ostřejším tónem. Ne, jeho hlas byl naprosto klidný a mírný.

A zajatec, který se mu podíval do očí, skutečně zmlkl.

Jim Oates si vložil do úst poslední sousto a obrátil se k hostinskému.

„V tomhle mizerném zapadákově se člověk vážně nedovolá

pomoci? To tady v Paku není ani městský šerif?“

„Ale ano,“ přikývl hostinský. „Je to čestná funkce. A jsem to já. Jenže proti Christu Cheshireovi a jeho lidem já nebojuju. Když svolají všechny své kamarády, je to více než stovka jezdců. To by to tady srovnali se zemí.“

Jim Oates přikývl. „A kolik je jich tam venku teď?“

Hostinský pokrčil rameny. „Čtyři nebo pět. Přesně se to nikdy nedá určit. Cheshire si vždycky rád nechává trumf v rukávě.“

Obrátil se k šerifovi. „Jestli tady zůstanete s vězněm a s tím vaším novým pomocníkem sedět, vtrhnou sem ti chlapi a zničí mi všechno, co jsem s takovou námahou vybudoval. Nebo si myslíte, že to je hračka, když chcete vést v takovém chudičkém městečku saloon? Tadyhle Jim Oates například snědl víc, než co mi vyneslo jeho pití. A takového člověka uděláte svým pomocníkem!“

Vztekle se odmlčel.

Zajatec se ale pronikavě rozchechtal a rozzlobeně zavolal: „Ten má teda starosti! Takové bych chtěl mít taky!“

Jim Oates a šerif na sebe několik vteřin zírali. Neříkali nic a jen na sebe mlčky hleděli.

Najednou mezi nimi vzniklo jakési tiché porozumění, jaké se dostavuje často mezi lidmi, kteří jsou spolu po celá léta.

Jim Oates řekl: „Když se budou chtít dostat sem, budou muset vylézt ze svých děr. A to pak uvidíme, kolik jich je. Však já už je vylákám.“

Šerif přikývl...

Jim Oates vešel do obchodu a pohlédl na Chrise Cheshirea, který opět seděl na bedně a zase si pochutnával na okurce.

„No tak, co říká ten starouš?“ zeptal se s plnými ústy.

Jim Oates se smál, jako kdyby přinášel dobrou zvěst. Pak ale přiložil dlaň k ústům a druhou rukou pokynul banditovi, aby přišel blíž a poslechl si, co mu pošeptá.

„Nechci to povídat nahlas,“ špital. „Protože tamhleten by to

všechno vyžvanil.“

Myslel tím prodavače, který se i nadále tvářil nesmírně důležitě a vážně.

Chris Cheshire se spokojeně usmál. „Tak co? Chce ten starouš něco nabídnout? Bude vyjednávat?“ zeptal se a vstal, aby přistoupil k Jimu Oatesovi.

Na tento okamžik Jim Oates čekal. Zasadil banditovi pravý hák pod bradu a současně ho praštil do jater. Byly to dokonalé údery, jaké často trénují profesionální zápasníci. Často se jim ovšem nezdaří ani zdaleka tak přesně, jako se to povedlo nyní Jimu Oatesovi, který sem přišel unavený a vyčerpaný. Stačilo mu malé občerstvení, aby byl schopen zmobilizovat všechny své síly.

Ted' teprve bylo naprosto jasné, jaký muž to sem přišel.

Chris Cheshire dopadl na záda přes bednu a nohy mu vylétly do výšky. Dost těžce si natloukl. Méně zdatný chlapík by se na jeho místě nebyl schopen pohnout.

Cheshire se snažil vstát. Převalil se na bok, aby měl přístup k revolveru.

Jim Oates přeskočil přes bednu a dal mu ještě jednu ránu. Vzal mu kolt, a ani k tomu nepotřeboval velkou sílu, protože Chris Cheshire už nereagoval.

Když byl Jim Oates hotov, řekl prodavač za pultem, za nímž se krčil jako za štítem:

„Ani nevíte, co na tohle městečko přivoláte, mladíku. Protože Chris Cheshire se městu pomstí a...“

„Kašlu vám na tohle zatracené hnízdo, kde se starý a vyčerpaný šerif nedočká pomoci od ostatních,“ přerušil ho Jim Oates. „Tohle město si pro mě za mě může táhnout třeba do... Ale proč se s vámi vlastně bavím?“

Vzal si banditův kolt a zpoza opasku mu vytáhl i svůj vlastní. Tato zbraň byla opět nabitá. Musel to udělat Chris Cheshire, když byl Jim Oates v saloonu.

Zastrčil si oba kolty – jeden do pouzdra a druhý za opasek – tak, jak to předtím udělal bandita. Našel pár silných řemenů a bezvládného Cheshirea spoutal.

Vzadu v obchodě našel poklop, kterým se vcházelo do sklepa.

Prodavač protestoval, když tam Jim Oates vlekl spoutaného muže a pak ho spustil po schodech dolů.

„Drž hubu!“ okřikl ho hrubě a chladně Oates.

Pak zavřel poklop a opět se otočil k prodavači.

„Zhasni světlo,“ řekl.

Muž okamžitě poslechl a zhasl karbidovou lampu. Jim Oates vyklouzl na ulici a otočil se doprava. Celá strana ulice tonula ve tmě, když už teď ani z okna obchodu nedopadalo ven světlo.

Jim Oates ušel dobrých deset kroků, když tu se ozval hvizd a čísi hlas zvolal: „Hej, Chrisi! Je všechno v pořádku?“ Ale volající muž nedostal odpověď.

Zaklel a vystoupil ze tmy. Jim Oates spatřil naproti, dva domy vedle saloonu, siluetu muže. Tím směrem byl i severní konec městečka.

Muž zavolal: „Slime! Curte! Koukněte se do obchodu! Rychle, běžte tam!“

Objevili se dva muži.

Jeden se blížil zprava a druhý zleva.

„Proč se nesvítlí?“ zařval muž přicházející zprava, který se teď objevil těsně vedle Jima Oatese. Ten se ovšem přitiskl k trámu ve zdi jednoho z domů.

Jim Oates nechal muže projít kolem sebe, pak na něj skočil a praštil ho hlavní revolveru. Taková šestihranná hlaveň je dlouhá devatenáct centimetrů a je pořádně těžká. Udeřit se jí dá téměř jako malou železnou tyčí.

Muž sice zasténal, ale zároveň zpola varovně, zpola zoufale vykřikl. Pak ale dostal druhou ránu a svalil se. Jim Oates uskočil zpátky ke zdi domu.

Ozvaly se ostré výkřiky dvou dalších mužů. Chtěli vědět, co se stalo. Ale on jim neodpovídal. Neviděl je, tušil však, že se k němu přibližují. I oni se plížili těsně podél zdi domu a po chvíli se octli na zastřešeném chodníku.

Jenže tu se stalo něco, co Jimu Oatesovi ohromně nahrálo do karet.

V obchodě se opět rozsvítilo.

Ustrašený prodavač, který si to nechtěl rozházet s bandou, se

zřejmě domníval, že takto prokáže svou nestrannost.

Když však dopadlo světlo z obchodu ven, byli mu oba bandité natolik blízko, že je mohl docela jasně rozpoznat.

Když vystoupil Jim Oates, všimli si i oni jeho. Vystřelili rychle a chvatně a zařvali přitom vztekem.

Jim střílel lépe, protože mířil klidně a s rozvahou. Ačkoliv ucítil, že ho jedna kulka škrábla, ani sebou necukl. Stál a střílel s naprostým klidem.

Právě teď se ukázalo, že je to opravdový střelec. Jen opravdový střelec je totiž schopen dívat se tak klidně do ústí hlavně a soustředit se přitom na přesnou střelbu. Jen profesionální střelec stojí tak pevně, že sebou ani nehne, když je v přestřelce zasažen.

Při takových soubojích na život a na smrt se pozná opravdový střelec podle mnoha obdobných charakteristických znaků.

Ustupoval až ke zdi domu a čekal.

V duchu přemítal: Chris Cheshire leží ve sklepě v obchodě. Jednoho z těch lumpů jsem praštil revolverem. A dva leží tamhle, protože stříleli příliš rychle a ne dost přesně. To jsou celkem čtyři! Jsou to všichni? Nebo...?.

Stále ještě čekal, ale všude ve městečku vládlo ticho. Nezaštěkal ani jediný pes.

Nebylo slyšet nic.

V saloonu a v obchodě se svítilo. Světlo dopadalo na ulici a šedý prach, který muži zvířili, vypadal ve světle jako zlatý pudr.

Pohlédl ostře k saloonu a doufal, že se tam šerif nedopustí žádné chyby.

Jenže – co tomu starému dravci zbývalo? Musel něco udělat – především musel zjistit, zda je jeho nový pomocník ještě naživu.

A tak se po chvíli ozval ze saloonu za lítacími dveřmi šerifův hlas:

„Hej, Jime?“

Téměř ve stejné chvíli v saloonu zhaslo světlo.

„Pozor, šerife!“ zvolal Jim Oates hlasitě.

Ale bylo již pozdě.

Na jeho straně ulice – ve vzdálenosti, kterou představovala pouze šířka obchodu – se z temné uličky mezi domy ozval výstřel z těžké

kulovnice. Střela prolétla lítacími dveřmi a zasáhla šerifa, jenž stál hned za nimi. To bylo Jimu Oatesovi hned jasné.

Ačkoliv světlo v saloonu zhaslo, stačil odlesk z obchodu natolik, aby bylo vidět alespoň v náznaku, co se stalo na druhé straně.

Jim Oates viděl, jak se šerif vypotácel z lítacích dveří. Pak odvrávoral doprava, opřel se vedle dveří o stěnu domu a zřejmě tam získal pevnou oporu.

A pak šerif vystřílel svůj revolver. Pálil do uličky mezi domy na protější straně.

Ano, chtěl zkusit štěstí a dostat muže, který na něj z kulovnice vystřelil. Byl těžce raněn a vlastně chtěl využít ještě poslední šance. Protože brzy se zhroutí na zem a nebude už moci ani střílet.

Pokoušel se tedy střílet nazdařbůh. Vystřílel kolt a pak se svezl zády po stěně na zem. Jim Oates přeběhl přes ulici k saloonu. Nemohl jednat jinak. Nechtěl riskovat, že se zajatci podaří uniknout. Utíkal rychle, přikrčil se a pak nepravdělně poskakoval, jak to dělají Apači v poušti, když útočí bez možnosti úkrytu. Dorazil na druhou stranu, aniž by byl postřelen. Přikrčil se vedle sténajícího šerifa.

„Co je s Kiskem Jenkinsem?“ zeptal se ostře.

„Připoutal jsem ho k mosazné tyči u pultu,“ zasténal šerif, kterému zcela zjevně dělalo dýchám nesmírné potíže. Jim Oates spokojeně odfrkl. Chtěl do saloonu, ale tu se opět ozvala odnaproti z temné uličky kulovnice. Kulka narazila do Jima Oatese jako kopnutí koně ve chvíli, kdy nebyl dostatečně rozkročen, aby takový náraz vydržel. Prolétl lítacími dveřmi do saloonu, dopadl na prkna posypaná pilinami a zasténal bolestí.

Převalil se ale a vytáhl zpoza opasku druhý kolt. Tuto zbraň měl ještě nabitou. Proplazil se s ní pod lítacími dveřmi, které nesahaly až k podlaze, ale končily asi stopu nad ní.

Vyplížil se ze saloonu na verandu, která byla vlastně zastřešeným pokračováním dřevěného chodníku. Spatřil uprostřed ulice muže, který sem mířil z protější strany. Muž se zastavil, rychle zvedl kulovnici a chtěl vystřelit. Ale Jim Oates vystřelil mnohem rychleji. Muže tři kulky doslova skolily k zemi.

A pak bylo konečně po boji. Jim Oates bolestí zaklel, protože rána ho strašně bolela. Nemohl jinak, musel zasténat. Postavil se,

opřel se vedle rovněž sténajícího šerifa o zeď a zeptal se: „Je jich tady ještě víc? Och, ten lotr tam prostě čekal, věděl, že se budu chtít postarat o vás i o toho vězně. Ten měl nervy!“

„Ovážeme si rány a spolu s tím zajatcem nastoupíme do poštovního dostavníku,“ odpověděl šerif. Jeho hlas zněl přiskrceně, ale byl to už opět hlas člověka, který se dostal z nejhoršího a vydrží. „Jak je tobě, hochu?“ zeptal se. „V dostavníku do Santa Rosy to vydržím. Těch čtyřicet mil vydržím, když si ovážu ránu tak, aby z ní nemohla téct krev,“ řekl Jim.

„Kde máš průstřel?“

„Nahore na stehně. A vy, šerife?“

„Mám zlomené žebro a širokou jizvu, kterou způsobila odražená kulka,“ zavrčel šerif. Otočil hlavu a zavolal do saloonu. „Rozsviťte světlo, sakra!“ Zvedl se trochu a pak si přitlačil dlaň k boku.

Vzájemně se podpírali a vešli dovnitř. Vrávorající, supící bolestí a krvácející jako dva střelci po souboji. Hostinský opět rozsvítil lampu. Zajatec, který byl připoután k mosazné tyči u pultu, si s úlevou oddechl. „Je tady doktor?“ obořil se šerif na hostinského. „U nás dělá všechno holič,“ odpověděl hostinský a v jeho hlase zazněl respekt.

„Dobře! Dojděte pro něj! Jestli chcete, abychom odjeli nejbližším dostavníkem, tak nám pomozte!“

Když vůz přijel, měli štěstí, protože vozka i jeho ozbrojený průvodce šerifa dobře znali a mohli se tedy postarat o vězně. Tito dva muži z poštovní linky nebyli jako zdejší lidé. V dostavníku seděli naštěstí jen dva cestující, takže i pro dva raněné muže zákona v něm bylo dost místa...

Po třech dnech se Jim vzpamatoval natolik, že mohl všechno dobře vnímat.

Dveře do vedlejší místnosti byly pootevřené a Jim slyšel, jak šerif kašle a jak pod ním vrže postel.

„Hej, šerife!“ zvolal.

„Ahoj, hochu! Už ses probral? Jak je ti?“

„Mám hlad,“ odpověděl. „Umírám hladem. Copak už není na světě jediné sousto?“

Šerif se zasmál.

Poněkud přidušeným hlasem zvolal: „Barnabáši! Hej, Barnabáši, pojď sem, rychle!“

Do vedlejší místnosti vstoupil jakýsi muž. Pak se objevil v otevřených dveřích a Jim Oates poznal, že je to šedovlasý černoch.

„Přines mu něco dobrého k jídlu, Barnabáši,“ řekl šerif. „A mně taky! Nebo nás tady snad chceš nechat vyhladovět jako na pustém ostrově?“

„Už běžím, už chvátám, letím, utíkám, pane!“ Černoch se celý rozzářil ochotou.

Když už byl pryč, zeptal se Jim Oates: „To mi vážně donese pořádný steak? Ví, co takový hladový chlap sní? A kdo je to vůbec?“

„Městský písař, městský poslíček, hlídač vězení – prostě holka pro všechno. Tohle město mu vděčí za mnohé. Jako otrok kdysi zorganizoval skupinu dobrovolníků. Chtěl vlastně bojovat za farmáře. Ale když pak odtáhla ochranná jednotka a nebezpečí ze strany Apačů měsíc od měsíce narůstalo, zůstala jeho skupina tady, aby chránila Santa Rosu a okolí.“

Všichni bojeschopní muži byli kdysi v armádě. A byli moc fajn, i když to byli bývalí otroci. Věděli, co je to odpovědnost. Město pak Barnabášovi dalo tuhle práci. Protože toto město je spravedlivé a dobré. A i k nám se bude chovat férově.“

Jim Oates neřekl nic. Věřil, že se město zachová dobře, ale pomyslel si, že není divu, když tomuhle městu přivezli člověka, který ví, kde je ukryto sto tisíc dolarů z bankovní loupeže, že není divu, když člověk zvaží, že těch sto tisíc dolarů je spousta peněz nejen pro zdejší banku, ale i pro město a pro celý kraj.

Aby banka byla schopna vyplácet, musela si vzít spousty úvěrů. A nové sama poskytovat nemohla. Došlo by tady k vlně dražeb a likvidací. Ano, tihle lidé jim skutečně mají zač vděční...

Za dva dny horečky ustaly a bolesti už byly docela snesitelné. Rány se začaly hojit.

Večer toho dne přišla za šerifem návštěva. Ačkoliv dveře do Oatesova pokoje byly zavřené, slyšel Jim každé slovo.

Za šerifem přišli tři návštěvníci. Patrně starosta města a dva ctihodní zástupci občanů. Jeden z těchto městských radních byl navíc i bankéřem.

Rozhovor těch mužů se šerifem neprobíhal nijak příjemně. Naopak – přinášeli neblahou zprávu.

„Úkryt nám sice prozradil – ale byl už vykradený. V prázdné bedně ležel pouze lístek se vzkazem, že nemáme hledat dál. Kisco Jenkins nás doběhl. Musel vědět, že existuje ještě někdo, komu se podařilo utéct a lup ukrýt do bezpečí. Možná je tím člověkem dokonce šéf, který se přepadení banky sám nezúčastnil. Teď už ani sám Kisco Jenkins neví, kam se ty peníze poděly, nebo spíš kam je dopravil ten chlap, který stojí v pozadí. Řekl vám o něm vůbec něco, šerife?“

Zaslechl, jak Jordan Kan říká: „Ne, nic! Vůbec nic! K čertu, koho by taky napadlo, že existuje ještě někdo čtvrtý! Dva jsme dostali, když utíkali z města. Nedostali se ale za jeho hranice. Unikl jen Kisco Jenkins, který měl pytel peněz před sebou na koni. Pronásledoval jsem ho takřka dva týdny. K čertu, možná ten úkryt peněz našel docela náhodou někdo, kdo neměl s loupeží v bance vůbec nic společného! A třeba ho stejně dopadneme!“

Po těchto slovech nastalo chvíli ticho.

Pak řekl jiný hlas trpce: „Já jsem s bankou na mizině. Jestli se rozkřikne, že jsme uloupené peníze nedostali zpět, budou mít lidé strach o vklady. Každý, kdo bude mít uloženo třeba jen pár dolarů, si je teď bude chtít vyzvednout. A protože mi uloupili sto tisíc dolarů, nemůžu prakticky nic vyplácet. Budu...“

Muž se unaveně odmlčel.

„Město tím velice utrpí,“ řekl jiný hlas. „V následujících týdnech se ukáže, že lidé nejsou schopni platit. Vyvolá to řetězovou reakci. Budou se vydražovat obchody, řemeslnické dílny, farmy, usedlosti a ranče. K čertu, šerife, proč jste ty peníze nepřivezl? Z téhle rány se Santa Rosa zotaví možná až za deset let. Jordane Kane, jste už

zřejmě na svou funkci příliš starý. Jdeme!“

A bez dalšího slova odešli.

Jim Oates poslouchal, zda šerif ještě něco řekne. Ten ovšem ani nezaklel. Jen chvíli kašlal, ale tentokrát zněl jeho kašel mnohem hůř a sklesleji. Choval se jako člověk, který už docela rezignoval. Jim Oates ještě chvíli počkal. Pak už to ale v posteli nevydržel. Ačkoliv se rána, kterou měl na stehně, teprve začala hojit, takže ještě nebyl schopen pořádně došlápnout, vysoukal se z postele a po jedné noze poskakoval dál. Držel se přitom okraje postele, druhou rukou se opíral o stěnu, nakonec pak použil k opírání hůl.

Došel ke dveřím, otevřel je a zvládl čtyři kroky k šerifovi. Pod obvazy cítil nepříjemné vlhko. Tušil, že rána se mu otevřela a opět začala krváčet. Jenže to mu teď bylo jedno. Nedbal na palčivou bolest.

Protože věděl, že starý šerif potřebuje nyní mít někoho nablízku. Nechtěl ho v této zřejmě nejtrpčí chvíli jeho života nechat o samotě.

Šerif ležel se zavřenýma očima. Vypadalo to, že spí. Ale když se Jim Oates posadil na kraj postele a opřel se přitom o zdravý bok, šerif oči otevřel.

„Co chceš, hochu?“ zeptal se. Jeho hlas zněl klidně, ale bylo v něm cítit příměs opovržení a hořkosti.

„Nepřišel jsem, abych tu s vámi naříkal, nadával nebo klel,“ zamumlal Jim Oates. „Přišel jsem, abychom si popovídali o lidech. Když jste cestou říkal, že tohle je férové město, byl jsem v pokušení vám to věřit. Ale copak je vůbec možná spravedlnost tam, kde jde o tolik lidí s různými zájmy? Tohle město přece vůbec nemůže být férové, protože se i se svým zázemím teprve rozvíjí a musí bojovat o samotnou existenci. Nesplnil jste očekávání, šerife. A kromě toho jste starý. Já jsem mnohem mladší než vy, je mi možná dvakrát méně než vám. Ale nejsem zklamaný. K čertu, někteří lidé prostě nedokážou překročit svůj stín.“

Starý šerif opět zavřel oči.

Když je otevřel, zatrpklý výraz z nich zmizel. Nahradil ho rozvážný a klidný pohled.

„Dobrá, Jime,“ řekl. „Je třeba vidět věci tak, jaké opravdu jsou. A toho jsi svými slovy dosáhl. Byl jsem šerifem pětadvacet let. Z toho

sedm let tady. Chránil jsem toto město. A za tu dobu jsem byl třikrát raněn. Dokonce jsem přišel o syna. Byl ti podobný, Jime Oatesi. Já...”

Zarazil se, protože si uvědomil, že jeho slova by se změnila v nářek, kdyby pokračoval.

„Jistě mě pošlou až do příštích voleb šerifa na dovolenou,“ řekl. „Jenže ty volby jsou už za měsíc. Zvolí si za šerifa jiného muže. A já si budu muset najít jinou práci.“

„Copak nemáte nějaké úspory, šerife?“

„Málo. Moje žena byla poslední roky dost nemocná. Utrátili jsme téměř všechno, co jsme našetřili. Poctivý šerif zůstane vždycky chudý. A přísahám, že já poctivý byl. Byl jsem, ačkoliv bych mohl...”

A opět se odmlčel, protože kdyby mluvil dál, zase by to byly jen nářky.

„Vezmi si z toho poučení, hochu,“ řekl. „Nedělej nic zadarmo. Nech si za všechno zaplatit. Já promrhal pětadvacet let. A to, že mě teď opustilo štěstí a že jsem raněný, je pro město důvodem, aby mě odkoplo. Mohl jsem zatknout spousty zločinců a banditů jen za odměny, které na ně byly vypisovány. To bych dnes měl ohromné bohatství. Mrzí mě, hochu, že jsem tě zatáhl do téhle věci. Moc z toho mít nebudeš.“

„To ne,“ řekl Jim Oates.

Chvíli se na sebe dívali. Ale mlčeli přitom...

Dny utíkaly a jednoho dne prohlásil doktor, který je pravidelně chodil prohlížet: „Je to trochu divné. Téměř ve stejnou dobu jste utrpěli tak odlišná zranění, a přesto se uzdravíte zase téměř ve stejný den. Já jsem s ošetřováním hotov. Musím to ohlásit městu.“

S tím odešel. Byl to dosti morous. Měl všechny úspory v bance, a proto se teď obával, že z nich dostane nazpět zřejmě pouze zlomek. Protože banka v Santa Rose nebyla schopna vyplácet svým klientům peníze. Musela proto nejprve získat své pohledávky u jiných.

Jordan Kan řekl z druhé místnosti:

„Teď už nám město nezaplatí vůbec nic – ani stravu z hotelu, ani doktora, ba ani mzdu pro tebe, hochu. Jen mně budou muset platit až do konce mého úřadování. Jenže to jsou už pouhé dva týdny. Odejdu odtud. Mám dceru v New Orleansu – možná tam najdu nějakou práci.“

Jim Oates neříkal nic. Vstal z lůžka, oblékl se a vyšel ven. Během posledních dní už několikrát vstal. S holí už jakžtakž chodil. Doktor mu ovšem řekl, že do konce života bude kulhat.

Santa Rosa bylo milé městečko a další dny tu Jimovi utekly velice rychle. Na první pohled bylo v městečku vidět, že tu od samého počátku vznikaly pěkné domy, dřevěné chodníky, zahrádky a všechno to, co si vytvořili pilní obyvatelé. Byla tu škola, kostel a radnice, v níž měl sídlo soud, šerif a kde bylo i vězení.

Před úřadovnou šerifa už stál nový šerif – šlachovitý a chladnokrevný chlap s ostře řezanými rysy. Byl asi stejně starý jako Jim Oates. A stejně jako on byl pistolníkem.

Zahlédl Jima Oatese a mírně přikývl. „Až dosud vás platilo město jako šerifova pomocníka,“ řekl. „Jenže doktor nám právě oznámil, že jste zdravý. Město vám dá k dispozici koně a vyplatí vám padesát dolarů, jakmile se rozhodnete odjet.“

„A když nebudu chtít odjet?“ Z hlasu Jima Oatese zaznívala ironie a jízlivost.

Nový šerif se pohupoval na špičkách vyleštěných holínek.

„Ale co byste tady ještě chtěl dělat,“ řekl. „Tady to pro vás není. Nebo snad víte, kam se poděly ty peníze?“

Jim Oates se zasmál.

„Tohle město,“ řekl, „je jako nevěrná a nevděčná žena, která si hledá nového milence a ochránce. Dejte si pozor, hombre, aby to s vámi nedopadlo jako s vaším předchůdcem. A pokud jde o mne, já zítra odjedu. V tomhle městě to pořádně smrdí. Takže dostanu koně a padesát dolarů? No, to je mi pořádně velkorysá nabídka!“

Smál se ještě, když odcházel s holí a mířil kamsi za město...

Když se pak vrátil do města, byl už večer. Starý šerif seděl na verandě malého domu, který mu město dalo k dispozici jako služební byt. Na stole stála láhev whisky.

„Napijme se na rozloučenou, hochu,“ řekl Jordan Kan. „Slyšel jsem totiž od svého nástupce, že chceš zítra odjet. I mě se ptal, kdy odjedu. Protože by se rád nastěhoval do tohohle domku. Pojedu zítra poštovním dostavníkem brzy nad ránem. Napijme se, hochu!“

Přitukli si.

A pak řekl šerif: „Jedno ti povím, hochu. Nikdy nebojuj za jiné, pokud ti za to dost nezaplatí. Nikdy nespolehej na to, že ti budou později vděční. Přemýšlel jsem o tom. Jsme pistolníci, a to z nás dělá tygry uprostřed stáda ovcí. Byť bychom ty ovce chránili sebelépe, pořád pro ně zůstaneme tygry, kteří páchnou jinak, kteří požírají syrové maso a kteří dokážou zabíjet. A to zejména ovce. Nemá smysl, Jime, se tady chtít nějak maskovat.“ A opět si připili.

Pak pokračoval šerif dál: „Nedůvěřuj mi – a možná ani tobě, hochu. Jsou tak hnusní, že počítají se všemi možnostmi. A tak si myslí, že my dva bychom se mohli zmocnit těch peněz. Nevylučují ani možnost, že jsme je oklamali a že jsme teď o sto tisíc dolarů bohatší. Chápeš, hochu? Proto za jedním z nás někoho pošlou. Věř mi, že v příštích dnech a týdnech nás budou sledovat, ať se pohneme kamkoliv. Ale ať mi vlezou na záda! Napijme se!“

Když se Jim Oates probudil, byl už starý šerif pryč.

Na stole v malé kuchyňce ležel lístek se vzkazem: „Takhle je to lepší, hochu. Raději se nebudeme loučit. Hodně štěstí!“

Jim Oates polohlasně četl. Když se pak podíval z okna, zahlédl u sloupku před domkem přivázaného osedlaného koně.

Vyšel ven. V brašnách u sedla našel jídlo na dva dny a padesát dolarů.

Zaváhal. Chtěl se ještě vrátit do domu, umýt se, oholit a uvařit si kávu.

Ale stejně už neměl chuť.

A v domě mu vlastně nic nepatří.

Holicí náčiní například patřilo Jordanu Kanovi. Jak ale Jim brzy zjistil, Kan si ho s sebou vzal na cestu do New Orleansu. Jim Oates odhodil hůl, o kterou se opíral. Nasedl a vyjel do města. Schylovalo se k poledni.

Před radnicí stálo několik mužů, mezi nimiž byl i nový šerif. Nechyběli tu ani tři městští radní.

Pohlédli na něj.

A on se zadíval k nim. Když projížděl kolem, nespustil z nich oči. A nikdo nebyl schopen podívat se do očí jemu.

Bylo mu jich vlastně líto.

Určitě měli spoustu starostí. Sto tisíc dolarů městu velmi chybělo. Bylo to, jako kdyby se narušil krevní oběh v těle člověka.

Jim Oates dorazil k výjezdu z města a před ním se objevily kopce.

Zamířil k nim a zastavil se teprve o mnoho později u potoka.

Jízda ho vyčerpala.

Ale měl zase koně, sedlo, kolt a celkem téměř stovku dolarů – včetně těch z brašny. Jenže měl také poraněnou nohu, na kterou bude i za deset let kulhat.

Sesedl a pojedl něco z jídla, které našel v brašně u sedla. Přitom si jízlivě pomyslel: Tohle město mi dokonce nabalilo jídlo na dva dny. A přidalo padesát dolarů! To je ale velkorysost!

Našel si pak u potoka celkem dobré tábořiště, poněkud stranou od vozové cesty nad brodem, kterým cesta vedla. Byl dosti teplý den a Jimovi dělalo moc dobře, že se mohl natáhnout do stínu pod keřem a poslouchat šplouchání potoka. Koryto tady ostře zatáčelo a tvořilo na této straně záliv, v němž vír při velké vodě vyhloubil hlubokou díru. V této zátočině bylo možné se koupat a dokonce plavat na vzdálenost asi deseti yardů. Jim Oates najednou dostal chuť vykoupat se. Pak to ovšem přece jen neudělal, protože rána byla ještě příliš čerstvá.

Zase si lehl a díval se přes větve křoví k obloze.

Zaslechl blížícího se jezdce. Převalil se na bok a vytáhl revolver. Pak se podíval na svého koně a zjistil, že zvíře je dobře ukryto pod vysokými stromy a za hustým pobřežním křovím.

Ohlédl se po jezdci, o němž se domníval, že pojede přes brod,

jenže jezdec najednou sjel z vozové cesty a vydal se podél potoka kousek proti proudu.

Konečně ho Jim Oates zahlédl.

Byla to žena, možná ještě dívka. Nedaleko od něj zmizela v křoví. Přes husté větve spíše jen vytušil, že koně uvázala.

A vzápětí mu bylo jasné, co tady chce.

Cítila se tady v bezpečí a nikým nepozorována. Přijela sem, protože se tady zřejmě koupávala.

I teď se chtěla vykoupat.

Když mu to došlo, trhl sebou. Protože to bylo dost neobvyklé, že uprostřed pustiny se najednou chce vykoupat osamělá žena.

Nejasně skrze houští viděl, že se začala svlékat a rozvěšovat kusy oblečení na větve.

Spatřil, jak se ve svitu slunce zalesklo její mladé a skvěle tvarované tělo. Vrhla se dosti rychle do vody a radostně přitom vykřikla. Byl to výkřik, který zároveň prozrazoval i pocit svobody a radosti ze života.

Tak to alespoň připadalo Jimu Oatesovi, ačkoliv ji zatím ještě pořádně neviděl. Byl však už nyní přesvědčen, že bude velice krásná.

A protože byl přece jen mladík svého věku, který válkou spíše ještě zdivočel, pocítil prudkou zvědavost. Vstal a zamířil křovím blíž k vodě, až měl dobrý výhled na zátočinu. Spatřil ženu, která plavala. Její světlé tělo svítilo v průzračné vodě. Plavala skvěle a několikrát se i ponořila.

Když se žena opět vynořila, tu si ho všimla.

Zareagovala velmi sebevědomě. Nevykřikla, ba ani nezanadávala. Jen se tiše ve vodě zastavila. Sahala jí téměř po krk.

Její hlas zněl klidně, ale s patrnou dávkou ironie. Zeptala se: „Takhle to děláte vždycky? Připlížíte se jako indián, abyste špehoval děvče, které se koupe?“

Usmál se. „Já tady byl první,“ řekl. „A až do téhle chvíle jsem toho moc neviděl. Víc bych snad zahlédl, kdybych tady teď počkal, až vylezete ven. Půjdete ven, nebo zůstanete ve vodě, dokud nezmrznete?“

Pozorně a kriticky na něj pohlédla. Cítil dokonce, jak ho dívka svým ženským instinktem odhaduje.

Vzdálenost mezi nimi nebyla velká – necelých osm kroků. Takže viděli jeden druhého docela dobře.

Už předtím si všiml, že dívka má vlasy měděné barvy. Teď byly mokré a vypadaly tmavší. Oči měla zelené. Nebyla už úplně mladá, ale byla to žena přibližně jeho věku – tedy asi kolem pětadvacítky. A jistě to byla individualistka, která příliš nedbala na obvyklá pravidla. Měla energická ústa a vyzařovala z ní značná dávka umíněnosti.

„Teď vylezu ven, i kdyby vám měly vypadnout oči z důlků,“ řekla. „Nevadí mi, když na mě někdo čumí. I žába na břehu nebo bobr by na mě koukali. Nechám na vás, pane, jestli se zachováte galantně, nebo jako sprosták. Takže, už jsem si dost zaplavala. A jdu ven!“

Poslední slova zvolala přímo vyzývavě.

A vzápětí dokázala, že nemluví do větru. Vyšla z hluboké vody v zátočině a každým krokem se vynořovala větší část jejího těla.

Jim Oates byl docela obyčejný muž a ženy a dívky, s nimiž se doposud stýkal, pracovaly většinou v salónech a tančírnách. Jednou se zapletl se ženou, jejíž manžel byl jako kapitán kdesi ve válce.

Jim Oates jen stál a žasl.

A pak řekl téměř slavnostně: „Jste krásná, opravdu krásná.“

Po těch slovech se otočil a zamířil zpět k místu, kde předtím odpočíval.

Nemusel čekat dlouho a již oblečená žena prošla houštím na mýtinu a vedla za sebou koně. Jezdila v mužském sedle.

Zelená flanelová blůza měla stejnou barvu jako její oči.

Vlasy měla ještě mokré.

„Díky,“ řekla. „Takže nejste sprosták. Co tady děláte? Aha, byl jste raněn. Vypadáte, jako byste v poslední době prodělal dost vysoké horečky. Nebo jste tak bledý a hubený pořád?“

„Ne,“ řekl. „Jinak jsem tmavý jako indián a zhubl jsem asi o pět kilo. Chodíváte sem plavat často?“

Stále ještě si ho zvědavě prohlížela. Měla přímý pohled mladé ženy, která je zvyklá jednat s muži a prosadit se. Kolem koutků úst měla několik trpkých vrásek.

Přikývla. „Ano, sem se chodím koupat. Před týdnem jsem tady ztratila řetízek. Proto jsem se potápěla. Ale zapadl zřejmě někam

hluboko na dno do bahna. A vyplašila jsem tam dole takovouhle rybu.“

Rozpřáhla paže tak, že to skutečně musel být nádherný exemplář.

„Vy jste Jim Oates?“ zeptala se náhle.

Přikývl. „Odkud znáte moje jméno?“

Tu se usmála. Zatvářila se jako žena, která je si vědoma, jak velice ji muži obdivují. „Tu a tam jezdívám do Santa Rosy,“ řekla. „Je to pro mě nejbližší městečko. Bydlím nedaleko odtud. A protože jste se zachoval vskutku galantně, zvu vás na večeři. Chcete?“

„Ale co na to řekne váš manžel?“ Zeptal se docela impulzivně.

„Žiju sama,“ řekla. A téměř současně se otočila a plynutím pohybem nasedla.

Pomalou se rozjela a už se za ním ani neohlédla. Nechala tedy na něm, jestli se za ní vydá či ne.

Zaváhal.

Protože v nitru pocítil něco, co ho varovalo.

Pak si ovšem řekl, že je to patrně tím, že už dlouho tak krásnou ženu neviděl. Zároveň začal uvažovat o možnostech, které by se mu naskytly, kdyby se za ní vydal.

Zdálo se mu, že je to velice pozoruhodná žena. A proč by se jí měl bát?

Dobelhal se ke koni, nasedl a rozjel se za ní.

Brzy pak jeli těsně vedle sebe. Občas na sebe pohlédli a usmáli se. Vlasy měděné barvy jí pomalu uschly a padaly jí v dlouhých kadeřích přes ramena.

Měla plavné a vláčné pohyby. Byla to žena, která nezakrývala, že se jí Jim Oates líbí. V pouzdru u sedla měla zastrčenou pušku. Jim Oates si pomyslel, že tato žena se o sebe zřejmě dokáže docela dobře postarat.

Nejeli dlouho. Po dvou mílích sjeli z vozové cesty, pokračovali po úzké cestě přes sedlo kopce a pak spatřili v malém údolíčku usedlost. Byl to koňský ranč s velkou oplocenou zahradou a s několika lány polí. Ke koňské farmě patřilo i několik velkých výběhů.

Spatřili asi tři tucty prvotřídních klisen a na dva tucty hříbat. Ve dvou menších ohradách, důkladně od sebe oddělených, byli umístěni

dva hřebci.

„Tak tady je to,“ řekla. „Jmenuju se Rosy Dunnová. Tohle je můj koňský ranč. Muž, se kterým jsem sem před nějakou dobou přišla, mě opustil. Byl to hazardní hráč. Zpočátku jsem byla ráda, že mám klid. A už usnula i ta záležitost, pro kterou ho stíhali. Jednoho dne se mě zeptal, jestli tady chci žít napořád. A když jsem mu řekla, že se mi tady líbí a že si tu připadám jako na ostrově, tu se bez rozloučení jedné noci ztratil. Takže takhle to se mnou je. Miluji samotu. Ale byly časy, kdy jsem žila na luxusních parnících na Mississippi, v hernách jsem držela bank a míchala jsem karty. Zpívala jsem na jevišti a pořád jsem snila o tom, jak jednou ulovím bohatého chlapa.“

Jim Oates neříkal nic. Když dorazili na ranč, odvedl jejího i svého koně a postaral se o ně.

Pak si šel prohlédnout stavení a okolí. Dospěl přitom k závěru, že tu a tam musí na ranči udržovat věci v pořádku mužská ruka.

Takže Rosy Dunnová zřejmě pravidelně přijímá návštěvy a pomoc.

Umyl se u studny a vešel pak do domu. Čekala ho již na verandě. Usmažila mu několik pořádných steaků, opekla brambory a připravila hlávkový salát. Po jídle si pak dali kávu a jablečný koláč.

Jedli mlčky. Ale často se na sebe podívali.

Po chvíli Rosy řekla: „Mám skvělé sousedy. Hned tamhle za kopci žije rodina mexického původu se třemi téměř už dospělými syny, kteří mi hodně pomáhají. Já sama jsem ze starého rodu chovatelů koní.“

Jen přikývl. Pak jí pomohl odnést nádobí do domu.

Setmělo se. Soumrak velmi rychle vystřídala noc.

Uvnitř v domě zažehla malou lampičku.

A pak mu prostě padla do náruče. Všechno bylo tak samozřejmé, jako by čekala jen na něj.

Ale byla to opravdu jen náhoda, že se tam u potoka setkali?

V noci se probudil a měl pocit, že život a svět jsou přece jen nádherné.

Slyšel, jak se Rosy vedle něj zeptala: „Jsi vzhůru, Jime? Proč ses probudil? Spal jsi přece velice tvrdě. Poslouchala jsem, jak oddychuješ. A najednou ses probudil. Proč?“

„Nevím,“ zamumlal a napřáhl ruku. Přitáhl si Rosy k sobě, až ucítil teplo jejího těla.

„Mám zítra odjet?“ zeptal se klidně.

„Ne,“ řekla rychle. „Ale musím ti něco říct, Jime. Už bych tady nerada zůstávala o samotě. Byla jsem asi příliš dlouho v tom neklidném světě. Pořád více po něm toužím. Sním o tom, že bych si užívala života po boku muže. Ne jako krupíérka nebo rozdačká karet někde v kasinu či v herně, nebo na luxusních parnících na veliké řece. Ne. Chtěla bych mít spoustu peněz a užít si radostí tohoto světa. Jime, myslím, že my dva bychom se k sobě nehodili. Protože ty jsi asi docela chudý a já bych to tady v kopcích s tebou dlouho nevydržela. Strašně mě to celou dobu žene pryč. Nemám stání a tentokrát určitě najdu nějakého bohatého muže. Určitě!“

Neřekl nic.

Co měl také odpovědět?

Zítra ráno odjede. Tohle je na jeho klikaté cestě životem pouhá epizoda.

Položila mu dlaň na hrud' a přiložila mu k uchu ústa.

„Mezi námi by to mohlo být krásné,“ zašeptala. „Rozumíme si. A myslím, že tě i miluji. Ale proč musí být chlap jako ty tak chudý? Cítím přece, že máš formát a že nejsi žádná padavka. Představ si, Jime, jaké by to bylo, kdybys měl peníze a kdybychom spolu mohli vytáhnout do širého světa. Och, Jime, to by byla nádhera!“

Odsunul její ruku, vstal a začal se oblékat.

„Copak je?“ zeptala se rozzlobeně.

„Teď už vím, co je,“ odpověděl. „Nejsem tak naivní, jak si myslíš. Počínala sis dost hloupě. Dávám ti čestné slovo, že nevím, kde jsou ty peníze uloupené z banky. Kisco Jenkins mně ani šerifovi nic neprozradil. Snažila ses zbytečně, miláčku. Doufám, že tě to alespoň bavilo. Protože jinak by to vůbec nemělo smysl. Pojedu hned teď. Och, jsi ty ale chytrá bestie!“

Zamířil ke dveřím, otevřel je a vešel do kuchyňky. Ještě se u kamen napil vychladlé kávy a pak vyšel na verandu.

Rosy Dunnová vyšla za ním a zavolala:

„Vsadím se, že jste se se starým šerifem rozdělili! Vsadila bych cokoliv, že máte ty peníze z loupeže! Komu jinému by Kisco Jenkins

prozradil, kde jsou ukryté?“

Její hlas zněl najednou drsně až surově.

Zastavil se pod verandou a užasl.

Jak se jen taková žena, která mu připadala tak skvělá, půvabná a přirozená a o níž se domníval, že ji má skutečně rád – jak se může taková žena ve chvíli tolik změnit?

Ještě před několika minutami byla plná něhy a vroucnosti a působila dojemem, že už delší dobu touží jen po laskavém pohlazení.

A přesto to byla pouhá vypočítavost. Chtěla ho zavést do ráje, hodlala mu naslibovat všechno možné. Doufala, že Jim vyzvedne ukryté peníze z loupeže a že s ní pak odjede kamsi daleko do světa.

Byla to prostě vypočítavá šelma.

Proto jen stál a žasl. A tu mu najednou došlo, že to setkání u potoka nebylo náhodné. Přijela tam, protože velice dobře věděla, že tam Jim odpočívá. A pak se šla nahá koupat a chtěla mu zamotat hlavu.

Když už to teď došlo tak daleko, zajela mu ruka ke koltu.

Jenže od rohu domu se ozval čísi hlas: „Máme tě na mušce. Jestli se jen trochu hneš, našijeme to do tebe současně ze tří stran!“

Poznal ten hlas.

Pomalů otočil hlavu.

Stál ve světle měsíce a hvězd. Byla jasná noc. A přitom bylo dosti chladno. Na východě už hvězdy bledly. Pomalu se odtamtud blížily ranní červánky.

U rohu domu spatřil jen pušku, rameno a pak už jen velmi málo z onoho muže, který na něj křikl. A když otočil hlavu k druhému rohu domu, spatřil tam něco podobného. I odtamtud na něj z úkrytu za rohem domu mířil jakýsi muž. Takže celou dobu číhali nablízku a čekali, co z něj vytáhne krásná Rosy Dunnová. Kdyby se pak rozhodl jet peníze vyzvednout z úkrytu, zřejmě by se za ním a za ní vydali. Jenže její hlasitě nadávání způsobilo, že se Jim včas vzpamatoval.

Vběhl jim ovšem do primitivní pasti.

A teď ho mají.

Věděl, že ho zabijí, když udělá sebemenší pohyb. Vědí, jak je nebezpečný, takže jistě nebudou chtít nic riskovat. Protože jde o Chrise Cheshirea, kterého v Paku praštil revolverem do hlavy a jehož

chlapi ho postřelili do nohy. Však také tu jejich bandu připravil o tři lidi.

Zatímco se tedy k němu blížili ze stran, Jim klidně stál.

Byli to tři muži a při seberychejší reakci by se mu podařilo dostat nanejvýš jednoho, v nejlepším případě dva.

Když přistoupil Chris Cheshire až k němu, vrazil mu ústí hlavně do břicha, jako kdyby ho chtěl propíchnout kopím.

Jim Oates se musel předklonit. Nemohl jinak. Tu dostal druhou hlavní pušky ránu do týla.

Nemilosrdně ho mlátili, protože chtěli nejen peníze, ale měli si s ním ještě co vyřizovat. Byli to prostě bandité, kteří neznali slitování. Žili ovšem v krutém kraji. A proto se i oni chovali nemilosrdně.

Jim ztratil vědomí a přestal vnímat, co se s ním děje...

Probuzení bylo kruté, a kdyby měl Jim méně dobrou fyzickou kondici, jistě by byl teď nadobro zlomený a nepomýšlel by ani v nejmenším na další odpor.

Strašně ho zbili. Když se se sténáním probral poté, co na něj vychrstli kbelík studené vody, musel se zkroutit na bok a začal zvracet.

Muži trpělivě čekali v probouzejícím se ranním šeru. Touto dobou bylo v Arizoně dost chladno.

Jim se pomalu posadil, opřel se o schůdky verandy a zpola se na ně položil. Takto se mu snáze dýchalo a bolesti nalomených žeber nebyly tak úporné.

„Ještě pořád nemá dost,“ řekl jeden ze dvou mužů, které tady měl s sebou Cheshire.

Cheshire se v ranním šeru zasmál.

„Už se rozednívá,“ řekl. „Někdo by nás mohl z kopce sledovat. Odneseme ho do domu. Nemůžeme ho zabít. Takže ho musíme přesvědčit trochu jinak. Vstaň, Oatesi! Mazej dovnitř!“

Jim Oates poslechl. S námahou se postavil a pomalu vyšel po schodech. Uvnitř v kuchyni ještě svítila lampička.

A u kamen stála Rosy Dunnová.

„Mám pro vás kávu,“ řekla mužům. Jimu Oatesovi to ovšem určeno nebylo.

Oates se opřel o zeď. Čekal, co se s nim bude dít. Byl jim vydán napospas. V hlavě se mu stále více rozjasňovalo. Přestože měl bolesti, dokázal jasněji uvažovat.

Ale spousta věcí mu ještě nebyla jasná.

Zdálo se, že Chris Cheshire to vytušil, protože si vzal ze stolu šálek kávy, zastavil se, počkal, až mu Rosy Dunnová nalije, a trochu usrkl.

Přitom se díval na Oatese.

„V celém zdejšími kraji mám přátele,“ řekl Oatesovi, „kdybych chtěl, mohl bych dostat do sedel na stovku jezdců. Proto taky mají lidé v Paku přede mnou respekt. Santa Rosa se cítí silnější a větší. Jenže já srazím na kolena i tohle město. Jen to udělá větší rozruch. Tenhle ranč patří jednomu z mých přátel. A Rosy je moje sestra. Když bylo jasné, kterým směrem se vydáš ze Santa Rosy, a bylo vidět, jak si dáváš na čas, začal jsem rychle jednat. Rosy tu naštěstí nějakou dobu žila, takže se tady docela vyzná. Půjčili jsme si tenhle ranč pro takový menší pokus. Byl to její nápad. Myslela si, že bude snadné tě přimět k tomu, abys vyzvedl peníze a vydal se je utrácet s ní. Jenže se jí to nepovedlo.“

„Nemohlo se jí to povést už proto, že nevím, kde ty peníze jsou,“ řekl Jim Oates chraptivým hlasem. „I kdybych byl takový hlupák, za jakého mě považovala, nemohl bych jí nic prozradit, protože prostě o těch penězích nemám ani potuchy! Dopustili jste se při uvažování několika chyb. Přece si vážně nemyslíte, že by Kisco Jenkins jen tak klidně seděl ve vězení v Santa Rose, kdyby nám prozradil úkryt toho lupu? Měl by přece pocit, že jsme ho oklamali, takže už dávno by z toho byl poprask. Nebo ne?“

Když trpce vyrazil poslední slova, všichni se na něj soucitně usmáli. A Rosy se ironicky uchechtla.

Pak prohlásil Chris Cheshire: „Abys věděl, hombre, v tomhle kraji se v okruhu stovky mil, a to i na druhé straně mexické hranice, dozvím všechno. Takže se mi taky doneslo, že starý šerif najal dva muže, kteří měli Kiska dostat z vězení, jakmile jste odjeli. Takže

dnes v noci Kiska z vězení unesli. Ale dovezou mi ho sem. A pak už vás budeme mít dva. A starého šerifa, který nám bohužel utekl, protože v poslední chvíli naskočil do dostavníku expresní pošty, tak toho chytíme taky, když nám vy dva s Kiskem včas prozradíte, kde jsou ty peníze schované. Je přece jasné, že šerif na vás tak dlouho čekat nebude.“

Jim Oates užasl. Ale nyní už mu bylo jasné skutečně všechno.

Chris Cheshire ovládá jako velitel banditů rozsáhlé území a bez něj se tu neuskuteční absolutně nic. Neunikne mu patrně ani starý šerif.

A šerif Jordan Kan ho tedy přece jen oklamal. Příliš starý šerif určitě nebyl. Padesát let může sice způsobit muži šediny, ale starý vlk nebo orel je často mnohem nebezpečnější než mladší jedinci.

Jim Oates si najednou připadal jako pořádný hlupák.

Pomohl šerifovi chránit Kiska Jenkinse proti Chrisu Cheshireovi a jeho bandě. Jenže to nedělal ve jménu práva, ale ve prospěch šerifa a Kiska Jenkinse.

A to bylo špatné.

Ale on přece skutečně neměl podíl na oné „transakci“, kterou provedl stárnoucí šerif a jeden z lupičů, který přežil loupež a jemuž se podařilo peníze ukrýt.

Starý šerif a Kisko Jenkins se někde museli domluvit. Jordan Kan zřejmě slíbil lupiči, že ho nechá osvobodit, jakmile se jeho informace potvrdí a pokud ovšem budou peníze skutečně na místě, které uvedl. Šerifovi se podařilo dostat se na chvíli z města, vyprázdnit úkryt a zanechat tam lístek se vzkazem. A proto také Kisko Jenkins nakonec prozradil polohu úkrytu. On sám seděl ve vězení. Šerifa všichni považovali za raněného. Takže ani jeden z nich nebyl v podezření, že vyprázdnil skrýš.

Jimu Oatesovi to najednou začínalo všechno docházet. A dokonce i fakt, že Rosy Dunnová ho chtěla svými vnadami a láskou přelstít, se mu už teď nezdál tak nesmyslný. Zatímco se vydal pomalu na koni z města, banda, která ho sledovala, měla dost příležitostí, aby nastražila léčku. Nechtěli čekat do doby, než bude Kisko Jenkins osvobozen a než najdou uprchlého šerifa.

Podíval se na Rosy. Ta opětovala jeho pohled. „Jen se tolik

nediv,“ řekla drsně. „Že chlapi jsou hnusní, mi bylo jasné, když mě zneužíval můj nevlastní otec, přestože mi bylo teprve dvanáct. A od té doby jsem se přesvědčila, že nejlepší je, když vám člověk pořád háže klacky pod nohy. Protože nic jiného na vás neplatí. Jinak každého zlikvidujete.“

Nepřipadala mu už krásná, ba ani žádoucí. Vypadala teď drsně, chladně a zle. Jako hladová vlčice.

Jima Oates bolelo celé tělo.

Byl to muž, který dokázal utéci šesti Apačům, kteří ho obklíčili v jeho tábořišti.

A poté v Paku zmlátil Chrise Cheshirea a jeho lidi. Bylo na čase, aby už konečně něco kloudného vymyslel.

A našťástí ho skutečně napadla jedna možnost – trik.

Řekl: „Tak dobrá, jedeme! Peníze jsou ukryty poblíž Santa Rosy. Protože Kiskovi Jenkinsovi při útěku překážely, nechtěl je mít u sebe. Jenže šerif, protože byl ještě zesláblý, je nestačil odnést. Znáte všichni starou Garlandovu farmu?“

„Okamžitě vyjedeme a nebudeme čekat na to, až sem přivezou Kiska Jenkinse,“ rozhodl rázem Chris Cheshire.

Ale dodal: „Jestli se nás pokusíš doběhnout, hombre, stáhnem z tebe kůži, to mi věř. Máme tě přivázat na koně, abys nespádl, nebo se v sedle udržíš sám?“

Všichni na něj při té otázce pohlédli a pokoušeli se odhadnout, co odpoví. Byli zvědaví, kolik toho Jim skutečně vydrží.

„Pojedu sám,“ řekl, „těch pár mil zvládnou, když nepojedete moc rychle.“

Usmáli se. Jeden ze dvou chlapů řekl Cheshireovi: „Vidíš, přece jen je drsnější, než jsme si mysleli. Dokonce ještě sám pojede. Možná se taky pokusí nám utéct.“

„To se mu nepodaří,“ odvětil Cheshire. „Podařilo by se mu to jedině, kdyby ho skutečně omrzelo život.“

Za pár minut vyjeli. Jim Oates měl chvíli čas, aby si omyl a

ochladil rány a boule a trochu se upravil.

Udělal to u studny, z níž si nabral pár věder vody. Každý pohyb však znamenal příšernou bolest.

Ale v duchu už byl na staré Garlandově farmě.

Protože o této farmě mu vyprávěl starý šerif, když oba leželi ranění v jeho domku. Spojovací dveře mezi oběma místnostmi byly tehdy otevřené. Byla to dost napínavá záležitost. Byl to příběh o tom, jak se Garlandovi před válkou bránili na své farmě proti obrovité hordě Apačů. A ačkoliv se indiáni pokusili celkem třikrát farmu podpálit, Garlandovi měli k dispozici dost vody, aby požár uhasili.

Za tohle vyprávění – jeden z mnoha příběhů, které se v té době vyprávěly o kraji a o lidech – mu byl Jim Oates zvlášť vděčný.

Doufal, že Chris Cheshire tuto historku nezná.

A pokud ji nezná, měl Jim Oates naději, že se doposud zachovala podzemní chodba, která vedla z domu ke studni a kterou kdysi Garlandovi vykopali.

Bylo to tedy jakési stéblo, kterého se jako tonoucí musel Jim Oates zachytit.

Ale člověk v jeho situaci musel prostě využít každé šance.

Bylo to jen několik mil. Dojeli ke Garlandově farmě ještě dopoledne. Byla to opuštěná farma, ze které její majitelé odešli, a teď – v těžkých dobách po válce – ji nikdo nechtěl koupit.

Jim Oates byl téměř v bezvědomí, když mu pomáhali z koně. A dokonce i poté, když se mu už vedlo líp, když se dostatečně osvěžil studenou vodou a když mu Cheshire dokonce nabídl kořalku v malé láhvi, nedal to na sobě znát, ale předstíral, že se zotavuje jen velmi pozvolna.

Na Cheshireovi ovšem byla patrná netrpělivost, takže už vzápětí řekl: „No tak, jdeme na to! Kde jsou ty prachy? Co bude dál?“

Oba jeho muži a Rosy se mezitím porozhlédli kolem. Jeden z nich mezitím hlásil: „Žádné stopy! Nikde nic. Ale co je se starým šerifem? Jestli tady ještě nebyl, pak určitě sedí někde na kopci a sleduje nás. Hej, že by to Oates udělal záměrně?“

„Musím do studny,“ řekl Oates. „Musím sestoupit dolů a vybrat několik kamenů. Nebo snad chcete dolů vy a hledat tam? Neznám to místo také přesně – jen přibližně. Musíte mě tam spustit na provaze.“

Zaváhali, a on věděl, že toto je chvíle, ve které se rozhodne o mnohém. Protože jestli ho nepustí do studny, bude všechno marné.

Přistoupil k okraji studny a pohlédl dolů. Ze spár mezi kamením nahore, kam dopadalo denní světlo, rašily trsy trávy. Všude byly natažené pavučiny. Zdi studně byly polorozpadlé. Dole to jistě nebude lepší. Hladina byla velmi hluboko. Dole byla tma, právě z toho důvodu, že porost kolem horního okraje studny byl dost hustý.

„Jo, spustíme tě dolů na laně,“ rozhodl Chris Cheshire. Zabodl Jimu Oatesovi ukazovák do prsou.

„Až peníze najdeš, přivážeš balík k lanu. Vytáhneme ho nahoru. Až pak přijdeš na řadu ty.“

„Možná potom radši zůstane dřepět ve studni,“ zavtipkoval jeden z Cheshireových mužů.

„Když se mu to bude zamlouvat...“ Cheshire se usmál a větu nedokončil.

Jen Rosy řekla: „Dejte pozor, aby vás nepřevezl. Možná by se tam měl raději spustit někdo z vás.“

„Nesmysl,“ řekl Cheshire. „Spustíme jeho.“ A udělali to.

Jim Oates měl pro strach uděláno, už se ocitl v lecjaké bryndě. A vždycky si dokázal pomoci. Jen zřídkakdy se ale modlil k nebi.

Ted' však, když ho spouštěli dolů, se však po dlouhé době opět modlil.

Ve studni bylo samozřejmě několik kovových skob, po nichž bylo možné sešplhat dolů, jenže tahle železa se ve zdivu dost viklala. Dvě z nich dokonce vytáhl jen tak rukou. Upustil je a skoby plácly do vody.

V houstnoucím šeru zoufale hledal ústí podzemní chodby. Spustili ho už téměř na osm yardů a pak přestali. I dole slyšel Cheshireův hlas: „Musíme navázat druhé laso, počkej.“

Postavil se na jednu z kovových skob a vyklouzl ze smyčky lasa. Uvázal ji pak za skobu a spustil se do vody.

Sotva na šíři dlaně pod hladinou objevil ústí chodby. Ponořil se a vsoukal se do ní.

Nic samozřejmě neviděl. Ale postupoval dopředu celkem dobře. Chodba byla zachovalá. Protáhl by se tudy i mnohem objemnější muž. Brzy se také mohl nadechnout, protože chodba začala stoupat.

Poskytovala dostatek kyslíku. Jenže vzhledem k tomu, že byl donedávna velmi zesláblý, přece jen se mu začalo vzduchu nedostávat. Zarputile bojoval o život.

A tak ze sebe vydával veškerou energii.

Chodba vedla šikmo nahoru a byla asi osmnáct yardů dlouhá. Pak končila u několika prken, které bylo možné lehce odstrčit.

Z chodby se vysoukal do malého sklepa, který Garlandovým sloužil zřejmě jako chladírna a špižírna.

Poškozeným poklopem sem dopadalo trochu světla. Odstrčil stranou prkna a vyhoupl se nahoru. Místnost, v níž se ocitl, byla dříve velkou obytnou kuchyní Garlandových, kteří se sice Apači nenechali vyhnat, ale později přece jen raně opustili. Všude v místnosti byl ovšem letitý nepořádek.

Jim Oates vyšel z domu zadními dveřmi a podél domu zamířil dopředu. Dorazil k rohu, kde byli ve stínu uvázáni koně.

A tam také našel to, co hledal a potřeboval.

V brašně u sedla Chrise Cheshirea byla zastrčená remingtonka ráže 44, model 1860. Tuto zbraň bylo možné přirovnat ke koltu, který by byl dlouhý asi yard a namísto pístu revolveru měl pažbu a mnohem delší hlaveň.

Ale touto věcíčkou se dalo střílet téměř jako koltem. Tedy – úderník bylo nutno přidržet palcem a pod ním ukazovákem natáhnout spoušť. Nebo bylo třeba si zbraň zapřít pod paži a dlaní pak praštit na úderník.

Takovýto postup umožňoval mnohem rychlejší natahování kohoutku než palcem. Střelba tedy byla neuvěřitelně rychlá. Protože bubínek se posunul vždy o jeden náboj pouze tehdy, když se znovu natáhl úderník, a tím i spoušť.

Když pak Jim Oates za koňmi vystoupil z úkrytu, opět se ukázalo, že patří ke špičce pistolníků. Klidně mohl střílet ze zálohy.

Ale neudělal to, protože nemohl. A už tím se odlišoval od všech ostatních pistolníků.

Patřil k těm, kteří i svému úhlavnímu nepříteli musí dát šanci, protože jen pak jsou schopni zabít.

Takže vystoupil zpoza rohu, pažbu pušky si zapřel o paži, palec měl na spoušti a levačku měl položenou na úderníku.

Chris Cheshire, jeho dva muži a sestra Rosy stáli kolem studny a nakláněli se přes její zídku dolů. Cheshire volal rozzlobeně dolů:

„K čertu, proč se neozýváš, ty lumpe? Myslíš si snad, že se tam schováš jako v myši díře? Jestli se okamžitě neobjevíš, bude zle!“

„Jak zle?“ zvolal ostře Jim Oates.

A tu se otočili.

Teprve teď, když se ozval Jimův hlas, pochopili jeho trik.

Zařvali a zatímco se otáčeli, táhli kolty. Rosy se vrhla za zídku studny, muži stříleli. Ano, dostali šanci.

Ti pistolníci byli tři, ale Jim dokonce počkal, až se otočili a až měli revolvery v rukou, takže už mohli střílet.

Jenže pak začal rachotit Remington Revolving Carabine. Střílel neuvěřitelně rychle a chrлил kulky, z nichž každá zasáhla. Ani jednu nevypálil nadarmo. On sám přitom viděl plameny v ústí hlavní svých protivníků. Jenže ti stříleli příliš zbrkle. Zato on je zasáhl už ve chvíli, kdy mačkali spoušť. Jejich kulky ho nanejvýš škráblly, ale skutečně ohrozit ho nedokázaly.

V tomto boji Remington Revolving Carabine zvítězil. Dokázal střílet téměř stejně rychle jako kolt.

A pak vyčkával s poslední kulkou v hlavni.

„Rosy,“ řekl drsně, „chceš na mě střílet i ty? Nebo raději utečeš?“

Ještě chvíli se ukrývala za zídkou studny. Ačkoliv sama měla za opaskem sukně kolt a jistě teď zbraň svírala v ruce, nevystřelila. Teprve po chvíli vstala a vynořila se z úkrytu. Skutečně měla zbraň připravenou k výstřelu.

Jim Oates čekal.

Mířila na něj, ale bylo jí jasné, že by ji Jim dokázal zabít, i kdyby ho zasáhla naprosto přesně. Jemu by totiž stačil docela malý zlomek vteřiny.

A tak zbraň odhodila.

Postoupila o krok dopředu a poklekla u Cheshirea a obou dalších mužů.

Jim Oates pomalu přistoupil blíž a zastavil se, když se zvedla.

„V Paku jsem Cheshirea ještě ušetřil,“ zamumlal. „A pokud jde o peníze, pak skutečně nevím, kde je Jordan Kan ukryl. Už je s nimi jistě za horami. Nemyslím, že ho Kisco Jenkins najde, protože si

myslím, že šerif Kiska prostě o jeho podíl připraví. Tenhle starý šerif totiž v Santa Rose zažil dost kruté jednání a musel celou situaci předvídat. Proto město vyzkoušel. Teď už nemá výčitky svědomí. Rosy, já jsem soubor s těmito muži nechtěl. Chtěli jste ho vy. A navíc jste mě téměř umlátili. Je mi tě líto, zlato! Ano, je mi tě velice líto. Protože tys už přestala lidem věřit. Proto ani nemůžeš být dobrá. Když jsi mi předtím předstírala lásku a něhu, myslím, že jsi klamala i sama sebe.“

Po těch slovech se otočil a odešel.

Mohla ho teď střílet do zad, ale neudělala to. Nemohla. Po tvářích jí stékaly slzy. Jeho poslední slova pohnula čímsi v jejím nejskrytějším nitru.

Viděla, jak vytáhl revolver z brašny u sedla koně a jak odepnul pouzdro karabiny.

Pak nasedl a odjel. Dívala se za ním a pořád ještě plakala. Protože teprve teď si jasně uvědomila, že Jim není jen pistolníkem, ale opravdu zvláštním mužem. Mohla by ho získat, kdyby byla skutečně takovou ženou, za jakou se vydávala.

Jenže podíl na kořisti měl pro ni zřejmě větší cenu. A to bylo pro ni špatné.

Její nevlastní bratr Chris Cheshire byl mrtev. Dva další muži byli těžce raněni a ještě nějakou dobu budou potřebovat pomoc.

Cheshireova banda v tomhle kraji vlastně přestala existovat. A ona? Rosy Dunnová? Asi ji čeká mizerný život!

Takového muže, jakým je Jim Oates, muže, kterého tak moc podcenila, jistě jen tak znovu nepotká...

V příštích týdnech a měsících se ubíral Jim Oates cestami, kterými ho vedla náhoda.

Dalo by se říci, že z Jima Oatese se v těch týdnech a měsících stal definitivně vlk samotář.

Jim Oates měl ovšem dříve dvě tváře. Jednu, na níž se podepsal tento svět a jeho drsní lidé, a pak druhou, která zůstala veselá a

optimistická.

Jenže vlk samotář už nebyl veselý. A ani neměl radost ze života. Podobal se spíše tygroví, který se ostražitě a nedůvěřivě plíží džunglí.

V těch měsících Jim velmi zestárl. Vrásky v obličeji se mu prohloubily, a když se mu na rtech objevil náznak úsměvu, pak v očích převládl skeptický výraz, takže i onen úsměv pak vypadal značně pochmurně.

Klikatá cesta Jima Oatese se stala útekem před jeho vlastní trpkou slávou. Pochopil, že to bude jeho osud, před nímž neunikne, pokud se mu nepodaří zahladit všechny stopy a začít někde jinde pod novým jménem. Proto se také vydal na cestu na sever. Celé týdny jel osamělými stezkami, vyhýbal se i těm nejmenším osadám a žil z jídla, které si vzal s sebou, a z lovu.

Od Colorada se vydal podél řeky Cimaron a dostal se pak do oblasti mezi Oklahomou a Kansasem. Oklahoma znamená v řeči Choctawů něco jako Země rudého muže. Indiánské kmeny tam žily v naprosté samosprávě, a proto měly samozřejmě i vlastní policii a soudy.

Na hranici Oklahomy a Kansasu narazil Jim Oates na široké cesty, po kterých hnali stáda honáci. Vyráželi na jaře z Texasu a mířili k železnici v Kansasu. Protože jen tam – podél železnice – bylo možné nakládat texaská stáda dobytka a odesílat je na Východ do továren na zpracování masa.

Ještě před setměním předešel první stádo. Držel se ovšem vpovzdáli a z hřebene kopce sledoval, jak se stádo zastavilo v proláklíně po stranách řeky, aby zde strávilo noc. Viděl také, jak honáci rozbili tábořiště a jak se tři vozy, které stádo doprovázely, rozestavily do tvaru podkovy kolem něj.

Jim jel dál po pastevecké cestě vedoucí na severovýchod.

Nedokázal říci, proč jede zrovna tímhle směrem. Bylo to něco jako impuls, vnuknutí.

Když se pak setmělo, zahlédl na kansaské prérii mnoho ohňů. Prérie začínala u Cimaronu a v určitých obdobích roku se po ní valila obrovská stáda bizonů, která byla roztažena od jednoho obzoru k druhému.

Z hřebene měl Jim Oates široký rozhled na sever a severovýchod. Noc byla jasná – svítil měsíc a hvězdy a byl naprostý klid.

Z dálky svítily ohně. Byly od sebe vzdáleny jen pár milí. Táhly se za sebou od východu k západu a pak i na sever.

Jim jich viděl nejméně tucet. Došlo mu, že jsou to táborové ohně, založené u stád.

Ale proč se tady v kansaské prérii hromadí tolik stád dobytka, proč neženou dál?

Nebyly tady divoké řeky, ani žádné jiné překážky. Řeka Arkansas tekla asi sto mil severněji a mohla být překážkou jedině při vysokém stavu vody. Takže vpředu musí být něco, co stáda zadržuje.

Jim Oates byl stále zvědavější a jeho instinkt ho poháněl k tomu, aby jel dál na sever a přišel té záhadě na kloub.

Ačkoliv on i jeho kůň už byli velice unaveni, jeli dál a projeli kolem ohňů napravo a nalevo. Občas se jezdec i kůň dostali do značné blízkosti odpočívajících stád.

A pak na něj konečně zavolal jeden z hlídačů.

Jim Oates zastavil a zvolal: „Jenom projíždím kolem. Nepatřím k vašim lidem. Co se děje tam vpředu?“

Hlídač stáda přijel blíž. Ve světle měsíce se na sebe oba muži zadívali. Podle Jimovy řeči hlídač už poznal, že má před sebou Texasana, nikoli bývalého vojáka Unie. Proto se už nechoval tak nedůvěřivě.

Vypadal poměrně drsně a choval se velmi ostražitě. Zajel s koněm až těsně k Jimu Oatesovi a zeptal se: „Nemáš trochu tabáku, Texasane?“

Jim Oates mu podal poloprázdný váček s tabákem.

A zatímco si kovboj balil cigaretu, zavrčel hrdelním hlasem směrem k Jimu Oatesovi: „Ty zatracené bandy proklatých Yankeeů, těch zatracených lumpů, nám blokují cestu na sever a chtějí, abychom za každý kus dobytka a za každého koně zaplatili dva dolary. Máme stádo dva a půl tisíce krav a k tomu ještě na dvě stovky koní. Náš šéf si musel vzít na hnaní stáda v Texasu úvěr. Nemá teď v kapse ani pět set dolarů. Jenže ti darebáci chtějí pět tisíc čtyři sta dolarů. Chápeš, hombre?“

„Jasně,“ řekl Jim Oates.

Za války se objevovaly loupeživé bandy na obou stranách fronty. Na Jihu se stali nechvalně známými Qantrill, Todd a Bloody Bill. Ukrývali se v buši a říkalo se jim Jezdci z Missouri. Ale i na Severu byli obávaní lupiči, z nichž se nejvíc neblaze proslavili Jennison Rudá noha, Jenkins a John Brown. Po kapitulaci Jihu u Appomattoxu a Nashvillu se pak z těchto bojovníků stali skutečně zlí bandité. Jenže bandité ze Severu jistě zablokovali kansaskou hranici s neoficiálním souhlasem vlády. Protože rebely z Jihu tady každý pořád ještě nenáviděl.

Právě v Kansasu se například nesměl natrvalo usadit žádný voják z Jihu.

To vše tedy bylo Jimu Oatesovi jasné. Těch pár slov, která prohodil s hlídačem stáda, docela stačilo. Dostal zpět pytlík s tabákem a zeptal se: „Proč nebojujete? Proč prostě nedáte stáda do pohybu a neženete je na sever?“

„To už několik šéfů stád zkusilo. Ale z deseti stád prošla pouze dvě. Je to příliš velké riziko, když je člověk doma v Texasu zadlužený. Kdyby přišel o své stádo, přijde o všechno. Čekáme tady vlastně naázrak. Možná nám brzy pomůže armáda. Ta přece musí být neutrální. Jenže stáda pomalu už vypásla všechnu travu. Brzy se budeme muset přesunout někam jinam, kde bude dost trávy.“

Škaredě zaklel a pak odjel zpět ke stádu, jehož okraj měl hlídat.

Jim Oates pokračoval dále na sever a bylo už téměř k půlnoci, když dorazil k poslednímu ohni. Hořel u menšího potoka, který se vinul od západu k východu a tvořil zřejmě hranici, za kterou nechtěli lupiči ze Severu pustit jediný kus z texaských stád, pokud za něj nebude zapláceno.

Takže tento potok tvořil hranici blokády.

Když Jim Oates zamířil k ohni, spatřil u něj jakéhosi muže, který v podřepu popíjel horkou kávu z plechového hmk.

Kuchař ještě harašil nádobím u vozu a kolem ohně leželo v půlkruhu na půl tuctu postav zabalených v příkrývkách. Muži měli tváře zakryté klobouky.

Bylo to malé tábořiště honáků.

„Mohl bych u vás dostat trochu kávy?“ zeptal se Jim Oates ze sedla muže u ohniště. A opět stačilo, aby promluvil a z jeho přízvuku

bylo jasné, že je to člověk z Jihu. Nedůvěra vůči němu hned zmizela. Protože bylo jasné, že tady patří všichni lidé z Jihu k jedné velké rodině. A všichni drželi při sobě jako bratři.

„Sesedněte,“ řekl muž u ohně. Brzy už dřepěl Jim Oates vedle něj po kovbojském způsobu a srkal kávu. Prohlížel si toho muže, který byl zřejmě šéfem honáků.

„Jmenuji se Jim Clay,“ řekl Jim Oates a uvedl jako příjmení své druhé křestní jméno. „Slyšel jsem, že lupiči ze Severu tady chtějí vydělat spousty peněz. Copak na Západě nebo na Východě je to stejné?“

Šéf stáda přikývl. „Já jsem Cliff McIntire,“ řekl. „Mám jen tisíc krav a myslel jsem si, že s takovým stádem všude projdu docela hladce a snadno. Mám prvotřídní honáky. Ale kansaskou hranici uzavřelo více než tucet lupičských band. Musel bych zaplatit přes dva tisíce dolarů – a nemám ani dvě stě. Se šesti muži se nemohu bít, mám-li k tomu ještě hnát stádo dopředu. Myslím, že to tady budu muset vzdát. A dokonce ještě zůstanu dlužen svým lidem mzdu za dlouhé hnaní. A přitom jsme se dostali tak daleko. Do Dodge City je to už jen sto padesát mil. Ani ne dva týdny hnaní. Jenže teď jsem vyřízený. Když to vzdám, ti lupiči si vezmou moje stádo a prodají ho v Dodge City sami. Ale já bych chtěl dál, abych získal zpět vynaložené peníze. Nemáte snad zájem o tohle stádo, pane? Za tenhle dobytek dostanete v Dodge City přinejmenším deset dolarů za kus. Prodal bych vám za dva tisíce dolarů tři sta kusů. Jenže takovýhle obchod byste asi nemohl udělat, co? Bylo by to jako v pohádce, kdyby člověk jako vy měl u sebe tolik peněz. Neberte to jako urážku, ale kterýpak Texasan má tolik peněz? Texasan je chudý jako kostelní myš.“

Jim Oates dopil zbytek kávy. „Kdo stojí proti vám jako soupeř?“ zeptal se a ukázal palcem přes potok.

„Ach, to je Slim Joe Jenkins, bratranec Alvaha Jenkinse,“ řekl Cliff McIntire. „Ten by byl schopen obrát o poslední dolar i starou slepou ženskou.“

„Slyšel jsem o něm za války,“ zamumlal Jim Oates.

McIntire přikývl. „Ano, ten byl i se svou bandou mimořádně krutý. A jeho poručík Bill McGillen je skoro ještě horší. A přitom

Bill McGillen pochází z Jihu. Jeden z mých honáků ho zná. Je z oblasti Arizony. On a jeho dva bratři byli už jako mladíci dost nebezpečnými pistolníky. A protože ho na Jihu chtěli oběsit, utekl na Sever a stal se teď pravou rukou Slima Joea Jenkinse. Není nic horšího než přeběhlík, který pak bojuje na druhé straně, není nic horšího!“

Předklonil se, aby si ještě jednou dolil kávu.

Jméno Billa McGillena nebylo Jimovi neznámé. Vzpomněl si na šedovlasou ženu na jedné poštovní stanici, u níž kdysi, když byl raněn, našel útočiště.

Možná je ten Bill jejím synem, o němž mu vyprávěla.

Uvažoval rovněž o tom, že je to celkem slušná vyhlídka, když by mohl vydělat během čtrnácti dnů tři tisíce dolarů prodejem tří set kusů dobytka.

A tak se na majitele stáda zadíval.

„Když vám uvolním cestu, bude i nadále vaše nabídka platit, Cliffe McIntire?“

Ten se na něj přes oheň podíval a po chvíli se mu do tváře vkradl nedůvěřivý výraz. Přimhouřil oči.

„Jak byste to chtěl udělat?“ zeptal se.

Jim Oates se usmál.

„Vytáhnu toho Slima Jenkinse od jeho lidí a vydám jim ho až poté, co budete se stádem dostatečně daleko. Nebo si nemyslíte, že tahle práce stojí za tři sta krav?“

Majitel stáda na něj užasle hleděl. Pak sklopil pohled a zadíval se do ohně tak, jako kdyby v něm viděl nějaké znamení či pokyn.

„Kdo jste, pane?“ zeptal se po chvíli sípavě, a dal tím najevo, že teprve teď pochopil, že sedí u ohně s dvounohým tygrem, a ne s nějakým obyčejným hochem z Texasu, který má namířeno na Sever.

„To vám řeknu později,“ usmál se Jim Oates a zvedl se od ohně.

Stál tu dlouhý a hubený, zář plamenů mu v jeho mladistvém obličejí zvyrazňovala hluboké vrásky.

Majitel stáda se zadíval na revolver Jima Oatese.

„No,“ řekl Jim Oates, přičemž se lehce pohupoval na špičkách, „až odtud odjedu, na svou nabídku docela zapomenu.“

„A jak bych se dozvěděl, že mohu bez problémů hnát do Dodge

City?“ zeptal se McIntire.

„Přijede vám to říct jeden z těch banditů. A pak to prostě musíte zkusit,“ odvětil chladně Jim Oates.

Šéf honáků McIntire byl sám dost tvrdý muž, který už se odvážil mnoha věcí a často musel všechno vsadit na jedinou kartu. Náhle přikývl.

„Zkusíme to,“ řekl. „Stanete se mým partnerem se třemi stovkami krav, když nám otevřete cestu, na které nás nebudou čekat žádné další problémy.“

„Vaše slovo, McIntire?“

„Máte mé slovo!“ Vstal, obešel oheň a pak si potřásl rukama.

McIntire řekl: „Samozřejmě bych mohl zaplatit těm lumpům kravami. Jenže oni chtěli počítat za každý kus jen čtyři dolary. Musel bych jim nechat polovinu svého stáda – tedy na pět stovek krav. A když vy dostanete jen tři stovky, budu mít navíc zadostiučinění, že jsme tuhle věc vyhráli a že jsme se nedali tou bandou vydírat. Hodně štěstí! Mohu to vyřídit i honákům ostatních stád?“

„Až to vypukne,“ usmál se Jim Oates. „Až to začne! A stačí, když to vzkážete jen chlapům u nejbližšího stáda. Pak se to velice rychle rozkřikne.“

Zářivě se usmál, ale zároveň to byl nebezpečný úsměv. A rovněž jeho pohled byl náhle mrazivý a drsný. Otočil se a nasedl. Pak zmizel ve stínu stromů, které rostly podél řeky. Zamířil západním směrem, takže jel po jižním břehu řeky proti jejímu proudu.

Od kuchyňského vozu se k ohništi přiblížil kuchař.

Několik mužů, kteří zdánlivě spali kolem ohně, se posadilo.

Kuchař se zeptal: „Kdo to může být? Šéfe, tohle nebyl žádný mluvka. Je to pořádně nebezpečný chlap. Ale kdo je ten hombre, kdo? Vsadím se, že jsme o něm už asi slyšeli, možná bychom ani nemuseli dlouho přemýšlet. Kdo to jen může být?“

Cliff McIntire pokrčil hubenými šlachovitými rameny.

„Nejprve jsem si myslel, že je to kovboj, který sem přijel od některého ze stád vzadu, aby si očíhl situaci tady vpředu. Jenže když pak popíjel tady u ohně kávu, vytušil jsem, že je z jiného těsta. Takovýchhle mužů je na jihozápadě necelá desítka, možná ani ne pět. Určitě mi neřekl své pravé jméno.“

Zatím jel Jim Oates klidně nocí. „Když ujel asi půl míle, otočil se k potoku a přejel přes něj. Ocítl se tak na druhé straně hranice blokády pro texaská stáda.

Nemusel v noci dlouho hledat. Když pak vyjel od koryta potoka a přehoupl se přes první terénní vlnu, otevřel se mu výhled na Kansaskou prérii a spatřil oheň, který probleskoval tmou.

A téměř současně na něj křikla hlídka.

Zastavil se a odpověděl: „Jen se nevzrušujte, pane, neženu stádo, ani vás nehodlám přepadnout.“

První odpovědí bylo škaredé zaklení. Pak řekl čísi rozzlobený hlas:

„Ohó, zase nějaký prašivec z Texasu, nad kterým si každý uplivne. Co tady chceš, ty šupáku? Co hledáš v bohatém Kansasu?“

Jim Oates se tiše zasmál.

„Zbloudilec hledá světlo spásy,“ odvětil. „Mám ohromnou touhu stát se schopným člověkem. A protože nevím, jak se to dělá, zamířil jsem do Kansasu. Tam prý žijí nejlepší z nejlepších a nejschopnější ze schopných. A když tě tak poslouchám, brácho, je mi jasné, že jsem natrefil na výjimečného člověka, za kterým by se vyplatilo vydat.“

„Já ti zacpu tu tvoji nevymáchanou texaskou hubu,“ řekl hlídač a vystoupil ze stínu, který vytvářely veliké větve stromu. „Na takové žvanily tady zrovna čekáme. Za tuhle svoji držku zaplatíš takové clo, co jiní za celé stádo. Řekneš mi už konečně, proč se tady potloukáš? Čmuchaš, co? Chceš zjistit, jak byste s těmi svými rohatými bestii co nejlíp prošli? No?“

Zastavil se před Jimem Oatesem a zamířil na něj revolverem.

„Chci k Billu McGillenovi,“ odpověděl Jim Oates.

„Co mu chceš, trhane?“

„Po tom je ti houby, chlape! Ale asi to musí být důležité, ne? Jinak bych sem zřejmě tak dlouhou cestu nevážil, co? No tak, brácho! Odved' mě k Billu McGillenovi!“

Hlídající muž na několik okamžiků zmlkl, jak ho slova Jima překvapila. Až po chvíli nerudně zamumlal:

„Ty máš ale štěstí, trhane. Já jsem z Ohia, víš? A Texasany mám rád jako sůl v kávě. Jeď rovně, tamhle k tomu ohni. A až budeš

mluvit s těmi lidmi, chovej se slušně. Jinak dostaneš přes hubu! Jeden z nich tě zavede k Billu McGillenovi. A pak se holt uvidí.“

Jim Oates se v měsíčním světle usmál a pak pobídl koně směrem k ohni, který hořel asi půl míle dál směrem na sever.

U ohně leželo na půl tuctu bývalých vojáků. Podobné ohně bylo vidět v okolí každých pár mil.

Jim Oates se u tohoto ohně choval dost skromně, protože opravdu nechtěl, aby vznikly nějaké problémy. Dosáhl skutečně toho, že ho jeden z mužů odvedl k Billu McGillenovi.

Muž jen řekl: „Pokud je to skutečně důležitá věc, pak je to v pořádku. Ale jestli...“

„Je to důležité,“ přerušil ho Jim Oates. „Nebo snad zpráva matky pro syna není důležitá?“

Lupič na něj pohlédl a přikývl.

Pak vyjeli.

Hlavní sídlo Slima Jenkinse bylo asi pět mil za hranicí, která tvořila blokádu pro stáda. Leželo mezi několika kopci, z jejichž svahů bylo možno sledovat potok na jižní straně. Byla zde opuštěná farma, která teď sloužila Slimu Jenkinsovi a jeho „štábu“ za hlavní stan. Bylo to ovšem dost primitivní sídlo. Chatrč byla zpola zapuštěná do země a střechu měla pokrytou drny trávy. Kromě ohrady, přístřešku a studny farmář zatím nepostavil nic.

Hlídka jim vyšla naproti.

A pak šel hlídkující muž skutečně vzbudit Billa McGillena.

Ten vyšel z domku o něco později. Byl to vysoký, šlachovitý muž, který na celé kolo zíval. Měl na sobě červené armádní podvlékačky a holínky. Přes spodky měl překřížen opasek se dvěma kolty. Vlasy měl rezavé natolik, že to bylo poznat dokonce i v jasném měsíčním světle.

Zeptal se: „Co chceš, člověče?“

„Posílá mě tvoje matka,“ odpověděl Jim Oates. „Pořád ještě hospodaří na stanici poštovních dostavníků u cesty v Pecos Valley.“

Mám ti povědět o ní a o tvých bratrech.“

Bill McGillen se docela probral. Kývl na jezdce, který sem Jima Oatese přivedl. Posunkem poslal jeho i hlídkujícího muže pryč.

„To je v pořádku, hoši,“ řekl. „Ten chlap vážně jde od naší mámy.“

Po těch slovech zamířil ke studni, natáhl si kbelík vody a strčil do něj hlavu.

„Teď už je mi líp,“ řekl pak s odfrkováním. Otřel si vodu z mokrých vlasů a oklepal si ji z rukou. „Včera jsme dostali trochu kořalky. Proti ní je whisky z obchodu babské pití. V té kořalce musel snad ležet chcíplý pes. Moje hlava... Ouvej! No, pojď dál, hochu, ještě tam něco zbylo. A potom můžeš spustit.“

Jim Oates pomalu sesedl a odvedl unaveného koně ke korytu vedle studny.

Pak se ještě jednou ohlédl. Zdálo se, že kromě hlídače zde venku nikdo není. Jen ještě pár hombres leželo opodál pod přístřeškem. Jistě včera také popíjeli kořalku a určitě teď tvrdě spali.

Vydal se za Billem McGillenem do domku a v duchu děkoval nebesům, protože Bill Gillen byl našťástí skutečně tím mužem, u jehož matky kdysi našel pomoc. Mohl to být však docela dobře i jiný Bill McGillen. Kdyby se zmýlil, to by tady jako bývalý rebel nebyl právě mezi svými.

Domek měl dvě místnosti. Vpředu byla obytná kuchyně, z druhé místnosti, která byla patrně ložnicí, se ozývalo hlasité chrápání.

„To chrápe velký Slim Jenkins?“ zeptal se Jim Oates.

Bill McGillen, který u hrubě ohoblovaného stolu nalil dvě plné sklenky, přikývl.

„Jo! Včera jsem ho opil do němoty,“ řekl. „Dlouhán Joe nesnese moc, i když je to náramný čahoun, chachacha!“

Zvedl sklenku a Jim Oates sáhl po druhé.

Billovi se zaleskly oči. „Na naší mámu,“ řekl a obrátil kořalku do sebe.

Stejně to udělal Jim Oates. Zpočátku nic necítil. Pak mu však poněkud vystoupily oči z důlků. Celé tělo mu křečovitě ztuhlo a šok mu zároveň téměř vyrazil dech. Bill McGillen se zasmál. „No, co jí říkáš? To by jednomu praskly šle, brýle i knoflíky zároveň. A Slim

Joe spí! Dobře, že spí, protože ten Texasany nesnáší. Já sám jsem sice z Jihu, ale už za války jsem byl na straně Severu. No tak, povídej o mámě a o mých bratrech. Co je s nimi?“

„Tví bratři jsou mrtví,“ odpověděl Oates. „Zemřeli, když se toulali kdesi po světě. Tvá máma je šedivá, zestárlá a je docela sama. Jeď za ní, Bille McGillene. Řekla mi, abych tě poprosil, aby ses vrátil, pokud tě někde potkám. Potřebuje svého posledního syna. Takže jeď domů, jakmile se odtud budeš moci dostat.“

To už se McGillen neusmíval.

„Moji bratři jsou mrtví,“ zamumlal. „A máma...“

Ještě jednou si dolil z láhve. Když se napil, přistoupil Jim Oates k němu, bleskurychle vytáhl revolver a praštil ho do hlavy. Musel pak udeřit ještě jednou.

Potom Billa McGillena zachytil a odešel do vedlejší místnosti ke Slimu Jenkinsovi. Okamžitě ucítil alkoholový opar a bylo mu jasné, že vůdce lupičů omráčit nemusí. Slim Joe Jenkins byl pořád ještě namol opilý. Vedle lůžka se povalovala prázdná láhev. Opilého muže spoutal. A pak vyšel ven, aby zavolal hlídkujícího muže. Šlo to docela hladce a snadno, protože ten chlápek se uvelebil vedle dvou dalších chrápajících chlapů pod přístřeškem. A i tady si pochutnával na levné kořalce.

Zkušenému muži, jakým Jim Oates skutečně byl, šlo všechno naprosto hravě. Jednal zcela rozhodně a tvrdě.

Spoutal tři muže lasy, která našel u sedel ležících opodál. Pak osedlal dva čerstvé koně. Svého dobrého ryzáka, na němž jezdil v posledních měsících, už nechtěl trápit. Ryzák byl příliš vyčerpaný. Ale možná by mohl vedle nich klusat bez sedla.

Poté se probral spoutaný Bill McGillen. Když si alespoň zhruba uvědomil, co se s ním děje, zeptal se vztekle: „Tak to sis všechno vymyslel, ty všivý Texasane?“

„Ne,“ řekl Jim. „To, co jsem ti vyprávěl o tvé matce a bratrech, je pravda. Ale taky se mi docela hodí, že teď stádům z Texasu můžu prorazit cestu. Dávej pozor, hombre! Podruhé ti to říkat nebudu. Takže pořádně nastraž uši! Nebo ti ještě příliš hučí v hlavě?“

„Slyším dobře a určitě všechno pochopím,“ zavrčel Bill McGillen.

A tak Jim Oates stroze spustil:

„Odjedu teď se Slimem Jenkinsem a pospíším si natolik, aby nás nikdo nedohonil. Odvezu ho na jih k poslednímu stádu. Co myslíš, že s Jenkinsem hoši z Texasu udělají, když jim budete i nadále bránit v cestě? Takže co nevidět pošlete posla k prvnímu stádu, které se usídlilo přesně naproti řece. Slušně ty honáky vyzveš, aby pokračovali v cestě. A všechno bude v pořádku. A kdyby vás náhodou napadlo Slima Jenkinse obětovat, stihne vás pomsta jeho velkého strýce Alvaha. Stáhne z vás kůži. Po Slimovi tady zřejmě neseš odpovědnost ty. Ne aby ses dopustil nějaké chyby! Otevřete cestu pro texaská stáda a Slim z toho vyvázne.“

Už nebylo co dodat. Odvedl koně přede dveře a ještě jednou vešel dovnitř, aby vynesl Slima Jenkinse. Když si opilého banditu naložil přes rameno, řekl Bill McGillen: „Texasane, najdu si tě třeba až v Číně! Na to se spolehni. Tvůj skalp si najdu kdekoliv!“ Vztekle zmlkl.

Jim Oates se na okamžik se svým těžkým břemenem zastavil.

„Vyhýbej se mojí stopě, Bille,“ zamumlal. „Zajeď za svou matkou, které za mnohé vděčím. Bylo by to pro mě zlé, kdybych musel zabít i jejího poslední syna. Protože je to dobrá žena. Vyhýbej se mi, Bille McGillene. Dostal bys mě jen zezadu. Zepředu by se ti to nikdy nepovedlo.“ Po těch slovech vyšel ven.

Když Slima Jenkinse položil napříč přes sedlo, Jenkins si hlasitě říhl a konečně se probral z alkoholického opojení, které se skoro podobalo bezvědomí. „Co... co... co... je to... tohle?“

„Drž hubu!“ řekl Jim Oates.

Nejeli dlouho – ani půl míle. V tomto kraji bylo mnoho stop jezdců, takže stopy kopyt jejich koní se překrývaly jedny přes druhé.

Jim Oates neměl namířeno na jih k poslednímu stádu.

A nevydal se se svým zajatcem ani na útěk opačným směrem.

Ještě za ranních červánků si našel vhodné místo. Byl to zalesněný kopec, na jehož plochem vrcholu bylo několik velkých zvětralých

balvanů.

Když se začalo rozednívat, všichni lupiči už byli na nohou a věděli, co se v noci stalo. Bill McGillen vyslal velkou skupinu jezdců, ale zřejmě sám nevěřil tomu, že by se těmito lidem mohlo podařit dostihnout únosce jejich velitele.

Brzy po ránu se pak k potoku dostalo první stádo. Bill McGillen nepodstoupil riziko. Nechal zatím projít Texasany na sever, aby neohrozil život svého velitele. Doufal zřejmě, že velmi brzy se spousta věcí změní. Jim Oates viděl, jak Cliff McIntire postupuje asi o míli dál i se stádem na sever.

A na jihu, tedy na Jimově straně potoka, se začal vzduch halit ohromnými oblaky zvířeného prachu. Na jihu se teď daly do pohybu tisíce kusů dobytka. Vyrázilo přes tucet stád. Protože blokáda byla prolomena. To se rozkřiklo velmi rychle. Lupiči měli najednou svázané ruce. Obava o osud jejich velitele byla dostatečně silná, když měl tak mocného strýce, jehož pomsty bylo nutno se obávat.

Během dne Slim Jenkins vystřízlivěl a Jim Oates mu vysvětlil celou situaci. Skončil pak slovy:

„Takže se ti nic nestane, vůbec nic, pokud Bill McGillen hezky splní mé pokyny. A ty se na svého zástupce můžeš spolehnout, ne?“

Slim Joe Jenkins zprvu jen šeredně zaklel.

Pak ovšem zjistil, že kletby a nadávky přinášejí jen duševní úlevu, která ovšem neznamená pomoc.

„Ty zbabělče,“ řekl po chvíli mlčení. „Zavázal jsi mi oči, abych tě později nemohl najít a poznat! Ale já tě najdu docela jistě! Vystavil jsi mě posměchu celé kansaské hranice a dopomohl jsi honákům z Texasu k vítězství. Jenže já se budu smát poslední. Určitě!“

Jim Oates neodpověděl...

Čtyři dny a noci zůstal se Slimem Jenkinsem na kopci, dobře ukryt mezi stromy a balvany.

Samosebou měl štěstí, že sem nahoru náhodou nikdo nepřišel, aby

se rozhlédl po kansaské prérii přes všechna ta mračna prachu, která zvířila postupující stáda.

Několikrát se odplížil pryč, aby pozoroval hlavní stan banditů. Ale stará farma, z níž unesl Jenkinse tak snadno, jako by se ani nechumelilo, byla opuštěná. Bývalí vojáci a lupiči z ní odtáhli kamsi pryč. Bill McGillen zřejmě s mnoha jednotkami hledá únosce jejich velitele, ale samozřejmě především vůdce samotného. Bylo jisté, že všude po kraji se potulují průzkumné hlídky.

A jistě už dávno zjistil, že Jim Oates a Slim Joe Jenkins nejsou u posledního stáda.

Jim Oates se během těch dní a nocí často tiše usmíval. Všechno to bylo tak jednoduché. Spousta Texasanů by si s touto věcí jistě poradila neméně dobře. Museli by si jen vymyslet pádný důvod, který by jim poskytl možnost dostat se až k Slimovi Jenkinsovi.

A pak už bylo zapotřebí jen notné dávky štěstí. A té se mu dostalo, protože bandité se ještě vzpamatovávali z následků propité noci.

Ale to, že si pak se svým zajatcem vyhledal úkryt v jejich blízkosti, byl mazaný trik. K němu bylo zapotřebí dobrých nervů chladnokrevného střelce.

Jim Oates v ty dny počítal s tím, že lupiči nejen pátrají po něm a po jeho zajatci, ale že udržují v pohotovosti ohromné síly, aby daly za vyučenou texaským honákům. Byli proti honákům v početní převaze. A protože honáci se museli rozdělit kolem stád, byl poměr sil ještě nepříznivější. Docela by stačilo, kdyby podpálili prérii. Dobytek by se pak splašil a vypuklo by peklo.

Jim Oates si v těch dnech představoval, jak rychle stáda putují. Kansaská prerie pro ně nebyla sebemenší překážkou. Dalo se předpokládat, že stáda dobytka urazí každý den minimálně patnáct mil, když navíc už celé měsíce byla z Texasu zvyklá na neustálý pochod.

Čtyři dny – to bylo minimálně šedesát mil.

Jim Oates si ještě jeden volný den dopřál, ačkoliv už byl značně netrpělivý, docházelo mu jídlo a měl už dost blízkosti Slima Jenkinse. Vůdce banditů se viditelně neustále užíral nenávistí a zlobou.

A protože Jim Oates mu obvázal hlavu tak, že mu zůstala volná pouze ústa a nos, přičemž zajatec si tento „obvaz“ nemohl sám sundat, Jenkins ho doposud nespátlil.

Na to nadával bandita nejvíce. A neustále vyhrožoval: „Já tě najdu! Dostanu tvůj skalp! Svět není tak velký, abys mi utekl, nebo se přede mnou schoval!“

„Tak to potom bude lepší, když tě zabiju,“ řekl nakonec drsně Jim Oates.

A tu konečně Jenkins zmlkl...

Když pátého dne nastala noc, odehnal Jim Oates koně zajatce. Sám měl k dispozici dvě zvířata – totiž koně, kterého si vzal z ohrady u hlavního sídla banditů, a pak svého ryzáka, kterého nechal běžet volně vedle sebe, když se rozhodl, že se ukryje poblíž sídla banditů a nepokusí se uprchnout divokým tryskem.

Pak banditovi řekl: „Můžeš se teď pokusit osvobodit se. Během noci se ti to určitě povede. A když na okolních balvanech najdeš pořádně ostrou hranu, asi po hodině se ti podaří pouta rozříznout. Takže, hombre, měj se fajn!“

A pamatuj, že jsem tě mohl zabít. Nepokoušej se mě najít. Protože to bych tě už pak asi nešetřil.“

Po těch slovech nasedl a odjel.

Opět jel na svém rychlém a vytrvalém ryzákovi, zatímco druhého koně vedl na lase za sebou. Byla temná noc, jako stvořená pro člověka, který se chtěl nepozorovaně dostat za stády. Jim Oates jel celou noc, pořád se držel v sedle jednoho z koní a pokračoval dost rychle kupředu.

Té noci ujel padesát mil a následující den strávil na zalesněném kopci, z něhož měl dobrý rozhled po okolí. Jeho stopa docela zanikala v zmeti stop desetitisíců kravských kopyt.

Několikrát spatřil toho dne v dálce jezdce. Byly to malé skupinky, které projížděly krajem. Ale k němu na kopec nepřijel nikdo. Kraj byl rozlehlý. Bylo by zapotřebí celé armády, aby ho

pročesali až do poslední úžlabiny.

Po texaských stádech už nebylo ani vidu. Takže všechna už byla daleko na severu.

Nikde se totiž už v průzračném vzduchu kansaské prémie nezvedala oblaka prachu.

Když se setmělo, pokračoval Jim Oates v jízdě. Měl opět štěstí, i když dvakrát zaslechl v noci jezdce a v dálce si párkrát všiml ohně.

Tábořiště patřila jistě k posledním stádům. K řece Arkansas už to nemohlo být daleko. Stáda se pravděpodobně shlukovala už jen u brodu do Dodge City. Té noci, a to ještě před rozedněním, dorazil po předlouhém padesátimílovém putování k řece Arkansas. Udržoval odstup od brodu staré vozové cesty a hledal jiný přechod. Za ranního rozbřesku to nebylo zdaleka tak jednoduché, protože v řece byly všude naplaveniny písku.

Konečně měl štěstí a našel kamenité místo. Oba koně museli řeku přeplavat, ale proud byl v těchto místech mírný. Na druhé straně se v pořádku zase vybrodili. Když pak vyjížděl po dlouhém svahu vzhůru, potkal armádní jednotku pod velením šedovlasého poručíka, který to zřejmě během války dotáhl na kapitána. Jako všem důstojníkům byla ovšem i jemu v reorganizované armádě hodnost opět o dva stupně snížena.

Tento zkušený velitel hlídky nechal čekat svých dvanáct mužů a vyjel Jimu Oatesovi poněkud vstříc.

Chvíli se na sebe micky dívali a důstojník pak přikývl.

„Už o všem vím,“ řekl. „Jsme tady proto, abychom kryli hnaní texaských stád. Víím už i o vás, pane. Majitel stáda Cliff McIntire, který včera přijel i se svým dobyt看em k brodu vzdálenému tři míle odtud, mi vše vyprávěl. Železnice a město Dodge City sleduje i vláda. Chtějí texaská stáda. Potřebují náklad pro železnici. A město chce vydělat peníze. Tento vliv je silnější než ten, který dříve podporoval bývalé polovojenské bandy. Odvedl jste náramnou práci, Jime Clayi – myslím to se Slimem Jenkinsem. Rozkřiklo se to podél celé kansaské hranice. Všichni Texasané se smějí. A všichni bandité nadávají. Leckterý z nich by vám ovšem moc rád prohnal kulku hlavou. Takže pozor!“

Kývl na Jima Oatese, vrátil se ke své jednotce a pokračoval s ní

dál.

I Jim Oates se vydal na cestu.

Ještě před polednem zaslechl hvízdání lokomotivy. A když pak minul zátočinu řeky, spatřil před sebou Dodge City. Bylo to jednoduché městečko, v němž se teprve všechno budovalo. Ale bylo tady už veliké nákladní nádraží s velkými prostornými ohradami...

Večer toho dne se Jim Oates dostavil ke Cliffu McIntirovi. Tábor honáků ležel jen míli za městem. Zítra měla být zvířata zahrnána na nákladní nádraží. Tady se měla před dlouhou cestou na Východ ještě napást a napojit.

Když Jim Oates přijel, Cliff a honáci v táboře vstali. Byli sice unavení a vyčerpaní po hnaní a nekonečných dnech v sedle, ale všichni horlivě přikyvovali, když McIntire řekl téměř slavnostním tónem: „Vítáme vás v tomto táboře, Jime Clayi, ať se jmenujete jakkoliv. Takže vítejte! Celý Texas bude hrdý na svého syna, až se tam rozkřikne, že jediný Texasan prorazil zablokovanou hranici. Mohli bychom se dnes dozvědět vaše skutečné jméno, Jime Clayi?“

Ten zaváhal. Pak zavrtěl hlavou. „Zůstaňme u Jima Claye. Jinak nebudu mít nikde klid.“

Sesedl z koně, pak si přisedl k ohni a podrobně vyprávěl. Když skončil, všichni se usmívali. Jeden z nich řekl: „No, takhle jednoduché je to, když má člověk odvalu a štěstí. A když do toho jde rázně. Jenže – kdo by se pouštěl do tak beznadějného podniku? Kdo by se odvážil a počítal jen se štěstím?“ Tu opět všichni přikývli.

McIntire řekl: „Ostatní majitelé stád už mi dali zprávu. Skládáme se dohromady. Podílejí se na těch třech stovkách krav, které máte dostat. Je to tak správné, protože nemusím sám dávat téměř třetinu ze svého stáda. Tak jsem to nemyslel, ale...“

Poněkud rozpačitě zmlkl.

A protože Jim Oates nic neříkal, překlenul McIntire rozpaky slovy:

„Za každé zvíře teď dávají třináct dolarů padesát! To je dobrá

cena, že?“

„Těch svých tři sta krav neprodám,“ řekl Jim Oates. „Poženu ještě kus dál a pokusím se najít nějakou pastvinu a pozemek pro ranč.“

Tu na něj udiveně pohlédli. Usmál se.

„Nedivte se tolik,“ řekl. „Z Texasu je to sem s dobytkem dlouhá cesta.“

To raději budu chovat krávy, které budou vyrůstat někde blíž u železnice, takže je sem nebudu muset hnát čtyři nebo pět měsíců z Texasu. Vsadím se, že na stejný nápad přišlo už mnoho jiných lidí, takže vlastně nesmím ztrácet čas. Zkusím to na druhé straně – na východní hranici Colorada. Kdyby mi někdo z vás chtěl při hnaní pomáhat, dostane dobrou mzdu.“

Asi o týden později vyrazil Jim Oates se svým stádem z Dodge City údolím Arkansasu na západ.

Nebyl samozřejmě sám.

Jeli s ním kovbojové Shorty Wayne a Lane Pecos. Pecos bylo rovněž jméno řeky. Lane Pecos byl zkušený chlapík s osmahlou pletí, se spoustou jizev a s chůzí poněkud nahrbenou z mnoha zlomenin, které při svém povolání utržil. Když kráčel pěšky, vypadal jako stařec. Ale v sedle se vždy naprosto změnil.

Shorty Wayne byl malý, ale velmi dobře stavěný chlapík s kaštanovými vlasy, který každou volnou chvilku trávil hrou na harmoniku. Na první pohled se zdál být trochu naivní.

Na kozlíku vozu seděl mohutný černoš. Jmenoval se Johnny Brown. Vezli ho s sebou současně jako kuchaře.

Takto tedy vyrazili na západ – stále údolím řeky Arkansas.

Čtvrtého dne jim zastoupilo cestu několik jezdců.

Jim Oates, který jel v čele, poznal Billa McGillena.

Popohnal trochu koně a i Bill McGillen se oddělil od své skupinky.

Když zastavili koně těsně u sebe, řekl McGillen: „Vidíš,

nezkouším na tebe střílet zezadu. Klidně bych mohl. Jenže teď od tebe žádám satisfakci, hombre. Sestup a vytáhni kolt. S porážkou se jen tak nesmírím.“

„Jed’ za svou matkou,“ odpověděl Jim Oates. „Tvoje máma na mě byla hodná. Bylo to pro mě dost těžké, když jsem jejího posledního syna musel praštit revolverem. V žádném případě na tebe nebudu střílet. Tvoje matka přišla už o dva syny. Bille McGillene, musíš...“

Tu McGillen zaklel a ještě v sedle chmátl po koltu na levém boku. Vytáhl ho velmi hbitě, přesto ale ta rychlost nestačila.

Jim Oates byl rychlejší – mnohem rychlejší.

Ale nevystřelil! Čekal. Bill McGillen to pochopil ve zlomku vteřiny, protože on sám také vytáhl revolver a namířil ho na Jima Oatese.

A tak také zůstal bez hnutí a nevystřelil. Jeho instinkt ho vedl naprosto spolehlivě.

Několik okamžiků seděli mlčky proti sobě na koních a mířili na sebe, ale ani jeden nevystřelil.

„Jed’ domů, Bille,“ řekl mu Jim Oates. „Kdybych měl matku, která mě potřebuje, jel bych za ní. Tvá matka mi moc pomohla. Nestřílej na mne, protože já bych ještě stihl zmáčknout spoušť, i kdybys vystřelil o chlup dřív. Promiň, že jsem tě tenkrát musel praštit.“

Bill McGillen se roztrásl, chvěl se po celém těle a kousal se do rtu.

Pak ale kolt zastrčil.

A řekl: „Ze Slima Jenkinse už nemusíš mít obavy. Byl dost opilý, když ho napadlo projet se na zvlášť divokém koni. Možná si taky chtěl zase jednou dokázat, jaký je ještě chlapík. To, jak jsi ho doběhl, s ním totiž pořádně zacloumalo. Téměř přišel o rozum. Hřebec ho ale vyhodil tak, že si Slim zlomil o břevna ohrady vaz. Dobře. Já tedy pojedu za matkou. Víím, že jsi mě teď mohl zastřelit. Byl jsi rychlejší než já. Musíš být skutečně třída. Ani se tě raději neptám na tvé pravé jméno. Řekne mi ho moje máma?“

A pak Bill McGillen se svými lidmi odjel.

Jim Oates tak mohl táhnout se svým stádem dále na západ, pořád na západ.

Dobytek je přece na neustálé hnaní zvyklý...

Jim Oates spatřil v zapadajícím slunci město. Znal také jeho jméno, protože na vozové cestě potkal karavanu nákladních vozů, které se zeptal na nejbližší sídlo.

Jeden z členů ozbrojeného doprovodu mu řekl: „Po cestě, asi deset mil dál k horám, leží Red Pueblo. Stává se z něj stále větší sídlo neřesti. Každého tam sedrou z kůže. Hej, vy vypadáte jako dobytkaři! Red Pueblo je ale město zlatokopů. Zůstaňte raději u svých krav a nehledejte zlato.“

„Mám ranč tam v kopcích,“ odvětil Jim Oates. „Lépe řečeno – chci si tam postavit ranč. Dobytek v Coloradu, pane! Brzy budu do toho zlatokopeckého města dodávat maso. Jenže teď potřebuji spoustu věcí, které je možné dostat jen ve městě.“

Jel dál a brzy nechal pomalé vozy za sebou. A teď tedy spatřil město Red Pueblo v klínu obrovitého kaňonu stejného jména. Město působilo přívětivým dojmem, a protože rudé večerní slunce zahalilo všechno do měkkého svitu, vypadalo Red Pueblo docela hezky.

Z kaňonu se valil do města proud lidí. Jim Oates spatřil jezdce, kolony vozů i pěší. Pochopil, že v kaňonu opravdu musí být pár dolů a mnoho pozemků, na nichž se hledá zlato.

Do města se teď večer stahovali všichni ti, kteří přes den v kaňonu pracovali.

Také Jim Oates se opět rozjel a táhl za sebou dva koně s nákladem. Když dorazil k prvním domům a když v houstnoucím šeru, které projasňovaly spousty světel a lamp, spatřil vjezd do dvora veřejné stáje, nezaváhal ani na chvíli.

Chtěl toto město důkladně poznat, protože v budoucnosti se odtud bude zásobovat a pravděpodobně sem bude zase naopak dodávat hovězí maso.

Nemůže přece žít patnáct mil odtud v horách bez toho, aby se v městě pořádně vyznal.

Ve veřejné stáji potkal zamlklého muka, kterému odevzdal své

koně. Pak si přehodil brašny, ve kterých měl všechny své věci, přes rameno a vydal se hledat nějaký nocleh.

Ve městě už bylo pořádně rušno. Bylo to divoké město, v němž se noc co noc bavilo více než tisíc zlatokopů a kopáčů z dolů, kteří byli lační všech možných druhů hříchů. Žíznicích krků mohlo být tak dobré dva tři tisíce – Jim to nedovedl přesněji odhadnout.

Všude byly saloony, hotely, jídelny a budky s párky. Byly tady různé obchody a dokonce i lazebnický krámk, v němž u šesti židlí pracovalo šest majitelových pomocníků.

Všechno bylo solidně vybaveno. Už na první pohled bylo vidět, že se ve městě točí dolary a že se tady nejruznější předměty vyměňují za zlatý prach.

Ve třetím hotelu konečně dostal Jim Oates pokoj. Musí zaplatit předem, bylo mu řečeno. Že má štěstí, protože pokoj se uvolnil teprve před chvílí.

O něco později se Jim Oates posadil do dřevěné koupací vany a voňavá pěna mu sahala až po bradu. Když už voda poněkud vychladla, vylezl z vany a vzal si z připravené hromádky čisté spodní prádlo, novou košili a natáhl si čisté ponožky. Majitel lázní měl veliký výběr a dobře zásobený sklad.

Než Jim odešel, musel zaplatit. Všechno tady bylo dost drahé.

Pak se posadil do křesla u holiče a na tvář mu přiložili horký ručník.

Později spatřil v zrcadle, jak se jeden z jeho sousedů zvedl a ještě jednou se prohlédl.

A okamžitě toho muže poznal. Nebyl to nikdo jiný než Kisco Jenkins.

Kisco Jenkins jistě neměl nic společného se Slimem Jenkinsem a jeho strýcem, to jistě ne. Byla to pouze shoda jmen.

To všechno napadlo Jima Oatese při pohledu na Kiska Jenkinse.

Vzpomněl si na šerifa Jordana Kana, kterému pomohl dopravit Kiska Jenkinse do Santa Rosy. On a šerif byli přitom raněni.

Když pak Kisco Jenkins seděl ve vězení v Santa Rose, město nechťelo nemocného šerifa. A protože bylo tak nevděčné, zmizel šerif s kořistí Kiska Jenkinse, která pocházela z velké bankovní loupeže.

A pak tu byl onen Chris Cheshire, kterého doběhl, když se podzemní chodbou proplížil ze studny do domku na ranči. A vzpomněl si i na Rosy, která byla tak krásná a která se mu žádoucně vrhla kolem krku, protože se domnívala, že Jim v tom jede se šerifem.

Toto všechno znovu napadlo Jima Oatese, i když se domníval, že čas již všechny tyto vzpomínky zatlačil do pozadí. Teď byly ovšem tyto vzpomínky zase zde a všechno se mu vybavovalo naprosto jasně a zřetelně.

Od Chrise Cheshirea se tehdy dozvěděl, že šerif Jordan Kan se postaral o to, aby byl Kisco Jenkins osvobozen. Ale ti, kteří ho z vězení dostali, se s Kiskem Jenkinsem vydali ke Chrisu Cheshireovi.

Možná pak nechali Kiska Jenkinse běžet, když Chris Cheshire zemřel.

Nebo se vyskytly jiné okolnosti, které Kisku Jenkinsovi přišly vhod.

Každopádně se teď ocitl v Red Pueblu, v divokém městě zlatokopů v Coloradu, ve kterém bylo možno velmi rychle utratit bohatství a zlato nalezené v dolech a získané z claimů v okolí.

Kisco Jenkins byl přepychově oblečen. Nevypadal tedy jako zlatokop nebo dělník v dolech, ale spíše jako profesionální hráč. Měl na sobě tmavý elegantní oblek, pod ním vestu, sněhobílou košili a sametovou vázanku.

Jim Oates si domyslel, že Kisco Jenkins se tady dal oholit, aby byl připraven na další dlouhou noc u hracího stolu. Možná vstal teprve pozdě odpoledne. Hráči obvykle spávají dlouho, protože noci u hracího stolu bývají dlouhé a vyžadují pevné nervy a bdělý instinkt.

A protože Jim Oates si byl náhle jist, že tohoto muže určitě potká v některém z kasin u hracího stolu, nevydal se teď za ním, ale nechal se nejprve oholit a upravit si vlasy.

V duchu se ptal, zda ho Kisco Jenkins poznal. Ale nevěřil tomu. Měl velmi dlouhé vlasy. A velkou část obličeje mu zakrýval plnovous. Ten si teď nedal oholit, ale pouze hezky upravit. Kisco Jenkins ho tehdy viděl s obličejem, v němž vousy teprve začínaly rašit.

Když vyšel z holičova krámu, zjistil, že město je docela rušné. Nehodlal trávit čas jídlem v restauraci, a tak si dal u stánku omeletu se sirupem a k ní kávu.

Do města pořád přicházeli noví návštěvníci. Přijížděli třeba na vozech, v nichž bylo místo pro deset lidí. Přijížděli ale i na menších vozech nebo na koních.

A pak se vrhali do lokálů a heren – někteří s rykem a divokým řevem.

Jim Oates vešel do jednoho obchodu a předal prodavači seznam s věcmi, které chtěl nakoupit. Požádal, aby věci naložili na dva koně, které si přijde vyzvednout druhý den po snídani.

Pak odešel. Celou tu dobu ho neopouštěla myšlenka na Kiska Jenkinse. Pořád ho před sebou v duchu viděl v nádherném obleku šitém na míru. A když pak dorazil k saloonu Red Pueblo Hall, pravděpodobně největšímu a nejprepychovějšímu podniku, který v každém směru nabízel tu nejlepší zábavu, vtom si rázem uvědomil, že právě Red Pueblo Hall je tím pravým podnikem pro šelmu, jakou představoval Kisco Jenkins.

Vešel proto dovnitř.

Dva zřízenci u vstupních dveří si ho změřili ostrými, zkušenými a bdělými pohledy. Ale Jima, stejně jako několik dělníků z dolů před ním, pustili dovnitř.

Dlouhý bar měřil dvacet yardů a žízňiví muži se u něj tlačili na některých místech až ve třech řadách. Za pultem se hbitě otáčelo na deset barmanů.

Hrála kapela a na pódiu tancovalo asi deset děvčat. Do tance si zpívala:

„My jsme holky z Golden City –
Mary, Bell, Ann, Honey, Jill a Kitty...
Tancujem tu pro vás...”

Jim Oates neposlouchal dál, protože spatřil Kiska Jenkinse.

Ten procházel na opačném konci sálu napříč místností, ale nekrácel jako normální návštěvník, ale jako šéf, který tady poroučí a který právě provádí kontrolu.

Přistoupil k němu jeden ze zřízenců lokálu a něco mu hlásil. Kisco udělil tomu muži nějaký pokyn, pak mu naznačil, aby ustoupil,

ještě jednou se podíval na jeviště a zmizel za těžkým závěsem, který měl izolovat hlučnou tančímu od herny.

Jim Oates se chtěl vydat za ním, ale tu se stalo něco, co ho vyvedlo z míry.

Tanečnice z pódia sestoupily dolů, doprovázeny hvízdáním, dupáním, potleskem a pokřikováním. Kapela zahrála tuš. A pak se na pódiu, které osvětlovaly karbidové lampy, objevila žena.

Jim Oates se mezitím dostal až ke vchodu do místností herny. Zřízenec už chtěl odhrnout závěs, aby ho pustil dovnitř, ale tu se Jim Oates zarazil. Protože v ženě, která stála v ostrém světle karbidových lamp, poznal Rosy Dunnovou.

„Bože můj!“ ujelo mu bezděky. A zřízenec vedle něj zase závěs spustil a řekl: „To je šťabajzna, že jo? To je ale ženská! Kvůli té stojíš za to chvíli se pozdržet a nehrát. Jenom se na ni koukněte a poslechněte si ji, pane!“

Jim Oates jen přikývl. Pořád zíral na pódium. Nebylo pochyb, že na něm stojí Rosy.

Byl tady Kisco Jenkins. A na jevišti zpívala Rosy. Měla hrdelní hlas s jedinečným témbrem. Ten hlas pronikal mužům takřkajíc až pod kůži. Byl to hlas, který nejen vzbuzoval přání a touhy, ale současně sliboval i jejich brzké vyplnění.

Zpívala o mužích, kteří jdou dobývat tento svět, zpívala i o ženách, které na ně doma čekají. Zpívala o lásce a přátelství a také o utrpení a smrti. Zazpívala tři nebo čtyři písně. Jim Oates ani přesně nevěděl, kolik jich vlastně bylo. Protože hlavou se mu neustále honily divoké myšlenky.

Vzpomněl si na oněch několik hodin na malé farmě, o níž se domníval, že patří Rosy. Vzpomněl si na to, jak se ho tam zmocnil Chris Cheshire a jak potom Rosy odložila masku a projevila se jako dobrodružka, jež byla ochotná za peníze udělat snad cokoliv.

Že existuje souvislost mezi ní a Kiskem, bylo teď Jimu Oatesovi jasné. Kiska Jenkinse měli tehdy dopravit ke Chrisu Cheshireovi. Jenže ten byl mrtev. A tak ho přivezli k ní. Teď jsou oba zde.

Proč?

Je to náhoda? Náhody často určují životy lidí! Vždyť to byla právě náhoda, že do tohoto města přišel i on – Jim Oates!

Nebo snad neexistují náhody a všechno je dílem osudu, protože pro všechny lidi na světě existuje neodvratný zákon, který je i po nejspletitějších cestách zase svede dohromady?

Jimu Oatesovi se jednou zazdalo, že se na něj z pódia zadívala Rosy tak ostře, jako by vzbudil její zvláštní pozornost. Nechtěl však, aby ho poznala, a tak se otočil, odhrnul závěs a vstoupil do velké herny.

Bylo zde mnoho stolů a hrálo se tady všechno – počínajíc ovšem ruletou.

Jim Oates pátral pohledem po Krskovi Jenkinsovi. Už vůbec nečekal, že by ho objevil u některého ze stolů jako rozdavače karet nebo jako krupiéra. Protože byl přesvědčen, že Kisco Jenkins tady má docela jinou funkci.

A zakrátko se to také potvrdilo.

Jenkins stál nedaleko od něj u jednoho z ruletových stolků a zapaloval si cigaretu. Pohled ovšem neupíral na plamínek zápalky nebo na špičku cigarety, nýbrž na něj. Právě na Jima Oatese.

Byl to neosobní pohled, v němž nebyl ani náznak toho, že by ho poznal. Jen se na Jima Oatese díval.

Ten na něho pohlédl pouze zběžně, otočil se doleva a zkusil štěstí v kostkách. Vyhrál dvacet dolarů, ačkoliv byl myšlenkami úplně někde jinde a přál si pohybovat se naprosto nenápadně.

Protože teď už si nebyl jist, že ho Kisco Jenkins nepoznal. Přinejmenším mohl pojmout Jenkins jisté podezření. Po chvíli se tedy odlouдал k jinému stolu, koupil si karty a vyhrál. Poté zkusil štěstí v ruletě. A protože mu na výhře nezáleželo, při každém vkladu vyhrával. Tak už to totiž v životě chodí.

Několikrát se nenápadně podíval na Jenkinse a pokaždé si všiml, že ho pořád ještě sleduje.

Jim Oates při své zdánlivě nenápadné pouti od stolu ke stolu došel už téměř k bočnímu východu, který by ho zřejmě dovedl do některé z bočních uliček. Tu mu ale zastoupil cestu jakýsi člověk.

Měl drsný pohled a řekl: „Šéf s vámi chce mluvit. Pojdte se mnou, pane!“

„A kdo je to? Kdo je šéf?“

Tu onen chlap užasl. Pak se ale z nějakého neznámého důvodu

rozlítel:

„To uvidíte. Raději ho nenechte čekat. Pojd'te! A neptejte se tak hloupě!“

Šel napřed.

Jim Oates se za ním ještě nevydal. Nejprve se ohlédl. A spatřil za sebou na půl tuctu vyhazovačů a zřízenců. Stáli v půlkruhu mezi hracími stoly a hráči, kteří stoly přímo obléhali. Přesto je poznal, protože se odlišovali od dělníků v dolech, zlatokopů a všech možných druhů hostů.

Byli to pistolníci – to Jim Oates zkušeným zrakem bezpečně poznal.

V pozadí si všiml Kiska Jenkinse a už věděl, že tuhle akci řídí on, že dává svým lidem znamení a že vše má pod kontrolou. Jim Oates chvíli cítil prudkou touhu ukázat těmhle hombres, že jsou to víceméně břídilové. Jenže pak se ho zmocnila zvědavost. Kdo je tady šéfem?

Ten člověk ho čekal v místnosti, která by klidně mohla být pracovním prezidenta Spojených států nebo nějakého vlivného generálního ředitele nadnárodní společnosti. Muž měl bílou bradku a vypadal i v civilu jako generál ve výslužbě. Měl prvotřídní oblek, který však nepůsobil nově.

Muž měl ostré dravci oči a několik jizev v osmahlém obličejí.

Jim ho poznal.

Tento muž byl kdysi šerifem v Santa Rose.

Byl to Jordan Kan.

„To je mi ale shledání,“ řekl. „Rosy tě hned poznala. Kisco trochu pochyboval. Jak se máš, hochu? Určitě se budeš chtít na spoustu věcí zeptat! Rád ti odpovím. Stiskněme si ruce! Často jsem na tebe celé ty měsíce myslel.“

Jordan Kan během těchto slov vstal a obešel psací stůl. Postavil se před Jima a pohlédl na něj. Protože byl o hlavu menší, musel se držet zpříma a zvednout hlavu.

Potřásl Jimovi rukou a odvedl ho ke křeslům. Na stole stála křišťálová karafa s whisky jantarové barvy. Nalil do dvou broušených sklenek.

Když popíjeli, dívali se jeden druhému do očí.

Pak řekl Jordan Kan: „Dvacet let jsem byl poctivým šerifem, a když mě pak postřelili, takže to vypadalo, že už se nikdy nepostavím na nohy, tak mě vyhnali jako prašivce. Takže neobstáli ve zkoušce, které jsem město podrobil. Kdyby se lidé v Santa Rose postavili za mě, vrátil bych jim ty peníze. Byl jsem přece zraněn kvůli nim. Jenže oni se na mě vykašlali. Teď se mám skvěle! Jsem tady ve městě opravdovým šéfem. Během několika měsíců se vložené peníze zesateronásobily. A i pro tebe tady bude slušné místo, které by tě mohlo bavit a zajistilo by ti vysoký příjem. Jsem rád, hochu, že jsme zase spolu.“

V jeho ostržích očích se mu zablýsklo. Jim Oates se do nich zadíval a měl najednou značně smíšené pocity. V těch se nejprve musel sám vyznat. Musel si je přebrat.

A bylo to těžké, protože jeho pocity kolísaly mezi chápáním a porozuměním na jedné straně, na druhé straně pak opovržením a instinktivní ostražitostí.

Ano, zažil sám, když v Santa Rose sprostě odkopli šedovlasého šerifa poté, kdy byl raněn a kdy se od něho zdánlivě odvrátilo štěstí.

A proto šerif tehdy z města odešel. Peníze z bankovní loupeže si nechal pro sebe a postaral se i o to, aby se lupič Kisco Jenkins dostal na svobodu.

Jordan Kan skutečně zestárl jako poctivý šerif a zůstal chudý. Při pronásledování banditů dokonce přišel o syna, který mu dělal pomocníka.

Ale bylo tu ještě něco jiného.

Byla tu ona bankovní loupež. A tu provedl na konci své poctivé kariéry společně s Kiskem Jenkinsem. Stal se lupičem. Navíc muselo být každému jasné, že ani schopný obchodník nedokáže během několika měsíců zesateronásobit svůj majetek.

Tenhle Jordan Kan byl stále ještě drsný. Podobal se teď starému, zjizvenému a velmi zkušenému vlkovi. Byl jistě i nadále dobrým pistolníkem, mužem, který je zvyklý stavět se ke všemu čelem a je

schopen bít se třeba až do pekel. Jim Oates odložil sklenku na stůl.

„Jak jsi to udělal?“ zeptal se stroze.

„Posaď se, hochu,“ zamumlal Jordan Kan. „Posaď se, protože to považuji za mimořádné štěstí, že jsme se zase sešli. Už tehdy jsem pochopil, jak velice jsme si podobní. Jsme přece pistolníci, skuteční střelci. To byl tehdy boj! A právě teď potřebuji zvlášť spolehlivou pravou ruku, takříkajíc korunního prince. Moje obchody tady už se příliš rozrostly. Koupil jsem tehdy po jistém přemlouvání tento saloon a pak jsem získal i další herny, obchody, pozemky, parcely, doly, mlýn na rudu a tavírnu. Patří mi i pila u řeky. Stačí mi jen pohnout prstem a všechno začne skákat podle mě. Neovládám jen tohle město, ale i kaňon s více než pěti tisíci zlatokopy, horníky, vozky a poháněči. Zorganizoval jsem hráče, barmany i holky do tančírny. Ve všem mám prsty. Byl jsem dost dlouho šerifem v divokých městech a podařilo se mi je pokaždé zkrotit. Víím, jak se v takovém městě musí vládnout a jak se z něj dá vyždímat maximum. Jenže jsem zůstal zatraceně sám a nenašel jsem nikoho, kdo by mi byl podobný, kdo by na tom byl stejně. Ty jsi ovšem stejný jako já! Nevím, odkud jsi přišel a kam jsi měl namířeno. To není důležité. Důležité je, abys zůstal a pomohl mi. Jinak mi všechno přeroste přes hlavu. Nezapomínej, že musím neustále držet pod kontrolou drsné chlapy, z nichž některé by mohlo lákat, aby se pokusili mě nahradit ve vedení celého toho kolosu. Budeš bohatý, hochu, velmi bohatý. Chceš?“

Jim Oates na tu otázku neodpověděl. Ani ho nenapadlo nechat se doběhnout, a tak se zeptal:

„Jak to, že jsou tady Kisco Jenkins a Rosy Dunnová?“

Jordan Kan se usmál. „Kisco byl mým společníkem,“ řekl. „Hoši, kterým jsem dal za úkol, aby ho dostali z vězení, přece jen nakonec poslechli pokynů Chrise Cheshirea. Zavezli Kiska k němu, ale Cheshire byl mrtev, zastřelil jsi ho. Žila pouze Rosy. A Rosy Kiska Jenkinse nechala naživu. A nejen to. Rosy s ním zůstala, když se vydal mě hledat. Když se tady objevili, mohl bych Kiska klidně dát zastřelit. Také Rosy jsem měl docela v hrsti. Mohl jsem ji dát odvézt do nějakého tábora v horách. Tam by skončila mezi lidskou sběří. V horách totiž žije pár tlup, které tam těží zlato. Jenže je to tam daleko.

Občas si tam do těch svých doupat odvádějí holky – pořád nové. Po těch dřívějších pak není ani vidu ani slechu. Jsou to náramně divocí hoši, které to občas popadne, pak se opijí a vrhají se jeden na druhého s dýkami. No, Kisco a Rosy jsou pro mě nebezpeční jako kojot a chřestýš. Čekají jen na to, jak by mě dostali. Chtějí po mně více než sto tisíc dolarů. Chápeš? A mě udržuje při životě, že můžu odhalovat jejich úskoky a hrát s nimi tuhle nebezpečnou hru.“

Když se odmlčel, v očích mu zajiskřilo. Ano, vypadal jako starý vlk, kterému liška nebo lišák chtějí odvléct kořist. Ale tato hra ho bavila, i když by mohl onen liščí pár snadno zabít. Snad je také zabije, až ho ta hra omrzí.

Jak hluboce ho tenkrát musel ranit nevděk města, jemuž sloužil! Nevděk těch, kteří rozhodovali o věcech v Santa Rose!

Tento bývalý šerif už nemůže, ba ani nechce nic dělat.

Otevřely se dveře a vešla Rosy Dunnová. Měla na sobě ještě ony odvážné šaty, v nichž stála na pódiu a zpívala pro všechny ty většinou neoholené, vyprahlé muže, kteří tolik lačnili po všemožném hříchu.

Lehkým pohybem nohy za sebou zabouchla dveře. Oči měla upřené na Jima Oatese. Jejich zeleň se zdála být ještě intenzivnější než předtím. Vlasy jí ve světle lampy zářily jako naleštěná měď, jako rudé zlato.

Pomalými kroky se přibližovala k mužům.

A pak řekla bez jakéhokoliv studu před Jordanem Kanem, který ji pozorně poslouchal a pečlivě sledoval:

„Ať to bylo jakkoliv, Jime, ať jsem ti provedla cokoliv, vsadím se, žeš na mě nezapomněl. Stejně jako já nezapomněla na tebe. V tvém nitru zůstala vzpomínka na mě, stejně jako já jsem si uchovala vzpomínku na tebe. Nebo snad ne?“

Vážně na ni pohlédl a vycítil vše, co z ní vyzařovalo. Náhle měl dojem, že v ní zanechal cosi, nač nedokázala zapomenout. Možná až později zjistila, že Jim stojí za víc než za sto tisíc dolarů, o něž by se pak stejně ještě musela dělit s jinými.

Zřejmě příliš pozdě poznala, jak se zmýlila.

To všechno zůstalo hluboko v ní. A Jim to vše vycítil, když se jakýmsi tajemným způsobem pokoušela proniknout do jeho nitra.

Mírně zavrtěl hlavou.

„To je pryč, Rosy, docela pryč. Jo, často jsem na tebe musel myslet. Ale teď... Je mi tě líto. I tebe, Jordane Kane.“

Podíval se na Kana, zatímco Rosy ustoupila dozadu.

„Velice tě zklamali a ranili tě v nejhlubším nitru. Byl jsi jim věrný. Při jednom z nebezpečných pronásledování dokonce padl tvůj syn. Ano, chápu, že jsi zklamáný, že jimi opovrhuješ a že už ničemu na tomhle světě nevěříš. Takže je to s tebou stejné jako s Rosy. Jenže to není důvod k tomu, aby byl člověk zlý.“

Po těch slovech se otočil ke dveřím.

Tam se ještě jednou zastavil a ohlédl se na Jordana Kana a na Rosy, kteří zůstali stát.

„Dovedl jsem do Colorada stádo dobytka,“ řekl. „Chovám krávy asi patnáct mil odtud. A nechci nic jiného než mír. Rozuměli jste? Mír! Takže mi dejte pokoj. Já se o vás taky nestarám. A až přijdu do tohoto města pro zásoby, nebo až sem pro ně pošlu svoje lidi, tak dodržujte mír, nic než mír. Jednoho dne tady v kaňonu už zlato nebude. Pak tohle město odumře – jako desítky jiných před ním. A vy všichni pak stejně potáhnete jinam. Za deset let budu mít dvacet tisíc krav. Pro mě za mě si tady můžete dělat, co chcete. Nejsem žádným strážcem lidstva, nejsem soudcem, ba ani se nedomnívám, že bych měl spasit svět. Chci se jen v klidu věnovat chovu krav a rozšířit svůj ranč.“

Po těch slovech vyšel ven.

A když za sebou zavřel dveře, Rosy a Jordan Kan ztuhli a zůstali ještě notnou chvíli v naprostém klidu.

Pak Rosy tiše řekla: „Toho bych už nepodvedla, ani kdyby mi za to nabízeli milion. Jenže taková šance se už stejně nenaskytne. No jo. Já jsem holt z těch, kdo pořád dělají nějaké chyby, co?“

„Jsi krásná, Rosy,“ zamumlal Jordan Kan. „A pořád ještě se necítím jako starý člověk. Snad jen zralejší. Tvoje krása mě vzrušuje. Spokoj se s tím. A až to jednoho dne tady v Red Pueblo skončí, neodjedeš odtud chudá. Neměla bys už udělat chybu, Rosy. Měla bys mi zůstat věrná.“

Dlouho se na něj dívala. „Ano, to bych asi měla. A myslím, že to skutečně udělám. Ale řekni mi, co chceš ty udělat s Jimem Oatesem.“

Přitáhl do tvého revíru a přihnal s sebou stádo dobytka! Krávy! Těsně u hranice zlatokopecského území bude po celou zimu dobytek! Co s tím uděláš?“

Tu se Jordan Kan zasmál.

„Nechám ho na pokoji. Protože je to pistolník. Nechce se mi s ním pouštět do boje, ne, s ním ne. A on by se mi určitě postavil na odpor! Pak by už nebylo vyhnutí! Ne, já ho vážně nechám na pokoji! A i tobě radím, Rosy, nech ho být. Měla bys to vysvětlit i Kiskovi. Protože na něj máš asi větší vliv než já. Máte spolu poměr?“

Přistoupil k Rosy a pevně na ni pohlédl. „Musím to vědět, Rosy!“

Zavrtěla hlavou. „Vděčí mi za život. Lidé mého bratra by ho nenechali na živu. Já jsem ho zachránila a odešla jsem s ním, protože přibližně věděl, kde má hledat těch sto tisíc dolarů. Nepatří ovšem k těm mužům, s nimiž bych se zahazovala.“

„Ale já,“ zamumlal, „já k nim patřím. Jsem bohatý, mám vliv a mohl bych z tebe udělat královnu. A navíc ti nebudu důvěřovat, stejně jako nedůvěřuju nikomu na tomhle světě. A to se mi dokonce líbí. Protože pro mne by nebylo nic horšího, než kdybych někomu důvěřoval a pak se v něm zklamal. Chápeš?“

Venku u dveří stál Kisco Jenkins. Cigaretu měl teprve zpola vykouřenou. Podíval se na Jima, kývl na něj a řekl: „Tak tě vítám! Bylo pro mě fajn, že jsi vyřídil Chrise Cheshirea a jeho bandu. Tobě i Rosy vděčím za spoustu věcí. Patříš teď k nám?“

„Ne,“ řekl Jim Oates a nechal ho být.

Vyšel z Red Pueblo Hall a ještě asi hodinu se potuloval po divokém městečku zlatokopů a horníků. Zavítal ještě do několika lokálů a udělal si představu o celém městečku. Všechny obchody byly navzdory pokročilé noční hodině ještě otevřené. Také u stánků s párky se tísnily spousty zákazníků, protože na mnoho mužů teď přišel hlad a chtěli si udělat „základ“ pro další pití.

Jim Oates zamířil do svého hotelu, a když si pak lehl, nemohl usnout. Hlavou mu vířilo mnoho myšlenek. Pak ho ale vyrušil jakýsi

zvuk.

Byl to ženský pláč.

Přitlačil se těsněji ke stěně a přiložil k ní ucho. Teď to slyšel naprosto jasně. Ve vedlejším pokoji plakala jakási žena. Pak ovšem zaslechl mužský hlas. Takže nebyla v pokoji sama. Jim Oates se už chtěl odvalit od stěny, protože neměl v úmyslu poslouchat hádku těch dvou.

Jenže pak zaslechl, jak onen muž řekl: „Když neposlechnu, jsem synem smrti. A i na tebe se toho může navalit spousta. A může to být dokonce ještě horší než smrt. Zmizíš kamsi do neznáma – jako už na půl tuctu holek a žen předtím. Ne, Stello, musíme poslechnout. Zítra musíme před zlatokopeckým soudem složit přísahu. Musíme odpřísáhnout, že ten chlapík, kterého poznali, když přišel s kořistí přepadeného zlatokopa, nemohl být v žádném případě ten lupič, protože v té době vykládal na dvoře hotelu Roxal nákladní vůz, a tys mu pak připravila v kuchyni hotelu večeři. Když to neodpřísáhneme, budeme tady vyřízeni. Stello, musíš mi věřit, jsme v pasti.“

Rozplakala se ještě usedavěji. A mezitím opakovala: „Proč to chtějí zrovna od nás, proč zrovna od nás? Tady v Red Pueblo je přece tolik lidí a některým by určitě nevadilo něco křivě odpřísáhnout. Proč si k tomu vybrali zrovna nás?“

„Protože jsme nejméně podezřelí a požíváme velké důvěry,“ řekl s trpkostí. „Jsem mladý povozník, který si v potu tváře vydělá trochu peněz, takže jistě nepatřím k banditům! A ani bych žádného banditu určitě nechránil. A ty jsi mladá žena, která pracuje v kuchyni hotelu. Nejsi žádná holka ze šantánu. A jako mladá pracovitá žena jsi možná ještě důvěryhodnější než já. Když budeme vypovídat před porotou zlatokopů, budou si myslet, že to byl dvojník. Toho banditu osvobodí. A my zůstaneme naživu. Slyšíš, Stello? Tenhle svět nemůžeme změnit, i kdybychom řekli pravdu a obětovali se. Nezměníme tím vůbec nic! Chceme žít! Konečně jsme našetřili dost, abychom odtud mohli odejít a začít někde jinde znovu. K čertu, já to odpřísáhnou! A ty taky! Pak se odtud dostaneme živí! A po čase na to stejně zapomeneme.“

Mladá žena se opět rozplakala.

Jim Oates se odvalil od stěny. Zamyslel se a dospěl k názoru, že

ti dva skutečně nemají jinou možnost, chtějí-li si zachránit život.

Věc byla jasná. Kdesi v kaňonu někdo přepadl jakéhosi zlatokopa v jeho chatrči a vyplnil ji. Banditu poznali. A později ho chytili ve městě. Teď tedy měl být odsouzen před soudem zlatokopů. To byl požadavek snad tisícovky zlatokopů. Jenže bude propuštěn, protože má vlivné a mocné ochránce.

Mladá pracovitá a poctivá dvojice složí přísahu, jíž ho zbaví podezření. Když po přepadení utekl, někdo ho zřejmě spatřil v měsíčním světle. Nebo možná probíhal přes pruhy světla, které dopadaly z oken na ulici. Jenže tihle dva mladí lidé ho viděli naprosto jasně. Žádná poctivá porota ho nebude moci obvinít. To bylo jasné.

Divoká banda v Red Pueblo byla znamenitě organizována. Měla šéfa, který vždycky, když se někdo dostal do průšvihů, na něco chytrého přišel.

Jimu Oatesovi bylo jasné, že Jordan Kan je tady šéfem, který má všechno pod kontrolou. Kan sám to přece přiznal. Jak jinak by se mohl tak rychle stát majitelem tolika podniků? Těch sto tisíc dolarů provozního kapitálu by na to nestačilo. Jak hluboko může člověk klesnout? Jak špatným se může stát člověk, který byl dříve poctivý, když cítí, že ho ostatní zradili a podvedli?

Jim Oates na chvíli uvažoval, že by měl něco podniknout, že ho sem možná osud zavál právě jen kvůli tomu.

Ale vše, co ho v myšlenkách napadlo o budoucnosti, tvrdě odsouval do pozadí. Co je mu po tom všem? Svět nikdy nebude ideální a on ho zlepšit nedokáže. Musel by jít za Jordaanem Kanem a zabít ho. Musel by pokračovat s Kiskem Jenkinsem a několika dalšími chlapy a podvodníky, až by celá ta divoká smečka pozbyla silného vedení shora a opět by se rozpadla na mnoho malých skupinek.

Musel by zabíjet, ničit, bořit. A kdo to po něm může žádat? Ani jeho svědomí ne! Kdepak! Tamhle v kopcích našel dobrou pastvinu a bude chovat dobytek.

Jen to chce...

Když brzy po ránu následujícího dne vyjel i s oběma koňmi, na něž naložil těžký náklad z města, počasí se změnilo. Krásný pozdní podzim, přímo indiánské léto, se během několika hodin změnil v chladný listopadový den. Studený vítr přinášel poryvy deště a Jim Oates byl rád, že pro své muže koupil věci do deště, protože je budou potřebovat.

Již po několika mílích za sebou nechal předhůří kopců – a tím i kaňon Red Pueblo. Včera viděl daleko na západě – nad všemi horskými hřebeny – v čirém vzduchu Pikes Peak, jehož vrcholek byl pokrytý sněhem.

Ted' byla viditelnost dost špatná. Projel kopcovitým krajem a pozdě odpoledne pak dorazil na svůj ranč.

Mnoho z něj zatím ještě vidět nebylo. Zatím to byl sotva víc než tábor. Ale stavba dlouhého srubu, v němž chtěl se svými lidmi strávit zimu, už docela pokročila. Z blízkého lesa mohli těžit dostatek dříví. Jeho tři lidé pracovali velmi pilně a dřeli, až se z nich lilo.

Když přijel blíž, shlukli se a čekali – celí zmoklí, zvědaví a lační po věcech, které vezl, a přece jen jaksi spokojení. Zůstal ještě v sedle a pustil opatřé obou koní s nákladem.

„Ta díra, která leží patnáct mil západním směrem, je pěkně špatné město,“ řekl. „Museli byste jet přes kopce pořád směrem na ten veliký zářez. To je kaňon Red Pueblo. A tam ti chudáci hledají zlato. Jenže ve městě každého sedřou z kůže. Zorganizovali se jako smečka vlků se silným vůdcem. A toho vůdce znám. Proto mi zřejmě dá pokoj. U mě vyděláváte jen třicet dolarů, ale dostanete slušné prémie, pokud se nám bude dařit. V Red Pueblu byste ovšem mohli vydělat třikrát víc. V dolech se vydělávají čtyři dolary za směnu. Uvažte to!“

Usmál se. I oni se usmáli. Lance Pecos řekl: „Jsme kovbojové a bude to dost těžké vychovat tady stádo. Protože poblíž se pohybuje i spousta čtyřnohých šelem. No nic, přinesl jsi malinovou šťávu, šéfe?“

„Mám všechno,“ řekl, „dokonce i věci na kouření.“

Pak sesedl a řekl: „Ode dneška musíme dávat na stádo větší

pozor. Cestou jsem o tom přemýšlel. Nejprve jsem chtěl táhnout dál. Ale tahle pastvina je příliš dobrá. Je tady voda, kvalitní tráva, kopce i úžlabiny, tu a tam lesík. Krávy tady přežijí zimu docela snadno.

Zato zlato v kaňonu nebude věčně. Já zůstanu tady.“

Zmlkl a ve tváři se mu usídlil pevný a klidný výraz. A to, co neprozradil jeho hlas, spatřili muži v jeho jasných očích. Ano, zůstane tady a nic ho odtud nedokáže vyhnat...

Ubíhaly dny a týdny. Dny se bohužel začaly rychle zkracovat. Sníh ovšem zatím ještě nepadal. Jim Oates a jeho muži pracovali od ranního rozbřesku až do setmění.

Několikrát zajeli do Red Puebla, ale zase se pak rádi vraceli na rozrůstající se ranč. Divoké město se nikomu z nich nelíbilo.

Jim Oates by se velmi rád dozvěděl, jak to proběhlo u onoho zlatokopeckého soudu a jak dopadla ona mladá dvojice, jejíž rozhovor si vyslechl v hotelovém pokoji. Ale nakonec byl rád, že to neví. V těchto prvních týdnech za nimi nepřišla žádná návštěva. Vypadalo to, jako kdyby zlatokopecký kraj s divokým městem a mohutným kaňonem nebyl vzdálen pouhých patnáct, nýbrž nejméně stovku mil.

Objevili stopy vlků a pum a s úspěchem se jim šelmy podařilo zahnat pryč. Tu a tam položili také pasti.

Dobytek se měl skvěle. Přibýlo několik desítek telat. Stádo se na této louce cítilo moc dobře a krávám zřejmě ani nevadilo, že se podstatně ochladilo. Jen jejich srst trochu zhoustla.

Jednoho dne přijel z pastviny Lance Pecos.

Stroze řekl: „Neslyšeli jste výstřely? Vždycky jsem si myslel, že v tomhle kraji by se střelba rozléhala široko daleko.“

„Výstřely?“ zeptal se černocho Johnny Brown.

„Občas jsme tady bušili kladivy,“ řekl Shorty Wayne. „A naše kladiva přehluší všechno. Výstřely? Copak ty jsi střílel na vlky?“

Lance Pecos pomalu přikývl a podíval se přitom na šéfa ranče – Jima Oatese.

„Na vlky, ano, ale na dvounohé! Odehnali na tucet našich krav. Šli na to chytře. Byli to zkušený zloději krav, protože jednoho muže s puškou umístili do úkrytu. Když mě zasáhl první střelou, svalil jsem se ze sedla. Stihl jsem ho potom zasáhnout dřív, než na mě stačil zamířit podruhé. Je mrtev. Pak jsem se vydal za těmi dvěma, kteří už unikli s kravami soutěskou mezi kopci. Plot z kulatiny strhli dolů. Dobytek nechali být a ujížděli. Mrtvého jsem pak přehodil přes sedlo a jeho koně jsem nechal běžet. Nemůže být ovšem daleko a určitě jde krokem. Vydáme se za tím zvířetem? Ukázalo by nám, kde má stáj nebo ohradu.“

Na Pecose to byl nebývalé dlouhý proslov. Jeho hlas zněl docela klidně, téměř ledabyle, s trpkou vážností. Člověk by se mohl domnívat, že hovoří o podružných věcech a že jeho roztrpčení je jen mrzoutské bručení.

Jenže se bil se třemi zloději dobytka! Jednoho z nich zabil a dvěma dalším odehnal krávy, které ukradli. Na pastvině tedy byl jeden mrtvý.

Pokřivený a nenápadný Lance Pecos bojoval za rančera a za stádo. Dovedl si poradit se třemi zloději. Ti zřejmě patřili k divoké bandě z města. Banda byla dobře organizována. A proto teď byly dvě možnosti.

Bud' schválil lov na stádo Jordan Kan, nebo si tady chtělo vyhodit z kopýtka několik lumpů. V prvním případě by šlo o jakési první oťukávání. Drsní chlapi z Red Puebla by si tak chtěli otestovat, jak těžké, či jak snadné bude poradit si s lidmi na tomhle ranči.

V druhém případě Jordan Kan své drsné hochy zkrátí.

Jim Oates a jeho lidé toho dne příliš nemluvili. A ani později u večere se o případu nikdo nezmínil.

Jenže každý z nich moc dobře věděl, co je čeká. Po večeri se Jim Oates rozhodl. Řekl: „Zůstanu dnes v noci na pastvině. Možná to byla chyba, že jsem se se stádem dobytka usadil tak blízko vedle území nalezišť zlata. Ale ta pastvina je dobrá. Už zítra může vypuknout zima a přizione se sních. Postavili jsme si tady srub. Kdepak, neodejdu odtud. Vy byste si to ovšem měli rozmyslet. Protože další mrtvý může být na naší straně. Nebudu zazlívát nikomu, kdo tady bude chtít skončit a rozhodne se odejít. Dám mu

naopak na cestu mzdu za tři měsíce dopředu.“

Po těch slovech vyšel ven.

Muži zůstali sedět u neohoblovaného stolu. Sestavili ho z prken, která zůstala z jednoho nákladu na voze.

„Je fér, co?“ řekl Shorty Wayne. „Líbí se mi to, a tak zůstanu.“

Oba další muži rovněž přikývli.

Černoch Johnny Brown řekl:

„A i kdyby teď jídlo nemělo být nějakou dobu zrovna prvotřídní, já budu s vámi také vyjíždět ven. Vsaďm se, že na koni nejsem o nic horší než vy!“

Usmáli se na něj.

„Už dávno víme, žeš byl kdysi prvotřídním zlodějem koní,“ řekl Lance Pecos a dodal: „A kterému zloději koní se podařilo na jižní hranici zůstat naživu, ten musí být dobrý i jako kovboj a určitě zná všechny možné triky.“

Svalnatý černoch přikývl a ani v nejmenším se necítil nějak uražen. Pevně pohlédl na Pecose.

„Já toho o tobě taky vím víc, než si myslíš, Lancelote Finnegane.“

„Kdo že to je? Lance Finnegan z Lareda?“ vyštěkl Shorty Wayne. „No teda, toho jsem si představoval docela jinak! To jsem ovšem v náramné společnosti!“

Usmáli se na něj a on úsměv opětoval a řekl: „Jedno jsem pochopil docela jistě. Totiž to, proč šéf se svými kravami nemůže odejít. Jo, to jsem pochopil.“

„No tak nám to pověz, ať poznáme, jestli ti to vážně došlo, amigo,“ zamumlal Lance.

„Protože je to střelec, pistolník, jeden z mála, kteří vydrží, protože všude a za všech okolností prostě vydržet musí. Tihle lidé totiž nemůžou jinak.“

Na to všichni vážně přikývli.

„Vážně mu to došlo,“ zamumlal Johnny Brown.

Té noci se nestalo nic. Jim Oates se vrátil při východu slunce zpět na ranč. Jeho lidé už opět pracovali, protože posnídali už před rozedněním, jenže touto roční dobou se už rozednívalo dost pozdě.

Počasí bylo suché, ale vládla zima. Voda v kbelíku venku vedle dveří zamrzla.

Jim Oates, který celou noc bděl a projížděl po pastvině, si šel na dvě hodinky zdřímnout.

Když pak vyšel ze srubu, byli muži se stavbou otevřené kůlny u velké ohrady hotovi. Tady najdou koně – měli jich asi dva tucty – solidní útočiště před špatným počasím. Přístřešek je bude chránit i před studenými zimními větry a sněhem.

Jim Oates zamířil k ním, aby si dílo prohlédl.

„Vypadá to velice bytelně,“ řekl.

„Teď, dokud je ještě sucho, se na pár dní pustíme do sena. Musíme přístřešek naplnit senem. Ale jeden z nás musí být neustále v sedle a hlídat pastvinu. Shorty, ty bys mohl začít. Lance bude mít službu v noci. Takže si odpoledne a k večeru trochu pospí.“

Když se rozhlédl a zadíval se směrem k dalekým horám, spatřil jezdce, který se odtamtud blížil.

Byl to Jordan Kan.

Řekl svým třem mužům: „Tamhle jede velký šéf z Red Puebla. Doufám, že mi sdělí, že to byl pouhý omyl. No, uvidíme.“

Vyšel Jordanu Kanovi trochu vstříc.

„Tak dobrou whisky z broušených sklenic, jaké máš ty, ti nabídnout nemůžu,“ řekl. „Ale můžeš dostat kávu, chleba a uzené maso. Dáš si?“

Jordan Kan si ho vážně měřil očima pod hustým šedivým obočím. Jeho kosmatá, osmahlá tvář se spoustou jizev a hlubokými vráskami se ani nepohnula.

Pak ale sesedl a podržel v ruce opratě svého koně. Kolem Jima Oatese pomalu zamířil ke srubu.

„Pracovali jste dost pilně,“ řekl. „Ale není toho tady zatím tolik, abys to musel opustit s těžkým srdcem. Zaplatím ti dobrou cenu za všechno – i za krávy. Všechno to od tebe koupím za deset tisíc dolarů. To je celkem slušná cena, ne?“

Jim Oates se na něj podíval.

„Pojď dál,“ řekl. „Je tady ještě káva. Pojď dál, napij se a všechno mi pořádně vysvětl.“

Vešel jako první. Jordan Kan zaváhal. Pak ovšem přehodil uzdu koně přes břevno a vydal se za ním.

Když seděli u stolu proti sobě, usrkával Jordan Kan kávu. Byla ještě horká a moc dobrá. Uvařili ji na horkých kamenech zděné pece.

„Je to tak, hochu,“ řekl posléze Jordan Kan. „Několika hošanům se zachtělo tvých krav. Nevěděli, že jsi pod mou ochranou. A kdosi z tvých lidí zabil jednoho z nich. A dalšího muže tví lidé postřelili. Máš schopné lidi, Jime. Dovedou bojovat. Jenomže co je to platné? Vedu organizaci. A tato organizace nesmí zapochybovat o mých schopnostech. Hoši ode mě očekávají, že se za jejich partáka pomstím. Chtějí skalp toho tvého kovboje. A vůbec, do budoucna by z toho mohlo být hodně problémů. Čím déle potrvá zima a čím méně čerstvého masa bude v Red Pueblu a v celém kañonu, tím budou moji hoši nervóznější a tím víc budou dorážet na tvoje stádo. Víš, tady v kraji máme každý obchod pevně v ruce.“

Tady se bez našeho vědomí neprodá ani knoflík. Na všem musíme vydělat. Mám dost ctižádostivé lidi, a protože ty k nám nepatříš, budou jednoho dne žádat, aby tvoje krávy spadaly také pod náš vliv. Proto bych teď chtěl všechno koupit. Nechci, abychom byli nepřátelé. Ale musíš mě pochopit. Musím udržet organizaci. Vezmi si deset tisíc dolarů a odejdi odtud.“

Jim Oates si přejel dlaní po tváři.

Pochopil, že Jordan Kan je starý vůdce smečky, kterého by rádi vystřídali mladší vlci. V jejich čele se může udržet pouze tak dlouho, dokud smečku povede dobře a dokud si v ní všichni přijdou na bohatou kořist a udrží si své podíly.

Jim Oates se náhle zeptal: „Jak to dopadlo s těmi dvěma, kteří museli přísahat před porotou zlatokopů? Byl ten bandita osvobozen?“ Jordan Kan přikývl. „Jistě! Měl dobré alibi, ne? Ta mladá dvojice byla naprosto bezúhonná a všichni jí věřili. Sami očití svědkové nakonec řekli, že se zřejmě zmýlili a že to byl jen někdo, kdo mu byl velice podobný. Bylo mou povinností toho chlapa vysekat. Mohli jsme ho sice vysvobodit už z vězení – šerif je jedním z mých lidí – jenže takhle se šerif nemusel angažovat, ale přitom ten

bandita mohl zůstat nadále v Red Pueblu. Takovéto věci vždycky rád řeším chytře, nebo se o to alespoň pokouším ještě dřív, než sáhnu k drsnějším prostředkům. Proto jsem teď také tady – jako dobrý přítel s férovou nabídkou. Rozhodni se, Jime Oatesi.“

Když říkal poslední slova, nezněl jeho hlas silněji, ale spíše drsněji a chladněji.

Jim Oates se na něj dlouze zadíval.

„Co se může stát z člověka,“ zamumlal, „který začne nenávidět ostatní! Jordane Kane, jsi jako ten čarodějův učeň z pohádky, který vyvolá zlé duchy, ale pak se jich nedokáže zbavit. Mě bys však měl znát dobře. Postavil bych se ti na odpor a zúčtoval bych s tebou. Vezmi si ty peníze a odejdi, Jordane Kane. Vzdej se vedení té divoké hordy. Co na tom? Zbohatl jsi. Jen se podívej na svět kolem sebe!“

Jordan Kan vypil zbytek kávy z hrnku. Pak se zvedl a zamířil ke dveřím.

„Věděl jsem, že se nevzdáš,“ zamumlal. „Se mnou je to stejné. Nikdy nedokážeme opustit něco, co jsme začali. Inu, Jime, pokusím se hochy držet na uzdě, pokud to jen půjde. Ale než bych se nechal zbavit moci, raději jim tě předhodím. A možná pak přijedu dokonce i sám, abych si to s tebou rozdal. Aspoň mě nebudeš muset hledat.“

Po těch slovech vyšel ven.

Venku ztěžka nasedl na koně a odjel.

Na Jima Oatese se už ani neohlédl...

Další dny ubíhaly bez zvláštních událostí. Několikrát napadl sníh, ale nevydržel dlouho.

Ranč se dále rozrůstal. Muži všechno vylepšovali a rozšiřovali. A přitom neustále hlídali krávy, které se popásaly v okruhu dvou mil. Stáda si našla ochranu v úžlabinách a ve skupinkách stromů. Bylo tady pro ně dost potravy – a tak to jistě bude po celou zimu. Vážné problémy s krmením nastanou, až se stádo rozroste do velikosti několika tisíc. Pak už nebudou ani lesní ostrůvky, ani hluboké úžlabiny v závětrří hor stačit. Protože jen ty pak budou beze sněhu.

V týdnu před Vánocemi se rozjel Jim Oates vozem do Red Puebla. Vyrazil už ve tři hodiny po půlnoci, protože nechtěl v městě nocovat.

Byla chladná měsíčná noc se spoustou hvězd. Zem byla poněkud namrzlá a tu a tam ještě ležely zbytky sněhu.

Jim Oates urazil cestu za necelé čtyři hodiny, protože šetřil zvířata na zpáteční cestu. Zajel vozem ke skladišti u pily, naložil ho vrchovatě prkny a deskami a pak zajel opět do města před velký obchod.

Teprve teď bylo pořádné světlo a město se probouzelo do nového dne. Předcházející noc byla zase plná opilců, ve všech tančírnách rámusila hudba, všude svítily lampy a lucerny.

Jim Oates předal ospalému prodáváči seznam s věcmi, které chtěl nakoupit, a zamířil naproti do restaurace hotelu.

Pozorně se rozhlédl kolem sebe, ale nespatriil nic, čemu by měl věnovat větší pozornost. Domníval se, že přijel do Red Puebla v pravou chvíli. Divocí chlapi se uklidnili. Jejich pozornost na nějakou dobu opadla. Toto byla doba, kdy jistě neměli město pevně v rukou. Tato část dne patřila řemeslníkům, obchodníkům, pracovitým občanům, povozníkům a těm, kteří dopravovali rudu. Tento den plně patřil rozvoji města, obchodu a zdokonalování toho, oč lidé usilovali. A přece toto zlatokopecké městečko jednoho dne zahyne.

Nemělo zázemí. A také sebevětší zásoby zlata jednoho dne dojdou.

V restauraci seděli u mnoha stolů ještě hosté. Ale po chvíli strčil dovnitř hlavu Kisco Jenkins. Jeho pohled záhy utkvěl na Jimu Oatesovi. Podíval se na něj ode dveří. Ale nekývl na něj a nedal ani jinak najevo, že ho poznal. Jen nějakou chvíli strnule hleděl.

Pak zase zmizel.

Jim Oates si pospíšil. Jeho instinkt mu napovídal, že nemá mnoho času. Raději nedosnídal, hodil na stůl dolar a pak vyšel ven.

Nastalo jasné ráno. Slunce od východu vrhalo první paprsky na předhůří kopců.

Jimův vůz před obchodem pořád ještě nakládali. Na prkna a desky rovnal prodáváč bedny, balíky a pytle.

Jim Oates se zastavil. Pootočil se ale, když za ním zvolal mužský

hlas:

„Na vteřinku, pistolníku Oatesi!“

Jim toho člověka neznal, ale okamžitě mu bylo jasné, k jakému typu lidí patří. Bylo mu také jasné, že to spískal Kisco. Když totiž Kisco Jenkins před čtyřmi týdny řekl, že mu Jim něco dluží, jistě na to nezapomněl.

Nasadil na něj tohoto pistolníka, z něhož přímo sálala touha, aby se proslavil. Mohl to udělat jedině Kisco Jenkins. Jen od Jenkinse se tenhle chlapík mohl dozvědět, že by mohl získat ohromnou pověst soubojem s někým tak slavným, jako byl právě Jim Oates.

„Co mi chceš, hochu?“ zeptal se Oates chladně.

„Na pastvině za městem jste zabili mého nejlepšího kámoše,“ řekl chlapík a vypadalo to, že je trochu opilý. Právě tolik, aby se považoval za nejschopnějšího a neporazitelného a na jakékoliv pokusy o přemlouvání nereagoval.

„To myslíš toho zloděje dobytka?“ zeptal se chladně Jim Oates. Jeho vztek neplatil tomuto hlupákovi posedlému po slávě, ale spíše Jenkinsovi.

„Zloděj dobytka! Ech, co je to zloděj dobytka? Až tu nebudeš, ty jižanská náfuko, tak ty tvoje krávy zůstanou bez pána. A potom už nikdo nebude zlodějem. Jen táhni, hombre! No, táhni bouchačku!“

„Až po tobě, divochu, až po tobě,“ odvětil Jim Oates a věděl, že rozumné přemlouvání by nemělo smysl a bylo by ho možno vykládat jako slabost.

Pistolník zaváhal. Snad ho varoval jeho instinkt. Ale potlačil pocit strachu, zbabělosti, váhání a pochyb.

Vyrazil divoký výkřik. A pak vytáhl kolt, aby porazil Jima Oatese, který byl na Jihu tak slavný, že se o něm povídaly celé příběhy. Jenže tenhle chlapík se zřejmě nechtěl jen proslavit, ale zároveň zjednat divoké hordě v Red Pueblu přístup k Oatesovu stádu. Chtěl se tímto činem posunout v hierarchii hordy hned o několik stupínků výš.

Muž měl revolver již téměř celý venku z pouzdra, když se pohnula levačka Jima Oatese. A ačkoliv se to zdálo téměř nemožné, pistolníka docela hravě složil.

Rozstřelil mu rameno.

Pak čekal, jestli chlapík bude chtít pokračovat.

Jenže ten se svalil na kolena do prachu cesty a pokoušel se dosáhnout na kolt, který mu vypadl. Klečel v prachu a sténal.

A náhle hlasitě vykřikl: „Kisko! Hej, Kisko Jenkinsi, pomoz mi! Sakra, tak mi konečně pomoz!“

Jim Oates se rychle ohlédl. Revolver držel pořád připravený k výstřelu, protože počítal, že každou chvíli se odněkud z úkrytu ozvou výstřely. Kolem dokola byla spousta oken, výklenků i odstavených vozů, za nimiž se mohl ukrývat protivník.

Kisko Jenkins se objevil za rohem hotelu. Blížil se šikmo přes cestu, takže musel projít těsně kolem Jima Oatese. Pohlédl na něj a řekl: „Vida! A přitom jsem tady Randymu Cromwellovi říkal, že proti tobě nemá šanci. Vážně jsem mu to říkal. Proti velkému Jimu Oatesovi nemá šanci nikdo.“

Dospěl k raněnému pistolníkovi, pomohl mu vstát a odvedl ho pryč.

Tu a tam se vytvořily skupinky zvědavců. Ale jinak město žilo svým vlastním tempem dál – ozývalo se bouchání kladiv a hluk ze stavby. Parní stroj mlýna na rudu za městem vypouštěl se supěním přetlak jako lokomotiva.

Jim Oates zamířil k obchodu a říkal si, že tohle byl teprve začátek. Kisko Jenkins by na něj neposlal tohohle chlapíka, kdyby si nebyl jist podporou ostatních lidí v tlupě. Chtěl Jima Oatese vyzkoušet a ukázat všem svým lidem, jaký je to nebezpečný tygr.

Jim Oates zaplatil v obchodě za nákup, vyšvihl se na kozlík vozu a vyjel z města.

Jen několik občanů městečka se dívalo za ním.

Lidé tady byli jako ovce. Každý se staral jen o svůj majeteček. Nebylo divu, že záležitostí ve městě se ujala drsná tlupa. Ale zřejmě už dávno zlomila odpor všech ostatních obyvatel a nemilosrdně zatočila s každým, kdo se jim chtěl postavit do čela.

Jenže nikoho z té divoké tlupy nebylo vidět. Kisko Jenkins touto dobou sehnal zřejmě jen toho Randyho Cromwella.

A on sám nebyl ochoten se bít – zatím ne...

Jim Oates dorazil s těžce naloženým vozem na ranč bez problémů. Cestou potkal kolonu vozů a jednotlivé vozy naložené dřívím. Divoké město i tábořiště a doly potřebovaly hodně stavebního dříví a samozřejmě i dříví na otop. Bylo nutno ho dovážet ze stále větší dálky.

Po poledni začalo sněžit, a to mnohem hustěji než dříve. Zřejmě teď přišla opravdová zima. Celý kraj zůstane nějakou dobu pod bílým příkrovem.

Jim Oates uvažoval o tom, že teď budou muset častěji chodit na lov na vlky a pumy. V duchu přemítal, kolik telat přežije tuto zimu. Dospělý dobytek, který byl ještě zčásti polodivoký, se dokázal proti vlkům a pumám bránit. Ale telatům hrozilo do stáří zhruba jednoho roku vážné nebezpečí.

Možná se ovšem osazenstvo ranče nebude muset o čtyřnohé šelmy vůbec starat. Když Jim dorazil na ranč, jeho lidé nebyli doma. Byli někde na pastvině. Ven vyjížděl častěji i černý kuchař a pracoval také jako honák a hlídač.

Jim Oates se pustil do vykládky vozu. Byl rád, že se mu podařilo stihnout včas dovézt prkna. Byla sice nekřesťansky drahá, protože pila u řeky nemohla dodávat tolik, kolik bylo potřeba, ale s těmito deskami a prkny se jim podaří vybudovat ranč jistě mnohem snadněji. A uvnitř ve srubu to bude vypadat útulněji.

Jim Oates vyložil všechny ostatní zásoby a všechny balíky, bedny a pytle, které přivezl. Některé z balíků obsahovaly překvapení pro blížící se Vánoce, které tady chtěli všichni čtyři oslavit.

Pak se pustil do přípravy večeře, protože se už setmělo. Jeho muži se brzy vrátí z pastviny a jistě ocení, když najdou hotovou večeři.

Tu a tam zapřemýšlel o tom, co prožil ve městě.

Jedno mu bylo naprosto jasné: už se ví, kdo je. Jeho sláva ovšem bude pro ctižádostivé pistolníky neustálou výzvou. Kiskovi Jenkinsovi nedalo moc práce poštvat na něj pistolníka, který byl přímo posedlý touhou proslavit se. Hlupákovi Randymu

Cromwellovi stačilo říct, že nikdo nemá proti velkému Jimu Oatesovi šanci – a Cromwella hned začaly svrbět dlaně. Jim Oates si také vzpomněl na Kana, bývalého šerifa Jordana Kana, který přišel do Red Puebla s počátečním kapitálem sto tisíc dolarů a během několika měsíců se vypracoval na šéfa divoké bandy, kterou přebudoval v organizaci, jež tady vše ovládla. Měla několik odnoží, z nichž každá kontrolovala určitou oblast.

On, Jim Oates, měl teď co do činění se zloději dobytka. Bylo to pochopitelné, protože každá kráva, jejíž maso se mohlo zpracovat v steaky, vynesla tady v zlatokopeckém kraji během tuhé zimy jistě více než dvě stě dolarů zisku.

Takže tři stovky krav Jima Oatese měly hodnotu šedesáti tisíc dolarů. A tak se nechtěl nechat o stádo připravit.

A konečně si Jim Oates vzpomněl na Rosy Dunnovou. A náhle pocítil lítost. Ano, s Rosy si dobře rozuměli do té doby, než se u ní projevila chamtivost po penězích. Teď už jí však nebude moci nikdy důvěřovat.

Vyšel ven do chladné noci. Pořád ještě sněžilo. Jim se vydal na obchůzku kolem ranče a ještě jednou se podíval na koně v ohradě. Tísnil se pod přístřeškem.

Pak zaslechl, jak přijíždějí jezdci. Spatřili již ve tmě noci světlo srubu a věděli tedy, že Jim se už vrátil. Volali na něj, aby i on věděl, že to není nějaká cizí návštěva.

Odpověděl na zavolání stejně.

Když pak vjeli do dvora a sesedli, zavětrili.

Johnny Brown řekl: „Cítíte to? Šéf nám uvařil večeři. Jestli bude tak dobrá, jak voní, můžeme šéfa pasovat na kuchaře.“

„Řízl jsem se do prstu, když jsem krájel cibuli, a hrozně jsem brečel,“ řekl Jim Oates žertovým tónem. Nastala prostě pohoda.

Muži tady totiž žili v klidu a vytvořili dobrou partu. A Jim měl pokaždé radost, když se jeho lidé vraceli domů...

Sníh zůstal, ale moc ho nepříbylo. Krávy našly úkryt v

chráněných úžlabinách, ve skupinkách stromů a v závětrí kopců, kam nenasněžilo a bylo tam ještě dost krmení. Všude ještě leželo listí. A krávy žraly všechno, co bylo zelené.

Ve sněhu bylo možno rozpoznat všechny stopy velmi dobře. Muži z Oatesova ranče našli dost takových, z nichž poznali, že do blízkosti jejich ranče se tu a tam dostali jezdci z Red Puebla a že je sledují z hřebenů kopců. Dosud ovšem nikdo nepodnikl sebemenší pokus jim ukrást dobytek.

Až těsně do Vánoc šlo všechno hladce.

Pak ale jednoho šedivého rána přijela Rosy Dunnová.

Z Red Puebla musela vyjet v době, kdy celé město ještě dožívalo svůj noční rej a kdy se už pomalu kladlo ke spánku jako unavený netvor po divokém vyvádění.

Jela velmi rychle. Jim Oates to poznal na jejím koni. Byl na ranči sám. Před chvílí se vrátil Lance Pecos Finnegan z pastviny, kde hlídal západní a severní hranici. Teď si šel lehnout. Johnny Brown už ho jel vystřídat. A chyběl ještě Shorty Wayne. Tu noc hlídal jižní a východní stranu pastviny.

Když Rosy přijela ke srubu, snažil se Jim Oates právě zapudit mírný neklid a obavy o Shortyho. Měl už být dávno zpátky.

Pomohl dívce z koně a zavedl ji do vytopeného srubu. Z kamen jí podal kávu a posadil se naproti ní ke stolu. Rosy se trochu napila, přitiskla dlaně k hrnku, aby si je zahřála, a pohlédla na něj jako žena, která se musí probojovat k nějakému definitivnímu rozhodnutí.

Pak řekla stroze: „Přijela jsem, abych tě varovala. Už na tebe nebudou brát ohledy jen proto, že si to přeje Jordan Kan. Vyčítají mi, že ses nepřidal k nim, a ani je nenapadne, aby tě nechali i s tvými třemi stovkami krav na pokoji. Nechtějí vést otevřený útok, aby nepopudili Jordana Kana a neměli s ním problémy. Protože on je přece jen pořád ještě velkým šéfem celé organizace – všech těch lupičů, hráčů, pouličních zlodějů, vyhazovačů a holek z tančírén. Chtějí vás jednoho po druhém odstřelit. A až pak ranč zůstane bez majitele, bude cesta k dobytku volná. Jordan Kan ovšem nebude moci dokázat, kdo z jeho lidí vás zabil. Rozumíš, Jime? Nevzbouří se proti Kanovi otevřeně. Ale dosáhnou svého a donutí ho tak, aby jim dovolil ujmout se stáda, které zůstane bez majitele.“

Jim seděl tiše a myslel na Shortyho Waynea, který byl ještě kdesi venku. Chtělo se mu vyskočit, nasednout na koně a jet ho hledat. Ale pochopil, že teď jde o to, aby se dozvěděl ještě víc. A tak se zeptal: „Kdo se vzbouřil proti velkému šéfovi?“ Trpce a nevesele se usmála. „Dostal před časem pod kontrolu vůdce nejružnějších skupinek, banditů a smeček,“ řekla. „Každý sám jednotlivě nemá odvalu se mu postavit. Zpočátku ho považovali za moc starého vlka, který už se nedokáže bít. Ale dokázal jim, že je toho ještě schopen. Zabil dva nejnebezpečnější pistolníky. A Kisco mu kryl záda. Jenže teď už to Kisco neudělá. Kisco ho chtěl vystřídat a získal už téměř všechny na svou stranu. Kisco využil všech možností, jak se mu dostat na kobytku. A stáda dobytka bylo jednou z takových možností. Kromě Kiska jsou tu ještě tři dvounožní vlci, kteří to vše vydatně podněcují.

Na prvním místě Dav Vanistter, který získal saloon Paradise. Pro něj pracoval Hogjaw Glendale – a o něm ti snad nemusím nic povídat. V Red Pueblu se říká, že Jordan Kan by se nestal šéfem tohoto města, kdyby musel bojovat proti Hogjawu Glendaleovi. Jenže Glendale byl tehdy nemocen. Napil se špatné vody ze studně. A bez pistolníka Hogjawa Glendalea se Dav Vanistter neodvážil bojovat o město proti Kiskovi Jenkinsovi a Kanovi. Teď už je ale Hogjaw Glendale opět zdravý. Ale je tady ještě další muž: Randolph Parradine. Mám ti snad vyprávět o bývalém veliteli povstalců Randolfu Parradinovi? Vede teď v Red Pueblu divokou smečku, kterou používají, když chtějí zlikvidovat nějakého protivníka zvlášť tvrdě. Takže tito čtyři lidé – Kisco Jenkins, Dav Vanistter, Hogjaw Glendale a Randolph Parradine – jsou těmi, kteří se vzbouřili proti starému vlkovi. Každý zřejmě počítá s tím, že se stane jeho nástupcem.

Zřejmě pak ještě mezi nimi vypukne boj. Jenže zatím drží spolu. Pochopil jsi? Většinou se scházejí u Vanisttera v saloonu Paradise – v zadní místnosti.“

Po těch slovech vstala a chtěla odejít.

„A proč jsi sem přijela, Rosy?“ zeptal se klidně.

Zarazila se a shlédla na něj, protože Jim zůstal sedět za stolem.

„Ach, Jime, tehdy jsem strašně toužila po podílu z té stovky tisíc dolarů a myslela jsem si, kdovíjak nejsem mazaná. Jenže...”

Zarazila se a opět ušla několik kroků ke dveřím. Tam se zastavila a přes rameno dodala: „...jenže jsem tehdy ztratila víc, než by mohl činit můj podíl. Sama bych pak dala třeba milion za to, kdyby se daly věci vrátit zpátky, kdybych mohla začít ještě jednou. S tebou, Jime. Nedokázala jsem na tebe zapomenout. A teď jsem měla šanci tě varovat. Dlužím ti to, ne?“

Po těch slovech vyšla ven.

Teprve když nasedla na koně, vyšel Jim ze srubu.

Přistoupil ke koni a jedním jediným pohybem ji z něj stáhl dolů.

„Zůstaneš tady,“ řekl klidně. „Víš co, zkusíme to spolu ještě jednou.“

Zavrtěla hlavou.

„Ne, to nejde,“ zamumlala. „Patřím teď k Jordanu Kanovi. Má moje slovo. A i on by byl proti tobě, kdybych od něj odešla. Pak bys jistě nevyhrál. My dva spolu nebudeme, Jime. Víš, Jordan Kane pochopí, že jsem tě varovala. Až se vrátím do Red Puebla, řeknu mu všechno. Možná se vzdá toho, aby nadále velel tak divoké smečce. Pak se mnou možná odejde někam daleko. Pryč odtud. A když na mě bude hodný, nezklam ho. Vyzvedni mě zase do sedla, Jime Oatesi!“

Chvíli zaváhal a pořád ji ještě držel a díval se jí do očí. Ale rozpoznal v nich vážné odhodlání. Proto ji tedy zvedl opět do sedla a ustoupil.

Řekla: „Moc bych si přála, aby ti to stádo zůstalo a aby se rozrostlo. Později, mnohem později, až už tam v kaňonu nenajdou žádné zlato.“ Odjela, aniž by se ještě ohlédla. On se ale vrátil do srubu, oblékl si koženou bundu, zkontroloval zbraně a vyvedl z ohrady koně. Musí teď najít Shortyho Waynea. Netušil, že Lance Pecos Finnegan v ložnici už dávno nespál, ale nechtěně vyslechl většinu z toho, co řekla Rosy.

Nejprve našel koně Shortyho Waynea. Zvíře se zachytilo třmenem o křoví a nemohlo dál.

Shorty ležel o kus dál – na úpatí táhlého kopce.

Kulka ho zasáhla ze strany zezadu. Byl to zásah z kulovnice.

Shorty byl na místě mrtev.

Když ho Jim vzal do náruče, udivilo ho, jak je malý jezdec lehký.

Lance Pecos Finnegan stál přede dveřmi srubu, když se Jim Oates s mrtvým vrátil. Beze slova mu pomohl odnést Shortyho dovnitř. Zuli mu holínky, odepjali opasek s revolverem a zabalili ho do dvou přikrývek.

„Slyšel jsem hodně z toho, co povídala Rosy,“ zamumlal pak Lance. „A dobře jsem si zapamatoval ta jména. Shorty byl prima chlap, měl jsem ho rád. Ta Rosy tě kdysi podvedla, co? Myslíš si, že to zkusí zase?“

„Ne,“ řekl hned. „Nemyslím, že bych se v Red Pueblu dostal do nějaké pasti, na které by se podílela Rosy. Kdepak, ta sem nepřišla, aby mě vlákala do pasti. Přišla, aby mě varovala. Pro Shortyho už bylo bohužel pozdě. Uděláme mu rakev. Pojedu až večer.“

Na to Lance neřekl nic. Jen přikývl.

Odpoledne byli s rakví hotovi. Kopali hrob, když se vrátil Johnny Brown.

Veze s sebou dvě vlčí kůže, ale zapomněl na všechno, když spatřil rakev.

„Shorty?“ zeptal se hned.

Podívali se na něj a přikývli.

„Neměl jsem tady žádný ranč zakládat a vodit vás sem,“ řekl Jim Oates. „Neměl jsem se ani spoléhat na to, že Jordan Kan má všechny své bandity pevně pod palcem. Brzy odjedu do Red Puebla. Jestli se nevrátím, všechno tady bude patřit vám.“

„Pojedeme s tebou,“ vyštěkl hned černoch. „Shorty byl fajn, měl mě, černocha, raději než leckterého bílého lumpa. Shorty nebyl zrovna chytrý, ale pochopil, že charakter neurčuje barva pleti. Pojedeme s tebou.“

„Nehádej se se šéfem, Johnny,“ zamumlal Lance. „Protože ti stejně řekne, že je to otázka pistolnické cti. A ty pistolník nejsi. Jsi jen černý zloděj koní, který umí docela obstojně vařit. Jenže já – já jsem Lancelot Finnegan. Já pojedu.“

Jim Oates pohlédl na hubeného muže. „Tušil jsem, že jsi měl na Jihu docela slušnou pověst jako bojovník, ale...“

„Jedu s tebou,“ řekl Lance. „Ale tenhle černý zloděj koní ne. Budeme ho muset přivázat, jestli nám nedá slovo, že tady zatím pohlídá ranč.“

Když nasedli, řekl Johnny Brown: „Mohl bych vám alespoň podržet koně. Ztraceně! Já to tady zabalím! A když dám výpověď, budu si moci jet, kam se mi zachce.“

Lance zaklel a dodal: „Copak si myslíš, že ta tvoje černá makovice nemá žádnou cenu?“

„Tak pojed' taky,“ řekl Jim Oates. „Budeš nám držet koně. Možná bude vážně důležité, abychom se včas dostali do sedel. Jedeme!“

Vyrazili. Lance jel za Jimem a nadával: „Když si jednou člověk začne s černochem, ten se pak na něj nalepí a je mu věrný až do pekla. To má člověk z toho! Něco ti řeknu, ty černý berane. Šanci budeš mít jen s brokovnicí. Jen s ní!“

A vyrazil za Jimem Oatesem do noci.

Když ujeli tři míle, Johnny Brown je dohnal.

Jeli mlčky.

Mysleli na Shortyho, kterého zabila divoká tlupa z Red Puebla.

Jestli Rosy hrála falešnou hru, pak se teď řítí Jim a jeho muži do pasti. Protože pak na ně už čekají.

Kolem půlnoci dorazili k Red Pueblu, zastavili a chvíli se dívali na spousty světél, které zářily do noci.

Ted' už se v Red Pueblu vyznali, takže věděli, jak se dostanou do blízkosti saloonu Paradise, aniž by je někdo zpozoroval.

Ale pokud na ně budou číhat...

Příliš na to ovšem nemysleli, protože to by se pak zřejmě vůbec nemohli odvážit vjet do města.

Jim Oates je vedl obloukem kolem města. Slyšeli hluk z ulic jako bzukot v ohromném úle.

Když Jim Oates dokončil půlkruh a vjeli do úzké uličky, byli již téměř u cíle.

Zastavili hned na začátku uličky a sesedli.

Když pak chvíli mlčky postáli a zklidnili koně, řekl čísi tichý hlas: „Jime Oatesi?“

Ostře se nadechli, sáhli po koltech a byli připraveni, že vypukne přestřelka. Koně jim mohli poskytnout jistou ochranu, pokud teď uličkou začnou svištět kulky.

Jenže pak Jim Oates hlas poznal a řekl: „Co je, Jordane Kane?“

„Jdu k vám,“ řekl sípavý hlas a pak se vedle nich vynořila postava. Teď k nim mohl mluvit ještě tišeji. Řekl:

„Rosy mi pověděla, že byla za tebou a varovala tě, Jime. Navíc mi také řekla, co se z různých stran dozvěděla.“

„Jednoho z mých honáků zastřelili minulou noc na mé pastvině,“ odvětil Jim.

Pak se na několik chvil odmlčeli.

Jordan Kan řekl: „Ano, jsem jako čarodějův učeň, který vypustil zlé duchy a který je teď sám nemůže zvládnout. Kisku Jenkinsovi se podařilo je všechny sjednotit. Budou asi jako vždy ve velké zadní místnosti. Je tam i několik hracích stolů pro vybrané hosty. Půjdu tam s vámi.“

Po těchto slovech se zase odmlčeli. Co také měli na slova Jordana Kana odpovědět? A i on řekl vše, co se domníval, že říci má.

„Takže jdeme,“ řekl Jim Oates po chvíli. „A ty, Johnny, počkáš tady a dáš pozor na koně.“

„Vzal jsem si s sebou brokovnici. Mohl bych jít s vámi,“ řekl černochoch.

„Ne, zůstaneš u koní.“

Hlas Jima Oatese napovídal, že nesnese odpor. Pak se klidně vydal uličkou.

Otevřel boční vchod do saloonu Paradise.

Uvnitř bylo velice hlučno, protože tu naplno hrála hudba, kterou ani malé dveře nestačily ztlumit. Na parketu se točilo několik dvojic. Bylo tady na dva tucty tanečnic. Musely tančit s každým hostem, který měl lístek opravňující k tanci a který jim mezi dvěma tanci zaplatil drink.

Všude u stolů seděli hosté. U baru se jich tlačily dokonce dvě řady, takže na tucet barmanů se muselo pořádně otáčet.

U dveří stál jeden zřízenec a pistolník. Jenže tenhle chlapík Jima

Oatese neznal. Zato poznal Jordana Kana a trhl sebou. Chtěl se pohnout, zřejmě chtěl jít varovat svého šéfa Vanisttera.

Jenže Jordan Kan zavrčel dost hlasitě, aby přehlušil rámus: „Odprejskni, hochu, vypadni ven!“

„No tak, hombre,“ zavrčel Lance Finnegan, který vešel jako poslední.

Hlídač u dveří poslechl. Vyklouzl ven do uličky. Protože najednou si z duše přál být někde hodně daleko. Okamžitě totiž pochopil, že starý vlk přišel potrestat vzbouřence.

Vzduch v tančírně byl plný kouře. A ani osvětlení tu nebylo nejlepší.

Přesto ovšem několik zřízenců na galerii nově příchozí poznalo.

Jeden z nich divoce vykřikl, ale bylo už pozdě.

Tří muži totiž zatím dorazili ke dveřím zadní místnosti. Jordan Kane je rozrazil, protože najednou se dostal před Jima Oatese, zasykl na hlídače, který před nimi stál, a odstrčil ho stranou.

Jim Oates následoval Jordana Kana v těsném závěsu. Vklouzl dovnitř napravo, zatímco Kane se postavil nalevo ode dveří.

Lance Finnegan za sebou dveře zase zavřel.

V místnosti byl asi tucet mužů. Seděli u jednotlivých hracích stolů. Byli to majitelé dolů, obchodníci, inženýři – tedy lidé, kteří hráli o vyšší částky. Byli tady i někteří majitelé výhodných parcel a nejúspěšnější zlatokopové.

Všichni okamžitě pochopili, že nadešla chvíle pravdy.

Tří muži, kteří vtrhli dovnitř, se chovali příliš jasně. A tak se oči všech rázem upřely ke stolu v koutě.

Tam seděli čtyři muži, o nichž každý věděl, že jsou to nejnebezpečnější lidé v Red Pueblu. Jejich jména byla proslavená jako jména pistolníků.

Několik lidí se nahrnulo k zadním dveřím. Byly zamčené a i u nich hlídal zřízenec podniku. Jenže ten velmi rychle otevřel. Na tucet hostů se vyvalilo ven do tmy na dvůr.

Ti čtyři muži od stolu v rohu vstali, obešli stůl a rozestoupili se. Byli to skuteční chlapi. Rychle pochopili, že teď musí dojít k souboji.

Nejprve se ozval ostrý Finneganův hlas: „Hej, všichni ostatní zůstanou venku! Kdo projde dveřmi, dostane kulku! Tohle je

uzavřená společnost!“

Pak nastalo ticho.

A do toho ticha řekl Jordan Kan: „Kisko, ty ses zbláznil!“

„Ne,“ řekl Kisko, „já ne. Ty jsi blázen, když se domníváš, že bych ti nechal Rosy. Jsi příliš starý, Jordane Kane. Kdysi jsi možná zkrotl spoustu chlapu – když ještě nebyli jednotní. Jenže teď už jednotní jsou – až příliš.“

Poslední slova přešla téměř do výkřiku, jak prudce je vyrazil. A nato sáhl po zbrani.

Střílel rychle. Když vystřelil na Jordana Kana, zasáhla ho však jeho kulka. Ale i on zasáhl Kana – jednou, pak i podruhé. A téměř současně ho znovu zasáhl i Kan.

Bylo to skutečně tak. Stáli proti sobě a vypadalo to, že jsou vrostlí do země a plní se navzájem olovem. Jinak se to nedalo vyjádřit.

Kisko Jenkins samozřejmě nevytáhl kolt sám. Jeho výkřik byl signálem pro tři ostatní muže.

Jim Oates byl rychlejší než všichni ostatní. Proto střílel na nejrychlejšího muže. Tím byl obávaný Hogjaw Glendale. Byl téměř stejně pohotový jako Jim. Stiskl spoušť prakticky současně.

Kromě Jima Oatese střílel z revolveru i Lance Finnegan. A blýskalo se také z hlavní Vansittera a Parradina.

Byl to strašný souboj. Protože proti sobě stáli skuteční pistolníci.

Konečně třeskl poslední výstřel a nastalo ticho.

Pořád ještě nebylo nic vidět. Dým střelného prachu byl příliš hustý. Štípal do očí a šimral v nose.

Zpod stolu kdosi řekl: „Bože můj, vždyť oni se postříleli. Postříleli se jako divoši! Bože můj, já musím ven! Musím pryč!“

Zadní dveře se otevřely a konečně se zvedl průvan od otevřených dveří k oknu. Studený vzduch zase umožnil trochu se nadechnout.

Ze dvora sem přicházeli muži. Také v okně se objevilo několik hlav. Všichni, kteří zůstali v místnosti a našli si úkryt pod stolem nebo podél stěn, se soukali ven, celí otřesení scénou, která se jim naskytla.

Nikdo nic neřekl.

Jen se dívali na nehybná těla.

Tam, kde před chvílí skončil lýtý souboj, leželo sedm mužů.

A nikdo z nich se ani nepohnul – nikdo! Když je pak vynášeli ven, byla mezi přihlížejícími na ulici před hlavním vchodem i Rosy. Vypadala jako vytesaná z kamene.

V uličce u koní stál Johnny Brown a plakal.

Pochopil, že kdyby byl uvnitř, zastřelili by i jeho.

Následujícího jitra dopravil Johnny Brown tři mrtvé na Oatesův ranč. Ano, přivezl i Jordana Kana. Protože ho chtěl pochovat s Jimem Oatesem a Lancem Finneganem vedle Shortyho.

Za vozem jela Rosy Dunnová.

Neplakala.

Nedostávalo se jí slz.

KONEC

Digitalizoval Wendy
27.06.2008